

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ БАЩА ПО ЖЕЛАНИЕ

Превод от английски: Лили Дикова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Именно белегът, който разсичаше челюстта му, приковаваше погледа.

Не, по-скоро косата. Тъмна и разрошена от вятъра, тя му придаваше недодялан вид.

Дали пък не бяха очите? Учудващо бе, че на снимката, която беше черно-бяла, те светеха в сребристо синьо и електриково. Но Джена Макю бе виждала тези очи лично, а който ги е видял веднъж, никога не би могъл да ги забрави.

Почувства се странно, сякаш го е докоснала. Обърна книгата и захлупи снимката отзад на корицата в седалката на колата. Тогава предната корица прикова погледа ѝ. Заглавието бе „Зелено злато“. В книгата се говореше за търсене на смарагди в мините на Южна Африка, описваше се истински случай. Спенсър Смит беше преживял авантурата и я описваше така, както вече беше описал търсенето на съкровища в сянката на пирамидите в Египет, в Перуанските Анди, в пиратските пещери на южните морета. Книгите му не бяха бестселъри. Липсваха им необходимите елементи, за да имат търговски успех, а именно мелодрама и секс. По-скоро бяха добре написани документални разкази, които със сигурност очароваха авантюристите по душа.

Джена не можеше да се нарече авантюристка, тъй като рутината управляваше живота ѝ, но Спенсър Смит беше брат на най-старата и най-скъпата ѝ приятелка. Тя щеше да купува тези книги от лоялност към Каролайн и семейството ѝ, дори и да не ги намираше за интригуващи. Пък и всяка една от тях ѝ харесваше. С течение на годините се превърна в неофициален, макар и предубеден рецензент на книгите му, когато посещаваше семейство Смит.

Но сегашното посещение имаше друга цел. Разбира се, беше прочела и харесала „Зелено злато“ и разбира се, нямаше да пропусне тържеството по случай петдесетата годишнина от сватбата на старите Смит. Но планът ѝ съдържаше не само пиене на шампанско,

поглъщане на омари и валс на дансинга с този, който я покани да танцува.

Щеше да поиска нещо от Спенсър Смит. Специална услуга. Специално предложение. Лична, много лична молба. Необичайна, безспорно.

Той може да не повярва или да се изсмее, да се заинтригува или отвори. Каролайн ѝ намекна за всички тези неща, подготвяйки я за най-лошото, но одобри идеята на Джена, и основателно. Беше добра идея. От момента, в който ѝ хрумна, Джена знаеше, че е напълно смислена. Тя би се харесала на много хора поради най-различни съображения. Трябваше само да убеди Спенсър.

Зави и навлезе в алеята, водеща към дома на семейство Смит в Нюпорт, спря зад последната кола в редицата, излезе навън и се запъти към къщата. Обувките ѝ бяха в бледо жълто, високи, не най-удобните за разходка по лош път, но отиваха на роклята ѝ от коприна с къса пола и подходящо сако. Целият тоалет подходеше на прическата ѝ, която се спускаше на едри къдрици и беше женствена. Обикновено се обличаше по-строго и прибираше косата си отзад, както подобава на висш ръководител. Но днес, независимо от тържеството на семейство Смит, се чувстваше по-женствена.

Това имаше нещо общо с мястото ѝ в живота и с плановете ѝ за собственото ѝ бъдеще. И точно там се намесваше Спенсър. Пренебрегвайки лекото свиване на стомаха си, тя продължи напред.

Колкото повече се приближаваше към къщата, толкова повече хора виждаше. Разпозна мнозина и любезно ги поздрави, на други бързо я представиха. Те може би не я бяха виждали, но знаеха коя е. Макю беше уважавано име в търговията на дребно в Нова Англия. Веригата „Макюз“ от универсални магазини, която по стил се нареждаше между „Бъргдорф Гудман“ и „Джордан Марш“, беше преживяла и добри, и лоши времена и се беше превърнала в абсолютния магазин, откъдето жителите на Нова Англия си купуваха всичко — риза, поло и джинси, костюм от шведска кожа, рамки от чисто сребро за снимки и дизайнерска покривка за легло. Джена, като последният жив Макю, беше президент и председател на борда. Тридесет и пет годишна, тя беше ефективен и прозорлив ръководител. Както баща си и дядо си преди него, тя държеше магазина в крак с времето, благодарение на което „Макюз“ процъфтяваше, докато други

изпитваха икономически затруднения. Тя предусещаше проблемите и се справяше с тях, преди да са станали непреодолими.

По същия начин подхождаше и към личния си живот. Именно затова трябваше да говори със Спенсър.

Той не беше във фойето, когато тя прекрачи прага на дома, нито във всекидневната, откъдето мина, за да отиде във вътрешния двор, където Джоу и Аби Смит приемаха поздравления от гостите си. Джена топло прегърна и двамата и побъбри с тях няколко минути, преди да продължи нататък, за да могат и други да се доберат до тях. Едва си беше взела чаша вино от подноса, който разнасяха, когато почувства Каролайн до себе си.

— Изглеждаш страхотно — отбеляза приятелката ѝ.

Още веднъж я огледа отгоре до долу, преди колебливо да я попита:

— Виждала ли съм тази рокля в магазина?

Джена хвърли небрежен поглед наоколо, за да е сигурна, че никой не може да ги чуе. Професията ѝ си имаше своите тънкости, но не беше нейна работа да ги разгласява. Под сурдинка призна:

— Поръчахме няколко на шоуто в Париж, след това реших, че ще излезе твърде скъпо да внесе голямо количество. Взех една за себе си. Харесва ли ти?

— Знаеш, че ми харесва, но не знам на какво ти завиждам повече — на роклята или на фигурата. Толкова си слаба. Господи, какво не бих дала да нося твоя размер!

Джена я изгледа многозначително.

— Какво не бих дала да имам три деца! — очите ѝ огледаха тълпата. — Къде са те?

— Някъде там. Казах на Ани да наблюдава Уес, а на Уес — да наблюдава Нейтан, така тримата ще се гонят през целия следобед. Предполагам, че все някой ще забележи, ако някое от тях цамбурне в басейна.

— Те са чудесни деца — въздъхна Джена и не се шегуваше, макар че погледът ѝ вече не беше на равнището на децата, когато продължи да оглежда тълпата.

— Не е пристигнал — обади се Каролайн. — Позвъня преди малко да предупреди, че е попаднал на гръмотевична буря в окръг

Колумбия. Наложило се да се отбие в Питсбърг за гориво. Каза, че лети към Нюпорт. Не бих се учудила, ако се приземи на плажа ни.

— Аз също.

Погледът, с който я стрелна Каролайн, подсказваше, че той като нищо може да го направи, и като размисли, Джена реши да не спори. За всеки друг, освен за Спенсър Смит, приземяването на скалистия бряг около пролива Роуд Айлънд, би било самоубийство. Но Спенсър си имаше начин да ухажва опасността и да оцелява. Джена предположи, че може успешно да приземи своята чесна на тясната ивица пясък, да рулира до дока и да излезе от кабината абсолютно невредим.

Беше силен мъж. И много способен. Мъж с естествена любознателност, който не се страхуваше да задава въпроси или да пристъпва към неизвестното. Имаше хора, които на моменти от чиста завист казваха, че е луд поради рисковете, които поема, но Джена беше чела книгите му и знаеше, че точно обратното е вярно. Колкото и лекомислени да изглеждаха на пръв поглед някои от авантюрите му, той никога не бе предприел каквото и да било, без да е преценил рисковете и без да се е уверил, че обстоятелствата клонят в негова полза. В този смисъл той беше изключително интелигентен.

Интелигентен. Компетентен. Силен. Любознателен. Смел. Все важни качества, качества, на които Джена се възхищаваше, качества, каквито нейното дете трябваше да притежава, ако тя изобщо можеше да има някакво влияние по този въпрос.

— Ще пристигне — каза Каролайн и успокояващо я притисна.

— А ще остане ли достатъчно дълго, за да поговорим? За целта ми е нужно усамотение. Това не е въпрос, който може да се подхвърли на всеослушание сред сюррията хора наоколо.

— Каза, че ще остане и през уикенда.

— Казвал го е и друг път, и е излитал. Трудно се задържа на едно място.

— Само при семейството си. Остави го на брега на Лох Нес и дни наред няма да помръдне, ще чака чудовището да изплува на повърхността. Нюпорт го нервира. Убеден е, че това, което искаме най-много да направим от живота му, е да го вържем — Каролайн се изсмя. — Като че ли можем — смехът ѝ премина в стон: — Какво беше това?

Джена също видя как едно тригодишно дете препускаше през тълпата от гости.

— Като че ли беше Нейтан.

— Изглеждаше като сватбена торта — измърмори Каролайн. — Ще го убия! — смръщила вежди тя последва детето.

Джена я изпрати с поглед. Изпитваше едновременно и обич, и завист. След това си пое дълбоко въздух и бавно го издиша. Спенсър го нямаше. Още известно време нямаше да го има. Можеше да се отпусне.

През следващите два часа прави точно това. Харесваше приятелите на семейство Смит, мнозина от тях бяха и нейни приятели, а умението да общува ѝ беше втора природа. Също като Каролайн, беше израсла в лукс. Родителите ѝ имаха пари в излишък и макар да обичаха да пътуват, да се хранят навън, да правят дарения на болници, най-много от всичко обичаха приемите. От най-ранно детство Джена си спомняше, че те или даваха или ходеха на прием. В името на оцеляването си Джена беше свикнала да се смесва с тълпата и макар че никога не заобича шумните събирания, които родителите ѝ организираха, тя се чувстваше съвсем добре. Знаеше, че важното е да се усмихваш, да участваш в приятни незначителни разговори, да разчиташ нуждите на другите, да слушаш и да реагираш подходящо, без да взимаш нищо на сериозно. Ключките никога не я вълнуваха. Част от нея винаги оставаше настрана от тях и следователно не я засягаха.

Тя дъвчеше храната, която разнасяха първо на сребърни подноси, а след това предложиха на богато отрупана маса, около която можеше да се седне. Тя разговаряше и се смееше. Вдигна чашата си, когато съпругът на Каролайн, щатски представител с удивителен дар слово, предложи тост за тъста и тъщата си, и тя не можеше да не си помисли, че това би трябвало да стори Спенсър. Но той нямаше да го направи дори да беше дошъл навреме. Въпреки целия му авантюризъм не беше шоумен. Макар и да приковаваше вниманието, той избягваше светлините на рампата. Друг мъж на негово място щеше да води снимачен екип на пътешествията си, но Спенсър отказваше. Беше решен да се наслаждава на авантюрата заради самата авантюра. Ако впоследствие се появеше книга, толкова по-добре. Ако книгата се поразкрасеше и превърнеше във филм, и това беше добре. Той щеше да служи като технически консултант и толкова.

Липсата на тост от страна на Спенсър не се почувства. Имаше много други, предложени от най-различни приятели и близки на семейство Смит, толкова много, че накрая хората престанаха да сядат между тостовете. Въпреки това, когато Спенсър се появи в периферията на тълпата, Джена веднага го забеляза. Той беше такъв мъж. Висок сто деветдесет и три сантиметра, извисяваше се над всички останали в залата, но не това толкова привличаше, колкото излъчването му. С грубоватия си, приятно загорял вид той излъчваше независимост, самообладание и макар и не точно презрение, склонност да играе игрите само според собствените си правила.

Джена не беше виждала Спенсър от шест години, но веднага почувства силата му. Беше много по-мощна от това, с което се сблъска на задната корица на книгата, и за момент замря. Не се чувстваше сигурна, че ще може веднага да го доближи. Той беше... толкова много неща. А пък тя никога не бе успявала да се справя с мъжете, освен в бизнеса.

Но и това си е бизнес, напомни си тя и тази мисъл успокои лудо препускащото ѝ сърце. Не можеше да откъсне погледа си от него, видя го как огледа обстановката и се отдръпна. Ще изчака, тя знаеше, докато свършат тостовете. В суматохата, докато хората си заемаха отново местата, ще се промъкне към своето на масата до родителите си.

Така и направи. Бавно се разнесе слухът, че той е тук и макар че никой не посмя да вдигне чаша за успеха на „Зелено злато“, най-близките до семейството си дадоха труд да отидат и да поздравят автора. Останалите запазиха дистанция и твърде разумно. Спенсър никога не си е падал по целувките. Сребристосините му очи бяха пословични със способността си да отблъскват ласкателите от първия миг.

Джена също запази дистанция, макар и не от страх, че може да я отблъснат. Като приятелка на Каролайн, тя имаше имунитет. Спенсър винаги бе бил любезен с нея, дори мил, какъвто беше със сестра си. Независимо от различията с родителите си, отношенията му с Каролайн бяха специални. Никога не бе пропускал да я поздрави за рождения ѝ ден или да изпрати подарък на децата за техните рождени дни. Затова Джена го уважаваше. Приемаше го като показателно за характера му, като част от него, което малцина забелязваха. Надяваше се, че правилно го е разбрала.

Не, не страхът от Спенсър пречеше на Джена да се затича към него, колкото желанието внимателно да пристъпи към него. Мисията ѝ беше деликатна. Искаше да си осигури максимален шанс за успех. Или поне така си казваше. Но дълго, след като оркестърът започна да свири и хората изпълниха дансинга, тя продължаваше да стои настрана. Потопи се в разговори с хора, които бяха най-далеч от Спенсър. Разходи Ани, Уес и Нейтан до плажа, когато забеляза Спенсър с цяла свита почитатели в беседката. Накрая се съгласи да танцува чарлстон със стар семеен приятел, но веднага, след като танцът свърши, се смеси с тълпата. Когато сервираха кафето и на моравата се появи многоетажна сватбена торта без глазурата от рози, която малки пръстчета бяха обелили, тя пак остана в периферията.

Нейното време щеше да дойде, знаеше го. Щом гостите си отидат и нещата се успокоят, Спенсър ще бъде благоразположен. До благоразположения Спенсър се стига по-лесно, отколкото до Спенсър, който е нащрек. Благоразположеният Спенсър ще бъде по-склонен да обмисли предложението ѝ. Благоразположеният Спенсър вероятно ще бъде по-склонен да приеме.

Но тя не попадна на благоразположен Спенсър, когато в разгара на тържеството почувства властна ръка на рамото си. Едва може да се огледа, когато с дълбокия си, недопускащ противоречие глас Спенсър каза на хората, с които разговаряше:

— Бихте ли извинили Джена? Имам нужда от помощта ѝ.

Без да очаква, да иска или да изчака разрешение, той я издърпа от кръга. С голямата си ръка хвана нейната и я отведе.

— Спенсър? — попита тя.

Но вниманието му беше насочено към тълпата, през която си пробиваше път.

— Извинете ни — каза той и се промуши през тесен процеп, след това през още един.

— Съжалявам. Извинете ни. Благодаря.

Джена не посмя да произнесе името му отново. Стегнатата му челюст ѝ подсказваше, че е напрегнат. Не искаше да го дразни излишно, след като щеше да му иска такава деликатна услуга. И вървеше, накъдето той водеше, знаеше, че като дойде моментът, той ще ѝ даде обяснение.

И настина веднага, щом се освободиха от насъбраните хора на моравата, той рече:

— Разходи се с мен. Имам нужда от въздух.

Доволна, че може да помогне, тя тръгна. От време на време изтичваше, за да не изостава от дългата му крачка. Когато стигнаха края на моравата, където опорната стена беше прекъсната от стъпала, водещи към плажа, той забави темпото.

— Можеш ли да се справиш с пясъка? — попита я той, поглеждайки към обувките ѝ.

Тя използва ръката му, за да запази равновесие и се освободи от едната, след това от другата обувка в бледо жълто. Той ги пхна в джобовете на блейзера си, преди тя да успее да протестира, че ще повреди финия плат. При следващото вдишване той смъкна вратовръзката от врата си и я напъха в едната обувка по начин, който показваше, че пет пари не дава.

— Знаеш, че се измъчвам, като гледам това — закачи го тя, отмятайки назад косата от лицето си, където крайбрежният бриз упорито я връщаше.

Той ѝ хвърли тъмен, но мек поглед.

— Ти си приятелка на Каролайн. Ще ми простиш.

Пак я улови за ръка и я поведе надолу по стъпалата към плажа, по дъсчената пътека, направена преди години поради острите камъчета, която водеше към далечния док. Той не се спря, преди да стигнат края. Изу обувките си и Джена никак не се изненада, като видя, че нямаше чорапи. Той я притегли да седне до него.

Тя за миг се замисли за копринената пола, която несъмнено щеше да пострада от обрулените от вятъра растения, но само за миг. Една пола — копринена или каквато и да е, беше нищо в сравнение с услугата, която очакваше от Спенсър. Една пола беше нищо в сравнение с бъдещето ѝ.

Тя не разбираше защо той продължава да държи ръката ѝ. Тъй като чувството не беше неприятно, не я отдръпна.

Приливът се отдръпваше. Краката им висяха на не по-малко от два и половина метра над водата, която тихо припляскваше в крайбрежните скали зад тях. Отдалеч долиташе приглушеният звън на шамандурата. И двата звука бяха нежни, много по-нежни от изражението на Спенсър, загледан отвъд пролива.

— Подобни неща ме изморяват — каза той след дълга минута на размисъл.

— Приемите?

— Те са без всякаква мярка.

— Но доставят удоволствие на родителите ти.

— Това оправдава ли прахосничеството?

Джена въздъхна и се загледа във водата. Няма да спори с него.

— Какво мислиш? — предизвика я той.

Тихо тя каза:

— Не, лично аз не мисля, че го оправдава. По-скоро предпочитам умереността. Но това, което харесва на мен, може да не харесва на други. Твоите родители са като моите някога. Те са светски същества и имат пари. Щом им е приятно да ги харчат за приеми, това си е техен избор. Доколкото не ми казват как аз да живея живота си, оставям ги те да живеят своя.

Спенсър премести ръката ѝ от малкото пространство помежду им и я постави на бедрото си. Изследва пръстите ѝ. Между неговите дълги и загорели пръсти нейните изглеждаха невероятно бледи и крехки.

— Няма да избягам — каза тя тихо.

Той я стрелна със строг поглед, който приковаваше със среброто в очите му.

— Не съм много сигурен. Цял следобед правеше всичко възможно да ме избегнеш.

— Цял следобед? — тя отметна кичур коса настрани от устата си. — Та теб те нямаше половината следобед.

— Благодаря на милостивия Бог за това — измърмори той.

Разкопча още едно копче — третото — на ризата си, изпълни гърдите си с остър солен въздух и го изпусна заедно с — така поне се стори на Джена — част от напрежението си.

— Имам достатъчно проблеми с родителите си. А с двеста техни приятеля направо се измъчвам.

— И това го казва мъж, който някога е бил привързан към кол, очакващ да бъде сварен за вечеря от банда канибали?

— Четеш твърде много — изропта той.

— Книгите ти ми харесват.

— Също и на Холивуд. „Зелено злато“ е избрана за филм от типа „Индиана Джоунс“.

— Чудесно!

— Не съм толкова сигурен. Това вреди на надеждността ми. Търсенето на съкровища е сериозна работа.

— Да — съгласи се Джена с нужната тежест. — Разбирам го от книгите ти.

Той я погледна невярващо.

— Разбирам го — настоя тя.

— Мммм.

Без да си поеме въздух или да отмести погледа си, той рече:

— Каролайн ми каза, че си искала да разговаряш с мен.

Сърцето на Джена спря. Не бе искала Каролайн да казва каквото и да било. Искаше сама да избере момента, а не стана така. Но щом като Спенсър се е задушавал на приема, определено сега не беше моментът. Тя искаше той да е отпуснат и открехнат за намеци, когато тя го стресне с молбата си.

— Може да почака — каза тя тихо.

— Каролайн каза, че е важно. Два пъти повтори.

— Не е трябвало.

— Значи не е важно?

— Напротив, но може да почака. Вероятно все пак трябва да се върнем при гостите.

— Не искам да се връщам.

— Но това е петдесетият юбилей на родителите ти. Много важно събитие.

— Даа, аз ги поканих да празнуват с мен в Кийз, но те отказаха.

— Защото обичат приемите. Те са искали всички да са с тях.

Любопитството ѝ взе надмощие над нея.

— И какво правиш в Кийз?

С разрошената му от бриза коса, с разтворената до средата на гърдите риза и с белега, разсичащ челюстта му, тя си го представи като пират.

— Чакам съдът да реши дали имам право да изследвам място, където испански галеон е потънал през осемнадесети век.

Тя се ококори.

— Намерил си галеон?

Той кимна.

— Един от водолазите ми, първият, който откри останките, избяга и организира собствен спасителен екип и сега претендира, че правата за изследването на този кораб са негови. Никой от нас не може да го докосне, докато съдът не се произнесе, а съдът е сърцераздирателно бавен. След шест месеца започва сезонът на ураганите. И никой няма да може да започне проучвания преди късната есен.

Със свободната си ръка тя прибра разрешената си от вятъра коса.

— На кораба има ли злато?

— Ако корабът се окаже този, за който си мисля, и ако проучванията ми се окажат верни, злато има. Освен това на борда сигурно има цяло състояние от предмети на изкуството.

— Напълно запазени? — попита тя.

Винаги бе изпитвала някакво страхопочитание към факта, че от дъното на морето могат да изплуват непокътнати предмети след стотици години. В това имаше нещо невероятно миролюбиво, но и иронично, като се има предвид трясъкът от корабокрушението.

— Някои неща ще бъдат запазени. Други навярно ще могат да се реставрират.

— Това следващата ти книга ли е?

— Ако съдът се произнесе в моя полза. Иначе се оказвам с една авантюра по-малко.

— Ще намериш друга. Винаги намираш. Как успяваш?

— Имам приятели на странни места. Те ме осведомяват.

— Имаш си мрежа — каза тя, усмихвайки се на термина, който преди никога не би си и помислила да използва, когато става дума за търсене на съкровище.

— Предполагам.

Той притисна ръката ѝ върху бедрото си и я закова там.

— Какво си искала да ме попиташ?

— По-късно.

Тя усещаше топлината и твърдостта на мускула и се опита да си измъкне ръката, но той не я пусна.

— По-късно може да ме няма.

— Ох, Спенсър. Казал си на Каролайн, че ще останеш и утре.

Отново се опита да си освободи ръката от неговата, този път като жест, потвърждаващ оплакването ѝ, но той я държеше здраво.

— Това беше, преди да дойда.

— Тук си само от два часа.

— И вече се задушавам.

— О, Боже — невъздържано възкликна Джена.

Щом като той вече чувстваше, че се задушава, последното нещо, което тя можеше да направи, едва ли беше да започне толкова деликатния разговор, който си беше наумила.

— По-добре се възползвай от шанса, докато го имаш — предупреди той.

— Защо не след приема? Тогава нещата ще бъдат по-спокойни.

Той се огледа:

— Нещата сега са спокойни.

Тя отпусна свободната си ръка на скута си. Вятърът точно навреме улови косата ѝ и скри лицето ѝ от погледа му във воал от немирни къдрици. Следващото нещо, което тя усети, беше, че Спенсър прибира дългите къдрици зад едното ѝ ухо и ги прикрепва там с нещо, което подозрително напомняше на вратовръзка. Тъй като вече нищо не я предпазваше, тя го погледна. Погледът му беше толкова приковаващо син и толкова пряк, че сърцето ѝ замря.

— Хайде — каза той и пак ѝ хвана ръката. — Чакам.

Сърцето на Джена пропусна един удар. „Моментът не е подходящ. Обстановката не е подходяща. Ще си помисли, че съм луда. Ще каже не.“

Но той не я изпускаше от поглед. Очите му така я фиксираха, че колкото и да се опитваше, тя не можеше да отмести погледа встрани. Гласът му не помогна. Дълбок и плътен, прозвуча донякъде като заповед, донякъде като покана.

— Кажи ми сега, Джена. Какво искаш?

— Бебе! — извика тя. — Искам бебе!

ВТОРА ГЛАВА

Джена нямаше намерение да го изстреля по този начин, но след като чу думите, знаеше, че връщане назад няма. Не можеше да шикалкави. Не трябваше да показва, че се колебае. Ако искаше да спечели сътрудничеството на Спенсър, трябваше добре да изложи каузата си.

За целта тя се изправи, успокои гласа си и спокойно, с известна гордост обяви:

— Искам бебе. От известно времето искам, но ето че вече съм на тридесет и пет и времето изтича. Проблемът очевидно е, че нямам съпруг, но и не искам да имам — побърза да добави тя, да не би Спенсър да си помисли, че иска него за съпруг. — Сама съм избрала да остана сама. И през ум не ми минава да се омъжа само за да имам бебе. Това би било в пълния смисъл на думата катастрофално.

Спенсър изглеждаше озадачен, нещо, което тя не беше виждала по-рано. Би се изсмяла на нелепото му изражение, ако ситуацията не беше толкова сериозна. Тя измъкна ръката си изпод неговата, пусна я в скута си, прочисти гърло и продължи:

— Отдавна мисля за това. Обмислила съм го от всички ъгълчета. Премислила съм всички възможности.

Спенсър я прекъсна. Прозвуча толкова объркан, колкото и изглеждаше, и странно безпомощен.

— Искаш да ти помогна да си намериш бебе? Знаем, че е нещо нормално да се осиновяват чужди деца, но Боже мой, Джена, това не е моя работа. Вярно, цялото време съм в чужбина, но няма много бебета по местата, които посещавам.

— Не това искам.

Той се намръщи.

— Тогава какво?

Толкова пъти беше репетирала речта си, че я знаеше наизуст. Вярно, прекъсванията на Спенсър можеха да объркат реда, но беше решена да изрече всичко докрай.

— Осиновяването е страхотно за хора, които не могат да имат собствени деца, но аз мога. Напълно здрава съм. Консултирах се с лекар, който ми каза, че не би трябвало да имам проблеми със зачеването.

— И той предлага да ти помогне?

— Да — каза тя, имайки предвид медицинската страна, но леко циничният жест на Спенсър я прекъсна. — Не в този смисъл. Готов е да ми помогне с изкуствено осеменяване, което, мисля, е добро решение на проблема.

— Изкуствено осеменяване?

— Нали знаеш, това е...

— Знам какво е. Просто не мога да повярвам, че ти го искаш. Всъщност не мога да повярвам, че изобщо имаш този проблем. Сигурно има десетки мъже, готови на минутата да се оженят за теб.

— Да — призна си тя със стегната брадичка.

— Но?

— Казах вече. Абсурдно е да се омъжа само за да имам дете. Ще се омъжа по любов, но след като любовта не ми се е изпредила на пътя...

— Нямах ли си приятел?

— Няколко.

— И с никое от момчетата не си се почувствала достатъчно близка, за да помислите да си имате заедно дете?

— Никой от тях не отговаря на списъка от нещата, които държа да притежава бащата на детето ми.

— За гени на звезди ли говориш?

— Звезди?

Тя отмести погледа си от неговия.

— Предполагам. Бих била луда, ако не говорех за това. Коя жена не би искала бащата на детето ѝ да е блестящ, и хубав, и здрав, и висок, и атлетичен...

— Разбирам — каза Спенсър сухо.

— Ммм.

Тя си пое въздух и продължи.

Загледа се отвъд пролива, което очевидно беше по-успокоително, отколкото да среща изпитателния поглед на Спенсър, и каза:

— Искам най-доброто за моето бебе. Днешните деца и без това са принудени да се справят с толкова неща, за да трябва да се измъчват и с вродени недостатъци. Реших да използвам банка със сперма.

— Банка със сперма.

Тя не отмести погледа си от водата.

— Теоретично е възможно да намеря донор с всички или с почти всички черти, които искам за детето си.

— Банка със сперма — повтори Спенсър така провлечено, че тя завъртя тавата си.

— Знам, че ще намериш идеята за смехотворна. Така си помисли и Каролайн. Но факт е, че е нещо, което непрекъснато се прави. Все повече жени се оказват в моето положение, искат бебета, но поради една или друга причина нямат баща за детето. Това е и едно от предназначенията на банките със сперма. Именно затова изкуственото осеменяване се разви от изкуство в наука.

Той изглеждаше, сякаш иска да се изсмее, но потисна напъна.

— Изкуственото осеменяване е хубаво нещо. Също и банките със сперма, но все пак не мога да проумея защо ти искаш да ги използваш. Като си помисля, не мога да си представя защо не си се омъжила преди много години. Хубава си, умна си и си богата.

— Да — каза тя провлечено. — Богата съм, което означава, че някои биха се омъжили за мене точно поради тази причина. Имала съм мъже, които са казвали, че ме обичат, но всъщност са обичали това, което притежавам.

— Навярно не всички. Някои сигурно са били искрени. Ти си хубав човек, Джена. Гледаш открито, пряма си. Ако се задържах достатъчно дълго на едно място, самият аз щях да се влюбя в теб.

Тя не прие забележката сериозно, впрочем тя и не беше сериозна.

— Но не се задържах достатъчно дълго на едно място, затова си прав.

Лицето му остана безизразно. За секунда единствените звуци, които се чуваха, идваха от водата, която се разбиваше в скалите, от сирената на шамандурата и от крясъка на чайките.

След малко той се обади:

— Продължавай. Нещо ми се губи.

Объркана, че допусна най-важното да се изплъзне, Джена се оплака:

— Така е, защото ме прекъсваш през цялото време. Ще ме оставиш ли да се изкажа стъпка по стъпка, Спенсър? Нека да ти кажа какво съм намислила.

— Добре.

Той се изправи.

— Каж ми какво мислиш.

Седнал до нея, той изведнъж ѝ се стори толкова по-висок, че се почувства глупаво, несигурна и самонадеяна. Беше сигурна, че Спенсър няма да направи това, което тя иска. Той си имаше собствен живот. Ако искаше да бъде баща на някое дете, отдавна щеше да е намерил начин да го направи. Беше изобретателен.

Изобретателен. Още една черта, на която се възхищаваше. Още една черта, която искаше за собственото си дете.

Окуражена от тази мисъл, тя продължи:

— Изкуственото осеменяване по никакъв начин не ме смущава.

Някои жени се осемяват...

— Как?

— Със спринцовка. Моля те, остави ме да продължа!

— Продължавай.

— Реших да работя с лекар, защото шансовете за успех са поголеми. Проблемът е, че не се чувствам спокойна, ако трябва да използвам банката. Трудно ми е да повярвам на списъци и сухи числа. Нито мога да вярвам напълно на декларациите на донора, който съм избрала.

— Да не би да търсиш Айнщайн?

— Спенсър, моля те.

— Извинявай. Продължавай.

— Търся най-доброто, което мога да получа, но има неща, които не мога да науча от банката със сперма. Проверяват за болести, предавани по полов път, но няма как да знаят дали между прегледа и дарението не се е получила някаква зараза. Проверяват физическите черти и генетичните отклонения, но не и личностните черти. Не казват какви са родителите или прародителите на донора, или какво представляват братята и сестрите му, а аз мисля, че това е важна информация. Освен това спермата обикновено се замразява, за да се съхранява в банка, и известен процент се губи в процеса. Така че за предпочитане е прясна сперма.

Спенсър я гледаше по начин, от който тя нямаше да знае къде да се дене от смущение, ако не беше решена да изглежда убедителна. Имаше чувството, че той усеща накъде бие тя. Имаше пъргав ум — още нещо, което харесваше у него. Затова побърза.

— Искам изкуствено осеменяване, но не искам да използвам банка със сперма. Единственото, което ми остава, е да намеря човек, когото познавам, за да ми даде сперма, но повечето от мъжете са абсолютно неподходящи. Някои от тях ще поискат да се оженят, а аз не искам. Други ще поискат да участват в отглеждането на детето, а аз и това не искам. Някои ще заведат дело за права над детето, но само като си помисля, че моето дете ще трябва да посещава чужди баби и дядовци, изтръпвам. Тук наоколо не се сещам за никой мъж, чието семейство да уважавам достатъчно, за да бъда спокойна. С изключение на теб.

Спенсър се втренчи в нея. След минутка каза:

— Продължавай.

— Искам твоята сперма.

Той още по-силно се втренчи в нея.

— Шегуваш се.

— По-сериозна не мога да бъда — каза тя с част от въздуха си. Другата част задържа, за да изчака цялата му реакция.

— Искаш моята сперма? — беше по-скоро ехо, отколкото въпрос.

Тя беше сигурна, че той прозвуча като човек, който не може да повярва, а не толкова като човек, който е слисан или отвратен.

— И... ъ... Как смяташ да получиш моята сперма?

Повече, отколкото за която и да е друга част на речта си, тази тя беше обмислила най-грижливо. Не искаше да обиди мъж, толкова крещящо мъжествен, колкото Спенсър Смит. С възможно най-клиничен глас тя каза:

— Лекарят ми има стандартна процедура. Ще следя телесната си температура, за да определя точното време на овулацията. Когато моментът е подходящ, ти ще отидеш в кабинета му, там ще ти дадат чист съд и ще те оставят сам в една стая. Когато свършиш, ще му предадеш съдържанието и ще си тръгнеш.

— Аз...

С ръка направи жест, колкото неприличен, толкова и точен.

Тя отказа да се изчерви.

— Точно така.

Изражението му помръкна.

— Ще вляза в малката си стаичка, ще затворя вратичката ѝ, ще се отдам на малката ми мечта и...

— Няма да е толкова лошо.

— Ще бъде ужасно.

— Мъжете непрекъснато дават сперма. Не помниш ли „Доброто вещество“?

— Това не е кино. Това е реалният живот.

— Но непрекъснато се прави и в реалния живот. Донорите на сперма го правят. Също и мъжете, които имат проблеми с плодовитостта.

— Също и перверзните типове, и гейовете, и момчетата, които не могат да си намерят жена, но аз не попадам в нито една от тези категории.

Той се спря. Този път, когато завъртя сините си очи към нея, тя почувства как токът премина до пръстите на краката ѝ.

— Защо аз, Джена?

Тя си пое достатъчно въздух, за да може спокойно да продължи. Следваше лесната част, но не само защото би трябвало да му хареса това, което се готвеше да му каже. Тя вярваше във всяка дума, което означаваше, че ще вложи цялото си сърце и душа в аргументацията. Тя се извъртя настрана към дока, за да се изправи срещу него.

— Защото физически си подходящ. Висок си и изглеждаш добре. Имаш всички черти, които бих искала да получа от банка със сперма. И само с теб мога да знам неизвестните. Познавам родителите ти и ги обичам. Познавам сестра ти и я обичам. Знам, че в семейството ти няма никакви генетични недостатъци. Знам, че си имаш своите особености, но си напълно здрав и разумен, затова, макар и да не одобрявам начина, по който се отнасяш с родителите си, възхищавам се на решителността и последователността ти, а когато става дума за приключения, ти биеш всички останали...

Спря се, само защото остана без въздух. Веднага, щом като отново напълни гърдите си, тя продължи:

— Не разбираш ли, Спенсър? Всичко останало е наред. Не искам съпруг — ти не искаш да се жениш. Аз не искам мъж около себе си — пък и теб никога те няма. Не държиш на ролята на баща — аз не искам

да споделям детето си. И двамата сме богати, следователно никой няма да се възползва от другия. Помисли си. Това може да реши и твоя проблем.

— Кой проблем?

— Родителите ти. Умират за още един внук, този път дете от теб. Тя добре познаваше старите Смит.

— Не ми казвай, че не са ти го намекнали за краткото време, което прекара днес с тях.

Изречението на лицето му беше като на изповед. Тя се възползва от това предимство.

— До лудост те докарват, като те притискат да се ожениш и да имаш деца, но ти не искаш нито едното, нито другото. Не искаш да се обвързваш. Така и вълкът ще е сит, и агнето ще е цяло. Можеш да имаш детето, което ще се хареса на родителите ти и същевременно ще се отървеш от тях, и няма да се лишиш дори от капка от свободата си.

Спенсър още една минута я фиксира, преди да прокара ръка през косата си. Миг по-късно вятърът отново я разроши. След малко той стана.

— Къде тръгна? — извика тя.

Тя искаше още да говори. С мъка се надигна.

— Трябва да се раздвижа.

Тя решително тръгна до него.

— Не каза не. Размисляш ли?

— Опитвам се да реша дали трябва.

Пое назад покрай дока с обувка във всяка ръка.

— Странно е това, което искаш.

— Не е странно. Просто необичайно.

— Много мъже биха си помислили, че си полудяла.

— Но не и ти, защото ме познаваш.

Тя се впусна във втората част на аргументацията си.

— Това е плюс за теб. Да, знам, че не искаш да имаш дете, и ясно си давам сметка, че ако искаш да имаш дете, си напълно способен сам да избереш майката, но аз ще бъда по-добра майка от всички останали. Не можеш да сгрешис от физическа гледна точка. Косата ми е хубава, кожата ми — също, фигурата ми е хубава.

— Много си ниска.

— Сто шестдесет и два, че и малко отгоре.

— Почти цели тридесет сантиметра по-ниска от мен.

— Но добра височина за жена. Ще ти бъде ли неприятно да си имаш дъщеря миньонче?

— Ами ако е син миньонче? — подхвърли той, напусна дока и се отправи към плажа.

— Синът ще наследи твоята височина.

Тя изтича малко, за да го настигне, но я спънаха острите камъчета.

— Височината ми би попречила само ако бяхме любовници, но не сме. Всичко ще стане в лекарския кабинет.

Тя мина предпазливо през особено бодливата отсечка, след това избърза да го настигне.

— Нямам физически недостатъци, също и предците ми три поколения назад. Ако самолетът, в който бяха родителите ми, не беше катастрофирал, щяха да живеят над осемдесет, както техните родители преди тях.

Той увеличаваше разстоянието помежду им. Тя повиши глас, за да я чуе:

— Зрението ми е идеално, слухът ми е идеален, мога да изпълня някаква мелодия, в гимназията играех волейбол и тенис.

— Видях твоя чарлстон — провикна се Спенсър назад.

Тя изтича две стъпки, но на третата се препъна.

— Ето какво се опитвам да ти кажа! Спортен тип съм!

— Тогава защо сега не можеш да вървиш в крак с мен?

Застивайки на място, тя извика:

— Защото може да съм спортен тип, но кожата на краката ми не е от гьон! Не съм тренирала да ходя по легла с пирони като теб! Обувките ми са у теб!

Само леко поклащайки тъмната си глава, той извика:

— Добре! Тогава няма да стигнеш далеч, преди аз да се върна.

Джена вбесена го загледа, но постепенно гневът ѝ премина във възхита, като го наблюдаваше как гордо пристъпва. Беше страхотна фигура. Дълги, стройни, но силни крака, движеше се с мъжка грация и лекота. Видя го как се спира и се обръща към водата. Той замислено наведе глава. Погледна назад към нея.

Невероятно дълго време тя издържа на погледа му, почувства силата му дори през десетки метри брегова линия. След това, тъй като

се нуждаеше да си откъхне, отстъпи към дъсчената пътека, за да го чака. След няколко минути той се присъедини към нея. Преди да промълви и дума, тя поде аргументацията си. Гласът ѝ беше по-спокоен, но не по-малко убедителен.

— Има и други причини, поради които, ако решиш да имаш дете, аз ще бъда идеалната майка за него. Интелигентна съм — с теб и мен, на детето няма да му липсва мозък. Търпелива съм, състрадателна и уравновесена.

— Също си глава на сериозна корпорация. Как по дяволите ще бъдеш майка на дете с цялата тази работа? Ще оставиш клетото дете на някоя бавачка през целия ден?

Джена се обиди и не го скри.

— За нищо на света. Не искам дете само за да го прибавя към дневната си програма. Искам го, защото искам да му бъда майка и мога да си го позволя точно защото съм глава на корпорация. Имам помощници, които са способни да управляват ежедневните проблеми, освен това съм си организирала офис вкъщи с телефони и факс. Ако искам да работя, ще мога, когато детето спи, ако не искам да работя, няма да ми се налага да работя. Впрочем, ако искам да организирам ясла в „Макюз“, ще го направя. Аз съм шефът — мога да правя каквото си искам. Нямам намерение да наемам бавачка, защото няма да имам нужда. Ще наемам понякога гледачки за няколко часа, защото може да има важни срещи, на които бих искала да присъствам, освен това мисля, че ще бъде здравословно за мен и за бебето. Но основно аз ще се грижа за него. Аз и никой друг.

Фиксирайки погледа си в неговия, тя реши, че е изложила най-силния си аргумент.

— Ще бъда чудесна майка, защото толкова много искам това бебе. Не съм тийнейджърка, на която ѝ е хрумнал някакъв каприз. Аз съм зряла жена, обмислила съм всичко от всички страни. Мога да си позволя да имам това бебе. И мога да бъда самотна майка. Важното е, че искам това дете.

Той я побутна по рамото, за да я накара да тръгне обратно към стълбата и моравата, но наложи приемлива за нея крачка. Джена се осмели да се надява, че той започва да вижда достойнствата на плана.

— Както разбирам, обсъждала си го с Каролайн.

— Нямам семейство, а тя е най-близката ми приятелка — обясни Джена. — От години знае, че искам бебе. Когато за първи път се замислих за изкуствено осеменяване, споделих го с нея. След това, като ми хрумна, че ти би могъл да бъдеш идеалният донор, споделих го с нея. Тя се съгласи, че идеята е добра.

— Естествено. Родителите ми знаят ли нещо за това?

— О, не. Нищо няма да им казвам. Не те трябва да вземат решение. А ти и аз.

Тя вдигна поглед към него. Профилът му беше силен, изглеждаше още по-силен от замисленото му изражение.

— Аргументите ми са добри, Спенсър. Знаеш, че са добри.

— И докъде стигат. Далеч не държат сметка за някой важни въпроси.

— Като? — изненадана го попита Джена.

Беше сигурна, че е обхванала всичко. През последните няколко месеца не беше мислила за нищо друго.

— Моралните съображения от моя страна. Нямам намерение да имам дете, но ако се съглася да ти помогна, това ще бъде и мое дете, плът от плътта ми, жива моя плът в света. Пък и самонадеяно е от твоя страна да твърдиш, че не ме искаш да се въртя наоколо, но не мислиш ли, че аз ще се чудя какво става с детето? Не мислиш ли, че може да изпитвам някаква отговорност към него?

— Освобождавам те от всякакви отговорности. Ще извадя документи в този смисъл, ако искаш.

— Не ме разбираш. Проблемът съм аз — той се плесна по гърдите с обувката. — Това, което е вътре в мен. Не съм направен от дърво. Една от причините, поради които не искам дете, е, че не съм добър кандидат за родител. Работата ме води по целия свят. Никога не се задържам на едно място повече от няколко месеца поред. Ходя, където си искам, когато си искам и така ми харесва. Ако имах деца, щях да се чувствам виновен.

— Няма нужда да се чувстваш виновен. Основните правила в случая ще бъдат различни. Ще си свършиш работата и ще забравиш.

— Стига, Джена — отрязва я той и ускори крачка. — Ами ако се разболея? Ами ако детето развие нещо? Да не ме мислиш за безчувствен? Ами ако, не дай Боже, се нуждае от някаква трансплантация? Мислиш ли, че бих могъл да пренебрегна това? И

преди всичко да не забравяме практичния въпрос с твоето забременяване! Лекарят ти може да има стандартна процедура, но според това, което ти каза, се изисква аз да бъда тук по времето, когато ти овулираш. Така ли?

— Да — каза тя, стараейки се да не изостава от него.

— Добре, ами ако не съм? Искаш прясна сперма, но ако съм някъде по средата на света.

— Флорида не е по средата на света. Каза, че известно време ще бъдеш в Кийз.

Той се спря и я изгледа намръщено.

— Затова ли ме разпитва? Нарочно ли ме накара да ти го кажа, за да подсилиш аргумента си?

— Не, аз...

— Аргументът ти съвсем не е подсилен.

Той тръгна отново.

— Трябва да съм тук, за да дам прясна сперма точно в момента, когато ти овулираш, което означава, че трябва просто да си седна в малката стаичка и да си свиря някаква весела мелодия. Ами ако не заченеш? Ами ако не забременееш от първия път? Гарантира ли резултати стандартната процедура на лекаря ти?

— Разбира се, че не — каза Джена и се изкатери по стъпалата към моравата само малко зад него. — Може би ще е необходимо да мине известно време.

— Малко? Два месеца, три, четири?

— Може би.

— И от мен се очаква всеки път да долитам тук и да си върша малката работа?

— Моля те за услуга, Спенсър. Услуга.

— Ей, къде сте? — провикна се Каролайн, която тръгна към тях през моравата, точно когато те изкачиха стълбата. — Помислихме, че сте се удавили.

Спенсър изломоти нещо подигравателно, но не отблъсна сестра си, когато тя го прегърна през кръста. Това не означаваше, че гневът му изцяло е преминал.

Очевидно кисело, той попита:

— Честно, мислиш ли, че бих се съгласил на това, Каролайн?

Каролайн тревожно погледна Джена, която се беше спряла от другата ѝ страна.

— Побесня ли?

— Не побесня — измърмори Джена. — Просто има нужда още да бъде убеждаван.

Каролайн веднага поде въпроса и се обърна към брат си.

— Намирам идеята за чудесна. Не само мама и татко искат да имаш дете. Аз също искам. Липсваш ми, когато те няма, а те няма през цялото време. Ако имах един малък Спенсър, на когото да бъда леля, щях да бъда на седмото небе. А ако най-добрата ми приятелка е майка на племенника или племенницата ми, ще бъда още по-щастлива.

— Да, и мислиш, че родителите ни ще се примирят с това? Те ще настояват да се оженя за Джена и да дам име на бебето.

— И дума да не става.

Джена се намеси така енергично, че два чифта очи на Смит я стрелнаха. Тя погледна право в Спенсър.

— От самото начало ви казах, че не искам да се омъжвам и не се шегувам. Не искам съпруг, не искам роднини, не искам леля или баба и дядо за моето дете. Не искам пари и не искам име. Моето бебе ще бъде Макю. Колкото и да обичам родителите ти, ако започнат да настояват за женитба, ще се боря с тях дори още по-ожесточено, отколкото с теб.

— Така ли? — попита я Каролайн, явно разочарована.

— Казах ти, че така ще бъде, Каролайн. Още в самото начало, още първия път, когато ти го споменах, това беше едно от основните изисквания. Аз не — искам — да се — омъжвам. Искан само бебе.

— И това ни връща на въпроса, който аз повдигнах — каза Спенсър. — Ами ако не заченеш веднага? Не мога да притичвам тук месец след месеци да пълня малки бурканчета с...

Каролайн го прекъсна.

— Ах, мисля, че чувам Ани да вика.

Тя пусна Спенсър и се приближи към Джена.

— Харесва ми панделката ти. Напомня на Милано. Може би нещо като продукт на Армани?

Тя махна с ръка и си тръгна.

Джена бавно развърза вратовръзката и я подаде на Спенсър.

— Вятърът тук не е толкова лош. Благодаря.

— Трябваше да я оставиш. Изглеждаше малко лекомислено. Но пък — очите му се впериха в нейните — ти не си от този тип. Ти си скована, консервативна и благоприлична. Не мога да повярвам, че мислиш да имаш извънбрачно дете.

— Какъв старомоден израз.

— Описва това, което правиш.

— Много жени го правят.

— Жени с твоето положение?

— Някои.

— Много дръзко.

Тя не мигна.

— Добре, аз съм дръзка.

— Не бих си го помислил за теб.

— Много хора не биха, но всъщност мен не ме е грижа. Искам дете. И съм готова да бъда дръзка, за да го получа. Ще ми помогнеш ли?

Той направи гримаса.

— По дяволите, Джена, не знаеш какво искаш.

— Знам. Аз...

Прекъсна я бащата на Спенсър, който се провикна към тях, докато прекосяваше моравата, запътен към сина си.

— Ела, да се видиш с Уотсънови, Спенс. Цял следобед питат за теб, а скоро си тръгват.

Сложи ръка на рамото на Спенсър, което беше на едно равнище с неговото. Очевидно Спенсър беше наследил сините очи от баща си, но синьото на Джоу, както и косата му, бяха избледнели с възрастта.

— Те не бяха тук последния път, когато ти си беше вкъщи, може би няма да бъдат и следващия. К'во ще кажеш?

— Разбира се.

Джена му хвърли поглед, който казваше:

— Страхливец.

Той умишлено я изгледа продължително.

— Искаш ли да дойдеш, заедно да видим Уотсънови?

Джена вече се беше видяла с Уотсънови и й стигаше. Те бяха доста възрастни и много трудно чуваха. Разговорът с тях беше упражнение в безсмислие. Човек можеше най-много да се усмихва, да кима или да се смее в отговор на това, което казват, а тъй като повечето

неща, които казваха, се основаваха на изопачените им представи за това какво останалият свят би трябвало да казва, срещата с тях често беше мъчителна. Джена си представи какво ще стане, ако я видеха заедно със Спенсър, и как изводите, които сигурно биха си направили, нямаше никак да ѝ харесат. Още по-лошо, представи си как високо огласяват изводите си, нещо, което можеше да се очаква от тях.

— Благодаря — отказа тя, мило усмихната. — Но мисля, че ще отида да среща косата си. Толкова е разрошена.

— Ела при нас, когато свършиш — покани я старият Смит. — Изглеждаш добре до Спенс.

Умирайки малко вътрешно, Джена се завъртя, но не достатъчно, за да пропусне намръщения поглед, който ѝ отправи Спенсър. Не беше изминала и две крачки, когато се сети, че той все още държеше обувките ѝ. Тя се върна, той ги извади от джобовете си. Отдели се от баща си достатъчно дълго, за да ѝ ги върне.

— Подушва нещо — измърмори той.

— Не от мен.

— Да не би Каролайн да е проговорила?

— Обеща да не го прави.

— Почне ли да настоява, изчезвам.

— Ако започне да настоява, кажи му да си гледа работата.

Спенсър изсумтя, напъха обувките в ръцете ѝ и се върна при баща си. Без повече суетене Джена тръгна към къщата, но едва след като се изкачи по стълбата и се почувства сама, облегната на вратата на банята до спалнята на децата на Каролайн, сложи ръка на сърцето си, затвори очи и се опита да реши какво е постигнала.

Той не каза да.

Но не каза и не.

Тя спусна ръката към корема си, почувства го толкова лек. О, как искаше бебе. Копнежът беше дълбока вътрешна болка, тръпка на очакване, трепетна възбуда. Представи си утробата си, представи си как зародишът приема най-неопределени човешки форми, представи си го как се превръща в плод. Почувства сякаш гърдите ѝ, а след това и сърцето ѝ набъбват при тази мисъл, представи си как плодът се превръща в готово да се роди бебе.

Ако трябва, ще използва банката със сперма. Но топлината вътре в нея се разгоря особено силно, когато си помисли, че детето може да е

на Спенсър.

ТРЕТА ГЛАВА

В два сутринта телефонът на Джена иззвъня. Макар че не спеше, в нощната тишина звукът я стресна. Сърцето ѝ заби лудо, докато се пресягаше през списанията, пръснати до нея в леглото, за да вземе слушалката.

— Ало.

— Събудих ли те?

Тихият глас беше мъжки, характерен и ни най-малко не помогна да се успокои пулсът ѝ. Тя притисна с ръка гърдите си.

— Не. Четях.

След кратко колебание попита:

— Къде си?

— В Нюпорт.

Джена беше в собствената си къща от другата страна на река Сийконк, в Литъл Комптън.

— Всички предположихме, че си излетял обратно за Флорида — това би било типично за Спенсър. — Задържах се в Нюпорт със слабата надежда, че не си заминал и че ще се върнеш да разговаряме. След като всички си легнаха, вече няха никакво извинение да остана.

Не искаше да даде на старите Смит и най-малкото основание да си помислят, че между Спенсър и нея става нещо.

— Бях у един приятел — каза той. — От години не съм го виждал. Някой на приема ми каза, че е болен. През цялото време разговаряхме.

— Няма нужда да обясняваш.

— Не, но искам. Не съм безсърдечен. Разбрах, че това, за което ме помоли този следобед, означава много за теб. Не бих си тръгнал, без да ти дам някакъв отговор.

Джена затаи дъх.

— Проблемът е — каза той, — че нямам достатъчно информация, за да ти дам някакъв отговор.

Тя се обнадежди.

— Значи го обмисляш?

— Не сериозно. Все още намирам цялата работа за абсурдна.

Тя се замисли за предишните години, за някой от слуховете, които пристигаха в Роуд Айлънд от местата, където се намираше Спенсър.

— През цялото време правиш абсурдни неща.

— През цялото време правя дръзки неща — поправи я той, — и ги правя само след като съм ги обмислил от всички страни.

Не каза не. Не каза не.

— Обмислила съм това от всички страни — му рече тя. — Питай ме каквото искаш. Хайде. Ще ти отговоря, каквото и да искаш.

— Искам да знам повече за теб и защо искаш да направиш това.

— Искам бебе. Толкова е просто.

— Но защо искаш бебе?

Джена не знаеше какво да каже. Мислеше, че отговорът е очевиден. Спенсър вероятно прие мълчанието ѝ като критика на въпроса му, защото додаде:

— Имам право да знам. В края на краищата предлагаш да станеш майка на детето ми и твърдиш, че ти ще имаш основната грижа за него. При това положение, ако даването на сперма ще бъде началото и краят на моята роля в тази авантюра, твоята ще бъде с много по-значителни последици. След като желанието да бъдеш майка ти е станало мания, детето ще страда. Не бих искал да участвам в създаването на дете, което ще се отглежда от вманиачена жена.

— Не съм вманиачена. Никога не съм била. Може би съм много волева. Упорита, решителна или отдадена. Но в никакъв случай не и вманиачена.

— Тогава кажи ми защо искаш това дете.

Тя се изправи и опря гръб в облегалката на леглото, размърда се, за да нагласи възглавниците по-удобно. Издърпа белия юрган до кръста си, малко по-нагоре сграбчи белия чаршаф. Нагласи телефона по-сигурно на ухото си.

— Е? — подкани я той.

— Организирам мислите си. Толкова отдавна искам да имам бебе и причините са твърде много. Чувстваш ли се удобно? Това може да отнеме малко време.

— Организирането?

— Изложението.

— Удобно ми е.

— В бърлогата ли си?

Тя си представи стаята. Беше на приземния етаж в къщата на Смит, облицована в махагон. Големи, тежки маслени картини по стените и всевъзможни електрически приспособления. Тъмна стая, мъжка стая. Представяше си Спенсър там.

— В спалнята си съм.

Това беше нещо различно. Там по-трудно можеше да си го представи. Стаята си остана точно такава, каквато си беше, когато завършиха колежа — със знаменца по стените и трофеи по полиците. Момчешка стая, но Спенсър отдавна бе излязъл от момчешката възраст. Вече беше навършил четиридесет и една, имаше груб белег, сблъсквал се бе с различни опасности, имаше зряло и внушително тяло.

— Без коментари? — попита той.

— Без.

— Искаш ли да знаеш с какво съм облечен?

— Не.

— Добре, защото ще ми е трудно да ти дам приличен отговор.

Предизвикваше я, тя го знаеше. Опитваше се да разбере дали е заядлива, което би имало значение, ако имаше син.

— Гол ли си? — попита тя небрежно. — Не ти ли е студено?

На бузите ѝ не беше. От представата за Спенсър, проснат гол на леглото, ѝ стана топло, а представата явно не избледняваше.

— А на теб студено ли ти е? — попита той с тих, мил глас.

— Аз съм облечена.

— В два сутринта?

— Нощница. Винаги ми е студено.

— Имаш нужда от мъж да те топли.

Забележката беше секси. Тя щеше да се обиди, ако не беше толкова сигурна в чувствата си.

— Имам юрган от патешки пух. Придръпвам нагоре, когато ми е студено, и го изритвам настрана, когато ми е топло. Оставям прахосмукачката си отгоре му, както и купища книги, известна съм с това, че стъпвам върху него, когато обирам прахта от вентилатора на тавана. Той е по-търпелив и по-невзискателен, от който и да е мъж.

Спенсър мълча известно време. Когато пак заговори, тонът му беше сериозен.

— Едно бебе може да повръща върху юргана ти. Може да те държи будна цяла нощ, ако има температура, може да те накара да прекараш часове в някой лекарски кабинет на следващия ден. Може да плаче всеки път, като се опитваш да го оставиш в леглото му. Тогава как ще се чувстваш?

— Зле, ако бебето е болно. Безпомощна, ако не мога нищо да направя, освен да чакам. Естествено, по-склонна съм да държа на ръце клетото създание, ако това е единственото нещо, което малко би го успокоило.

— Но защо искаш всичко това? — попита той, връщайки се на първоначалния въпрос. — Имаш идеално подреден живот. Едно бебе само за няколко дни ще обърка реда ти и той няма да може да бъде възстановен цели осемнадесет години. Мислила ли си за това?

— Да.

— И все още искаш.

— Искам.

— Защо?

Звучеше сякаш не разбира, основателно учуден защо тя го иска, след като знае, че това ще разстрои живота ѝ. Предизвикваше я, настояваше да изложи каузата си по начин, по който той би разбрал. Тя усети, че той също търси причини да разбере защо той трябва да бъде бащата.

След най-кратката възможна пауза този път тя каза:

— Мисля, че най-добрият начин да ти го обясня, е да тръгна хронологически.

Погледът ѝ се спря на снимката на тоалетната масичка. От усмихнатите лица усети бодеж в сърцето си.

— Минаха осем години, откакто катастрофира самолетът с родителите ми. Бях на двадесет и седем, когато това се случи, а през следващите три години бях твърде заета с непосредственото бъдеще, за да мисля за по-далечното. Станах на тридесет. Веригата „Макюз“ беше в добро състояние. Бях спокойна на нейното кормиле. Имах време да помисля за смъртта на родителите си и за собствената си смъртност. Тогава ми хрумна, че името Макю ще умре с мен. Съдбата е решила от поколения наред то да принадлежи на семейства с по едно дете. Аз съм

последна. Ако умра, компанията „Макюз“ ще бъде продадена. Няма на кого да я оставя. Тъжно е.

— Може да имаш дете, което да не иска да има нищо общо с „Макюз“.

— Вярно, но поне детето ще има парите от нея, за да може, надявам се, да направи нещо полезно от живота си, и тази мисъл ме успокоява. Не искам семейството ми да свърши с мен.

След миг той каза:

— Добре. Приемам. Като начало.

— Това е всичко. Откакто ми забръмча тази муха, не мога да я прогоня. Отначало беше само идеята да продължа рода, но след това се появи и физическата страна.

Косата ѝ беше прибрана на опашка, за да не ѝ пречи, докато спи. С пръсти обхвана ластика и премина по цялата дължина на тъмните вълни до края на опашката. Жест, който е правила стотици пъти през живота си — обикновено когато е затънала дълбоко в мисли или когато е нервна. Сега беше малко и от двете.

— Слушам — каза Спенсър.

Гласът ѝ стана по-тих.

— Знам. Трудно ми е да обясня тази част.

— Не бързай.

Тя си пое въздух. Времето нямаше да помогне, не, след като интимните неща винаги са я притеснявали, и съвсем не, след като продължаваше да го вижда, излегнал се гол-голеничък в леглото. И тя изстреля думите със завидно примирение:

— Осъзнах тялото си. Направено е по определен начин за определени цели и аз не изпълнявам тези цели.

Той беше зрял мъж, познаваше секса, нещо, в което не можеше да му бъде равна. Допусна, че той умишлено се прави, че не разбира.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Искам да обясниш.

Тя затвори очи. Когато ги отвори, ги насочи към скулптурата от плавей, която си беше купила преди много години от Бахамските острови. Напомняше ѝ за слънцето и пясъка и беше абсолютно несексуална. Тя я разсея от Спенсър.

— Имам яйчници, за да създавам деца, и матка, за да износя детето, и гърди, за да храня детето. Не съм направила нито едно от

тези неща. Разхищение, не мислиш ли?

— Зависи какво друго си правила с тези неща. Не само децата се възползват от гърдите и яйчниците. Може би също и мъжете.

Тя забрави за скулптурата, тъй като тръпка премина по целия ѝ гръб. Отърка бедрото си в чаршафа и сложи ръка между гърдите си.

— Яйчниците? — попита тя едва чуто. — Каква е ползата от тях за мъжете.

— Яйчниците произвеждат хормони, които те правят различна от мен. Те влияят на вида ти, на аромата ти, на начина, по който реагираш спрямо мен.

Това не я трогна много. Колебанието ѝ трая съвсем малко. Задъхано си пое въздух.

— Окей. Добре. Говоря за тялото си от гледна точка на възможността да имам деца. И в това отношение се чувствам незадоволена.

— Ако става дума за мъже, очевидно също си незадоволена.

— Какви ги говориш? — попита тя обидена.

— Ами опитваш се да отвличаш мъже от улицата, за да получиш сперма.

Тя се изправи.

— Не отвличам мъже от улицата. Ти си единственият, когото съм помолила, и то по конкретни причини. Само защото не познавам други мъже с гените, които бих искала, не означава, че в живота ми няма мъже.

— А има ли?

— Не е твоя работа!

— О, как да не е моя работа — каза той спокойно. — Преди всичко има здравни проблеми. Каза, че не искаш мъже в къщата си, но ако скачаш от леглото на един ерген в леглото на друг, когато почувстваш, че имаш нужда от секс, може да хванеш някоя болест. Що се отнася до мен, аз използвам презервативи много преди те да се превърнат в мания, защото исках да избегна риска от непланирани бременности, но други мъже навярно не са толкова внимателни.

— Нямам никакви болести. Здрава съм. Казах ти.

— Добре, тогава изниква въпросът за мъжете, които ще се въртят около детето, което искаш да имаш. Не ми харесва мисълта в живота на моето дете да влизат и излизат безброй „чичовци“, както и не искам

детето ми да бъде оставяно на гледачка, докато теб те няма четири-пет ноци през седмицата, за да си получиш дозата секс. Е, имаш ли сексуална връзка с някакви мъже в този момент или не?

— Не — каза тя.

Защото въпросът за нейната гордост беше нищо, в сравнение с проблема да има дете. Щом като условието да получи сперма от Спенсър Смит беше той да се увери, че животът ѝ беше твърде безцветен, трябваше да му го признае.

— Кога за последен път си имала сексуална връзка с някого?

Тя преглътна:

— Преди три години.

— Кой беше той?

— Журналист от Ню Йорк. Срещнах го на изложението в Париж. Там бяхме заедно, след това още кратко време, когато се върнахме.

— А преди него?

Тя стисна чаршафа.

— Няколко години преди това имаше един счетоводител.

— Няколко? — настоя той.

— Четири. Заедно бяхме един месец:

Тя стискаше зъби, но беше ядосана и едва сдържаше сълзите си. Като си спомни миналите си връзки, се почувства празна.

— Преди него имаше мъж, когото срещнах в бизнес училището. Нищо, което може да наподобява нимфомания. Нищо, което би могло да навреди на детето. Ако бях хванала някаква болест, досега щеше да си проличи. Можеш да се обадиш на лекаря ми, ако искаш. Ще свидетелства, че съм чиста.

Тя притисна ръка в горната си устна и я задържа така, докато устната ѝ престана да трепери. Усилието ѝ прикова вниманието толкова дълго, че дори не си даде сметка колко дълго Спенсър мълча, преди накрая да проговори.

— Не е нужно. Вярвам ти.

— Благодаря на Бога за това.

— Но имах право да попитам.

Заболя я, задето трябваше така да изброява неудачните си връзки, но той имаше право. Тя беше задала точно такива въпроси на Каролайн, която знаеше за любовния живот на Спенсър точно толкова,

колкото и всички останали. Изказването на Спенсър за презервативите потвърди вече казаното от Каролайн.

— И така — гласът му прозвуча по-меко по линията — искаш, първо, бебето да носи името Макю, второ, да задоволи майчинските функции на тялото ти. Така ли?

— Не, не точно това. Не съм споменала най-важното.

Но тя не продължи веднага. Имаше нужда от минутка, за да се съвземе, да остави миналото настрана и да се съсредоточи върху бъдещето, да прочисти прегракналия си клас и да се почувства уравновесена, каквато си е всъщност.

Тъй като тя продължи да мълчи, той тихо попита:

— Да не би да заспиваш?

Никакъв шанс, помисли тя.

— Не. Отново се организирам. Другата част има общо с емоциите. Това е най-важната част. Но не знам откъде да започна.

— Започни отнякъде. Аз ще подредя нещата, когато свършиш.

Тя си пое въздух, отпусна стегнатия си гръб, сложи ръка на скута си. Разбирайки го буквално, тя започна да нахвърля мислите се.

— Искам да държа бебето, а не да го предавам на някого в края на деня. Искам да се грижа за него, да знам какво обича да яде и как иска да го яде и какво означава всяко малко писъче. Искам да обичам бебето и то да ме обича. Наблюдавах как Каролайн отглежда децата си.

Като си ги представи, почувства как ѝ става по-топло.

— Има нещо, от което сърцето ти спира, докато са малки и хвърлят ръчичките си около врата ти, вкопчват се в теб, сякаш от това зависи живота им. Ето това искам.

— Те са малки доста кратко време — изтъкна Спенсър.

— Знам. Знам и поговорката, че колкото по-големи стават, толкова по-големи стават и проблемите, но аз умея да се справям с проблеми. Важна е любовта. Външната проява на тази любов се променя, докато растат, сигурно така е било с моите родители и мен, но любовта винаги я има. Искам това.

Тя побърза да продължи:

— Искам шум в къщата си и играчки по пода. Искам цел в живота си отделно от работата ми. Искам да купувам дрехи за някого и да посещавам Дисниленд с него. Искам да мисля за някого, не само за себе си. Искам да се тревожа за някого.

Тя си пое въздух и нарочно забави темпото:

— Може да ти звучи вманиачено, но вярвай ми, не е така. Независимо от всичко, аз ще си остана делова жена. Обичам работата си. Мога така да я наглася, че тя да отнема повече или по-малко от времето ми, но никога няма да я изоставя напълно, което означава, че няма да увисна, когато детето ми тръгне на училище или, още повече, когато постъпи в колеж. Винаги ще имам работата си, за да поддържам равновесие в живота си.

За момент тя млъкна, след това продължи:

— Но само работата не е достатъчно. Едва когато родителите ми загинаха, се почувствах претоварена, като се опитвах да навляза в работата и да я поема по-нататък. След това нещата се успокоиха и постепенно почувствах дупка в живота си. Искам дете, което да я запълни, мое дете, нещо, с което да имам кръвна връзка. Искам тази връзка. С никого друго в света я нямам.

Тя сви ръка в юмрук. Гласът ѝ започна постепенно да заглъхва под влияние на този копнеж, който се опитваше да опише.

— Има моменти... — тя се спря.

— Какви моменти?

— Моменти, когато се чувствам толкова самотна без семейство. Моменти, когато... — спря се, за да се пребори с чувствата си, той не я насили. — Моменти, когато усещам, че вътрешно имам толкова чувства, с които не знам какво да правя. Моменти, когато мисля, че ще се пръсна.

Отново се спря, след това въздъхна:

— Това говори ли ти нещо?

Той не отговори.

— Вероятно нищо не ти говори. Ти си имаш семейство. Имаш си дядовци и баби, имаш си родители, лели, вуйчовци, чичовци, братовчеди, сестра, двама племенника и една племенница. Винаги когато искаш, можеш да се прибереш къщи при хората, които обичаш и които те обичат. Знаеш ли колко ценно е това, Спенсър?

Той продължи да мълчи.

— О, виж — продължи тя примирено. — Не казвам, че това нищо не ти говори и в никакъв случай не те критикувам. Избрал си да бъдеш необвързан и ти харесва да си свободен, това е твое право. Харесваш живота си. Той е вълнуващ, ангажиращ и пълен. Не страдаш

от пристъпи на самота. Всъщност не съм сигурна дали мъжете изобщо имат такива пристъпи. Те са по-самостоятелни от нас. Те не жадуват за нежност, за топлина, за глупавите семейни неща, за които жадуват жените.

Тя се облегна назад на възглавниците.

— Ако се бях родила мъж, животът ми щеше да бъде съвършен.

— Радвам си, че не си се родила мъж — долетя дълбокият глас от другия край на линията, точно когато Джена си помисли, че той може би заспива. — Много си хубава, за да си мъж.

Тя не знаеше какво да каже. Спенсър никога по-рано не ѝ беше правил комплимент. Тя винаги е била най-добрата приятелка на по-малката му сестра. Не е правил комплименти дори на Каролайн. Обичта му към нея се дължеше на интереса към нещата, които правеше, и на децата ѝ. Джена просто беше едно от нещата, които Каролайн правеше.

Комплиментът беше мил, макар че Джена не си въобрази, че зад него се крие нещо дълбоко. Несъмнено, след като му описа колко самотна се чувства в света, той я съжаляваше.

Почувства се странно неловко и двойно по-благодарна, че говореха по телефона, а не лично. Тихо му каза:

— И нито да, нито не. Реши ли дали ще бъда добра майка за детето ти?

— Ако исках дете, ти ми харесваш.

Тя отново се изправи.

— Значи ще го направиш?

— Не знам дали искам дете. Казах ти днес следобед. Трябва ми време да реша.

— Но бих искала да започнем скоро.

— Колко скоро?

— Овулацията ми е след две седмици. Каза, че ще ми отговориш, преди да си тръгнеш.

— Ще ти отговаря. Но имам още дванадесет часа, за да взема решение.

— Толкова ли е трудно, Спенсър? — помоли го тя. — Няколко минути от времето ти този месец, може би следващия. След това нищо няма да искам от теб. Нищо, и това ще го имаш написано черно на бяло.

— Нямах планове да имам дете.

— Но ще бъде сякаш нямаш. Само родителите ти ще бъдат доволни.

Той изсумтя.

— Да, и ще започнат да ме тормозят да се връщам за рождения ден на детето, за Коледа и ще натяк...

— Няма — прекъснато Джена.

Този въпрос силно я засягаше.

— Ако се съ согласиш, ще им кажа истината. Те ще разберат, че ми правиш услуга, че съм настояла ролята ти да се ограничи със зачеването на детето и че единствено аз ще имам права над него. Вече съм говорила за това с Каролайн. Тя се съ согласи, че ако трябва да се избира между моите правила и отчуждаването им от детето, ще трябва да се примирят.

— Но аз нямам нужда от дете.

— А аз имам...

Секундите се проточиха в минути. След като повече не можеше да понася бумтенето на сърцето си, тя каза:

— Спенсър? Ще го направиш ли?

— Дръзка си — обяви той по начин, който подсказваше, че или я смята за много смела или за луда. — Не мисля, че на тази земя има друга жена, която би ме помолила за подобно нещо.

— Отчаяна съм. Искам бебето ми да бъде най-съвършеното. И за това се нуждая от най-съвършения мъж, а ти си най-съвършеният.

— О, моля те.

— Вярно е. Ще го направиш ли?

— Не знам.

— Аз знам, нали го обмисляш.

Тя затаи дъх.

Той изпсува под носа си. Тя си го представи как прокарва ръка през косата си точно както беше направил на дока този следобед.

— Виж — въздъхна той, — най-доброто, което мога да ти предложа, е да размисля още. Може ли да се срещнем по-късно?

— Посочи време и място, ще бъда там.

След минутка той измърмори:

— По дяволите, не знам кога и къде. Ще ти се обадя утре. Кога мога да те намеря?

— През целия ден. Никъде няма да ходя. Ще чакам да ми се обадиш. Спенсър, благодаря. Наистина оценявам това, което правиш.

— Не съм казал, че ще направя каквото и да било.

— Не, но не си казал и че няма. Мислиш за него и това е всичко, за което те моля. Ако решиш, че не можеш, наистина ще бъда разочарована, но ще разбере. Не би било справедливо спрямо теб да те накарам да направиш нещо, което не одобряваш по морални съображения или по съображения...

— Заспивай, Джена — прекъсна я той. — Не мога да мисля, когато бръцолеваш. Ще ти се обадя по-късно. Чао.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Спенсър можеше да убие Каролайн, без да му мигне окото. В три сутринта, излегнал се в кревата, кисел, сякаш целият свят му е крив, той се кълнеше, че щеше да го направи, ако не я обичаше толкова много. Тя винаги е имала специално място в сърцето му. От дете тя го обожаваше. Вярно е, че родителите му го обичаха, но не безусловно като Каролайн и на свой ред той използваше това, че беше шест години по-голям от нея, за да я закриля, когато може. С времето се създаде физическа дистанция помежду им, както и между нуждите им като на отделни личности. Освен това като поостаря, Каролайн дори си позволи да му каже някои неща за скитническия му живот. Но пак му угаждаше повече, отколкото родителите му. Тя превръщаше Нюпорт в по-малко затворническо място за него.

Обикновено.

Но не и този път. Фактически е казала на Джена, че той може да одобри идеята да ѝ даде сперма. И макар и никой да не му каза, че трябва да го направи, никой не насочи пушка в челото му, не върза краката и ръцете му, за да започне да дои семе от него, чувстваше се като уловен в капан — по невидим начин, но начин, който го вбесяваше.

Джена беше мила и честна. Красива — с тъмни очи, тъмна коса, кадифена кожа и добро възпитание. Също благодарение на доброто си възпитание беше преуспяваща делова жена. Той не се съмняваше, че ще бъде добра майка. Също така беше сигурен, че независимо от всички протести, твърдо си е втъпила, че той трябва да ѝ помогне, което означаваше, че ще бъде съкрушена, ако ѝ откаже.

Но той не искаше да има дете. Не искаше отговорността и наистина мислеше това, което каза на Джена: тази отговорност ще му тежи, колкото и разгорещено тя да го освобождаваше от нея. Не искаше да знае, че на света живее негово дете, докато той се скита за удоволствие. Вярно е, че не беше безотговорно удоволствие. Той се издържаше по този начин, дори печелеше, когато прибираще

постъпленията от продажбите на книгите и правата над филмите. Но пак си беше забавление.

Само ако Каролайн беше отхвърлила идеята от самото начало. Само ако беше казала на Джена, че на него няма да му хареса или че ще се разгневи, ако го попита, сега нямаше да се окаже в такава каша. Но Джена го помоли и то по начин, който много, много го затрудни да я отблъсне — защото някои от доводите ѝ имаха смисъл. А той не искаше да е така. Искаше идеята за самотно майчинство да бъде направо абсурдна, но не беше — поне така, както Джена я представи. Беше обмислила всичко. Имаше средствата, желанието и, той беше сигурен, естествената дарба да бъде майка. Също така имаше право, че родителите му ще бъдат очаровани, следователно и успокоени, щом като става дума той да им остави наследник. А това повдигаше друг въпрос, който тя постави и който продължаваше да тормози мисълта му. Имуществото му беше толкова голямо, колкото и на Джена, но и той нямаше пряк наследник. Да не споменаваме факта, че те заедно биха направили хубаво бебе, той и Джена. Тук тя имаше право.

И така. Какво трябваше да направи? Тя му предлагаше нещо, за което той не беше и помислял, но имаше някои достойнства. Ако я отблъснеше, навярно никога нямаше да получи подобно предложение. Ако я отблъснеше, вероятно щеше да съжалява след десет или двадесет години. Ако, да не дава Господ, се случеше нещо на единия или и на двамата му родители, така, както се случи с родителите на Джена, нямаше ли да съжалява, че не ги беше дарил с внук. Ами ако нещо се случеше с него, нямаше ли да лежи на смъртното си ложе и да му се иска да е оставил нещо повече от тялото си, освен позлатената урна, пълна с праха му.

Шумно изруга и обърна гръб на лунната светлина. Милата, невинната Джена беше отворила кутия с червеи. Той се опитваше да затвори, продължи да се опитва да вземе просто решение, да се срещне с нея сутринта, да ѝ каже не, след това да отлети обратно за Флорида и да се потопи в работата си, но не можеше да вземе това решение. Нещо го задържаше. Някакъв инстинкт.

В пътуванията си Спенсър бе изпадал в много опасни положения и ако имаше нещо, което знаеше, това беше, че инстинктът му никога не го лъже.

Джена не можеше да заспи. Не знаеше дали да се чувства обнадeждена или обезсърчена след обаждането на Спенсър. Не си беше дала сметка, че толкова много е искала да използва спермата му, докато не осъзна, че само след няколко часа може да разбере, че няма да може да я използва. Но пък ако той каже да, тя ще може да добие най-невероятното дете на света. Тази вълнуваща мисъл също не я оставяше да заспи известно време.

Заспа малко преди зазоряване. Може би затова не чу звънеца, когато иззвъня. Не се събуди, докато звъненето не започна да идва на настоятелни изблици по три наведнъж, но и тогава мина минута, преди да успее правилно да определи звука. Стана, залитайки, и едва на вратата на спалнята си помисли, че трябва да облече нещо. Наведе се, за да вземе декоративния шал от облегалката на плетения стол, уви го около себе си и боса изтича надолу по стълбите.

Примигвайки на идващата отстрани светлина, тя за миг изпадна в паника. Там стоеше Спенсър, току-що излязъл от душа и достатъчно събуден, за да я накара остро да почувства колко зле изглежда. Разрошена коса, очите ѝ още не напълно отворени. Беше сигурна, че по лицето ѝ имаше белези от възглавницата.

Но той я видя, че наднича и тя не можеше да се престори, че не си е вкъщи. Пък и не искаше. Ако беше взел решение, тя искаше да знае какво е.

С една ръка задържа шала около себе си, а с другата отвори вратата. Слънцето я удари право в лицето. Тя отстъпи настрана, за да използва едрата му фигура за сянка.

— Колко е часът? — попита тя с хрипкаво сънлив глас.

— Осем и четиридесет — отговори той безмилостно, като видя размъкнатия ѝ вид.

Джена се зачуди как може да изглежда толкова добре, след като е спал толкова малко, преглътна и отметна назад от лицето си няколко кичура.

— Няма ли да влезеш? Трябва ми само минутка, за да хвърля нещо отгоре си.

— Не се обличай заради мен — каза той.

Тя прие отговора му като означаващ, че няма намерение да остане достатъчно дълго, за да си струва трудът ѝ, и се почувства леко

разочарована.

— Няма да го направиш — сълзи бликнаха в очите ѝ. — О, Спенсър...

— Не съм казал, че няма.

Той се намръщи на сълзите ѝ.

— Има още няколко неща, които бих искал да знам.

— О. Добре.

Тя огледа обстановката, не беше сигурна дали да го покани във всекидневната или в кухнята. Искаше ѝ се да може да мисли ясно, но видът му я завари неподготвена в момент на деня, когато се чувства най-зле.

— Тогава нека да направя кафе.

Правенето на кафе щеше да ѝ даде възможност да спечели време. А пиенето щеше да проясни мисълта ѝ.

Продължавайки да държи шала, тя влезе в кухнята. Почувства Спенсър зад себе си, но не погледна назад. Направи най-доброто, което можеше — сложи да се вари кафе. С една ръка работеше бавно, но не смееше да пусне шала от страх, че може да се свлече на пода. Нощницата ѝ беше от фин, мек, прозрачен памук. Отдолу нямаше нищо.

В момента, в който кафеварката закъркори, тя каза:

— Ще изтичам горе. След миг се връщам.

— Седни — нареди ѝ Спенсър.

— Но не съм облечена — протестира тя и смело го погледна.

И сгреши. Белегът му доби вида на удивителна след заповедта, която произнесе, а и на всичкото отгоре очите му бяха приковаващо сини. Той не ги помръдна от лицето ѝ, но тя почувства докосването им навсякъде.

— Това, което обсъждахме, беше доста интимно — каза той. — Облечена си съвсем подходящо.

Тя искаше да възрази, но се страхуваше да не го ядоса. Отпусна се на стол до малката стъклена масичка и си даде възможно най-спокоен вид, шалът пазеше добродетелта ѝ, събра краката си, кръстоса глезени и ги скри под стола.

Спенсър се облегна на кухненския плот. Беше облякъл прилепващи черни панталони и свободна черна риза. Косата му беше сресана на път и настрани, но кичурчета вече напиреха към челото. В

унисон с белега те му придаваха властен вид, който допълнително се подсилваше от скръстените на гърдите му ръце.

Той не откъсваше поглед от нея.

— Спомена базална телесна температура. Обясни ми този термин.

Тя не си позволи да се смути.

— Това е температурата, когато тялото ми е напълно спокойно. Меря температурата си всяка сутрин при събуждане, дори преди да седна в леглото. След това я записвам.

— Значи вече го правиш?

— От три месеца всяка сутрин. С изключение на днешната — добави тя, тъй като беше очевидно, че не е имала време за нищо, когато звънецът zazвъня. — Но няма значение. Мога да пропусна ден-два. Знам каква щеше да бъде температурата ми, ако я бях премерила.

— Как?

— Движението ѝ е ясно.

По-тихо добави:

— Аз съм много редовна.

Сякаш надсмивайки се на свенливостта ѝ, той натъртено каза:

— Да разбирам ли, че това е свързано с мензиса ти?

— Да.

Той изчака, след това ѝ даде знак да продължи:

— Хайде. Кажете ми. Искате да знам как става.

Фактът, че той слуша и обмисля молбата ѝ, повиши духа ѝ и потисна свенливостта.

— Температурата ми е под нормалната в дните преди овулацията. Всъщност тя дори се понижава още повече в момента на овулацията, след това започва да се повишава. И се повишава, докато ми дойде мензисът.

— Следователно критичен е точният ден на овулацията?

— Донякъде.

— Какво искате да кажете донякъде?

— Според лекаря ми най-добре е, ако спермата е вече във Фалопиевата тръба, когато овулирам, което означава, че процедурата трябва да стане преди това. Всъщност — тя набра кураж, за да го каже, — ако се съгласиш да се останеш тук няколко дни, той ще повтори процедурата.

— Ще повтори, така ли? — каза Спенсър.

— Само ако си съгласен — побърза да отговори тя. — Толкова много съм чела по въпроса и авторите, изглежда, са единодушни, че когато някоя двойка се опитва да зачене, най-добре е те да се сношават през ден в периода около овулацията. Това дава време на спермата напълно да се съвземе и тъй като живее четиридесет и осем до седемдесет и два часа, сношението през ден има смисъл — но това се отнася за двойки, а ние не сме двойка в този смисъл. Знаем, че си имаш друга работа и че не искаш да се навърташ тук с родителите ти и всичко останало. Затова ако го направиш веднъж, ще бъде страхотно. Искам да кажа, може би ще зачена — тя щракна с пръсти — просто ей така.

— А може би — каза той провлечено — ще се наложи да го правим много пъти, преди да заченеш.

Изражението на очите му стана по-замислено. Спусна поглед към врата ѝ, скрит в дантели, след това към гърдите ѝ, обвити в шала, след това към корема, който почиваше някъде под многобройните гънки на плата.

Джена искаше да се скрие. Почувства се гола и уязвима и определено по-низка от всяка друга жена, с която Спенсър е имал връзка. Наистина това, което предлагаше, не означаваше този вид връзка, но той имаше право. Щеше да бъде доста интимно нещо, ако тя забременееше от него.

— Ще го направя — каза той.

Сърцето ѝ се препъна.

— Ще го направиш?

Той кимна.

Тя се изправи на крака, широко усмихната.

— Значи ще го направиш?

Тя вдигна двете си ръце пред усмивката и го погледна през сълзи от щастие.

Той издаде звук, който ѝ подсказа какво мисли за сълзите ѝ. След това каза:

— При едно условие.

— Ще направя каквото искаш — тя сияеше, чувстваше се по-лека и по-весела от много седмици насам. — Толкова съм ти благодарна, Спенсър, толкова съм благодарна и облекчена! Бях

сигурна, че ще кажеш не и че ще трябва да използвам банка със сперма. А така детето ми ще бъде съвършено, напълно съвършено!

— Но без изкуствено осеменяване.

Дъхът ѝ спря. Усмивката се стопи.

— Без какво?

— Изкуствено осеменяване — повтори той. — Или истинското нещо или нищо.

— Истинското нещо? — попита тя.

Той изглеждаше, като че ли иска да се усмихне, но се въздържа.

— Полово сношение, между теб и мен.

Джена изведнъж усети, че колената ѝ омекват. Отпусна се назад на стола и стисна шала на гърдите си.

— Не можем да го направим — каза тя уплашена. — Двамата не можем да го направим.

— Можем, ако искаш моето бебе.

— Искам го, искам го — лицето ѝ доби безпомощно изражение. — Но не знаеш какво говориш!

— Знам точно какво говоря. Мислих цяла нощ. Казвам, че за да имаш моето бебе, аз искам да бъде заченато по нормален начин. Също казвам, че няма да вляза в малка стаичка и сам да си доставям удоволствие, след като ти можеш да ми го доставиш.

— Но ти си братът на Каролайн!

— Е, и?

— Та аз съм ти като сестра.

Много бавно той поклати глава.

— Но аз не съм добре със секса! — протестира тя. Колкото ѝ унижително да беше, трябваше да му каже истината. — Имала съм трима мъже и никой не е бил във възторг от уменията ми. Не мисля, че бих могла да започна да доставям удоволствие на теб.

— Би могла да започнеш — увери я той. Гласът му неочаквано стана по-плътен: — Аз ще ти показвам какво да правиш.

— Но ти си бил с толкова много жени! Имаш толкова опит! Толкова си голям!

Тя се задъха.

— Сам го каза — много съм ниска. Ти си почти тридесет сантиметра по-дълъг от мен.

— Това ти хареса, когато си помисли, че можеш да имаш момче.

— Хареса ми, но беше, когато си мислех, че ще стане в лекарския кабинет. Честно, Спенсър, ще бъде много по-добре така.

— Може би за теб. Не и за мен. А тъй като зависи от мен... — той разгъна ръцете си и се отдалечи от тезгяха. — Имаш ли нужда от време, за да си помислиш, Джена? Ще ти дам време — той тръгна към вратата. — Толкова време, колкото искаш. През следващите шест месеца ще бъда във Флорида, но след това Бог знае къде ще ме отведе вятърът. Каролайн знае номера на телефона ми в Кийз. Можеш да оставиш съобщение и когато се върна...

— Чакай — провикна се тя, когато той премина през врата.

Не можеше да го остави да си тръгне току-така, не, след като беше толкова близо да получи това, което иска.

— Добре, ще го направим както ти искаш — тя щеше да се справи, знаеше го. — Ще го направим така.

Тънка усмивка се очерта встрани на устата му.

— Добре.

— Но ще ми обещаеш ли нещо в замяна? — помоли го тя. — Ако не се получи по този начин — искам да кажа — ако не можеш — ако аз не мога да ти помогна... — тя шумно си пое въздух и изтласка думите: — Ако действителният акт се окаже пълна катастрофа, ще го направиш ли както аз искам?

Бузите ѝ горяха, но тя запазваше спокойствие.

— Актът няма да бъде катастрофа.

— Не бъди толкова сигурен. Аз наистина не съм добра в това.

Той се намръщи.

— Мислиш, че няма да ме възбудиш?

Той тръгна към нея.

— Вече се е случвало.

— Трудно мога да го повярвам.

— Случвало се е.

Той застана точно пред нея.

— И с тримата ти любовници?

— С последния.

— Тогава това е било негов проблем. Няма да бъде мой.

— Откъде знаеш? Ето ни, стоим тук, напълно облечени — или поне ти си, аз съм покрита. Откъде знаеш, че ще се случи в леглото. За Бога, та това е като делово споразумение. Реалистично ли е да се

очаква, че ти ще бъдеш възбуден достатъчно за... — тя преглътна. — Достатъчно, за да...

— Да ми стане?

Тя кимна.

— Да, реалистично е да се очаква това — каза той.

Вдигна ръка и с опакото на пръстите си я погали отстрани по гърдите.

Джена изненадано въздъхна. Първият ѝ инстинкт беше да се отдръпне, но след леката милувка и като знаеше кой е той и какво искаше от него, тя остана до него. След няколко мига ще започне да трепери отвътре. С поглед, прикован в тъмното му лице, тя видя как главата му сякаш неволно се вдигна и ноздрите му слабо се разшириха. Той само я докосваше просто с опакото на пръстите си, следваше формата на гърдите ѝ през слоевете плат в продължение може би на не повече от десет секунди, преди да спусне ръката си към кръста ѝ и след това да я отблъсне. В следващия миг той се погледна долу. Джена проследи погледа му към подутината под панталона му.

— Не мисля, че ще имам проблем — отбеляза той сухо.

Смешно, като се имат предвид обстоятелствата, но тя се почувства виновна, сякаш го беше стреснала в момент, когато изпълнява интимен акт, който няма нищо общо с нея. Неспособна да срещне погледа му, тя се отпусна назад на стола.

— Да искаш да провериш още нещо? — попита той.

Тя огледа ръцете си.

— Не.

— Може би искаш да промениш решението си, след като ме избра за баща на детето си.

Тя вдигна поглед към него:

— Не!

Той се изсмя, след това хвърли поглед към кафеварката.

— Мирише приятно. Бих изпил една чаша. Ти искаш ли?

— Да, разбира се — каза тя, без да се помръдне.

Остави Спенсър да налее кафето, докато се бореше да върне спокойствието си. Част от нея беше на път да се взриви от вълнение заради бебето, което щеше да има. Друга част страшно се вълнуваше от мисълта за това, което трябваше да направи, за да го има.

Тя пое чашката и чинийката, които той ѝ подаде, и бързо ги остави на масата, за да не забележи, че ръцете ѝ треперят. След това изчака той да остави чашата си и да седне срещу нея.

Добре — каза той, протягайки крака. — Да говорим конкретно. Вчера спомена, че ще овулираш след две седмици. Сега ли си в мензис?

Тя се съсредоточи в кафето.

— Ще бъда от утре.

— Как можеш да си толкова сигурна?

— Цикълът ми е двадесет и осем дни. Винаги. Освен това го чувствам.

— Имаш спазми.

— Не, чувствам се подута.

— Не изглеждаш подута — каза той и продължи: — Не, макар че виждам само лицето ти и то изглежда добре.

Джена нито за миг не му повярва. Беше спала едва четири часа и не беше мита, нито вчесана, нямаше никакъв грим. И като че ли това не беше достатъчно лошо, а и трябваше, без да е подготвена, да води този разговор. Знаеше всичко по въпроса за изкуственото осеменяване, но Спенсър прехвърли въпроса върху нея. Не беше честно.

Пак погледна надолу към кафето си.

— Спенсър?

— Да, Джена?

Долови, че той се забавлява и се почувства още по-зле.

— Много съм нервна.

— Виждам — каза той тихо. — Но мисля, че успокоих тревогите ти.

— Има нещо друго. Неловко е. Ти си брат на Каролайн. Всъщност никога не съм имала намерение да правя секс.

— Нито пък аз, но миналата нощ през цялото време мислих за това и непрекъснато бях възбуден.

— Просто така го казваш.

— Не е вярно.

— Никога нямаше да си помислиш за това, ако аз не те бях подвела.

— Може би не — призна си той, — но само защото не съм достатъчно дълго тук, за да се сещам за подобно нещо. Кое то повдига

друг въпрос. Кога ще го направим. Забрави за лекарския кабинет.

Тя го изгледа умоляващо.

— Можеш да размислиш. Ще бъде много повече под контрол, ако го направим, както аз искам.

Видя го да отпива глътка от кафето си и да оставя чашата. Забеляза, че ръката му съвсем не трепери. Изглеждаше, сякаш разговорът го забавлява. Никакво смущение от негова страна.

— Не обичам контролираните неща — отбеляза той. — Не и когато става дума за неща като секса. И така. Кога? При мен или при теб? Можем да отидем в хотел, но ще бъде някак стерилно, не намираш ли?

— Стерилно е добре. В края на краищата това е делово споразумение. Няма нищо общо с романтиката или каквото и да е. Ще го направим само веднъж.

— Не каза ли, че е най-добре да се прави през ден по времето около овулацията ти.

— Не е наложително.

— Ако ще го правим, ще го правим както трябва. Значи ще се видим след дванадесет дни?

Стомахът ѝ подскочи. Бебето. Мисли за бебето, каза ти тя.

— Дванадесет дни. Звучи добре.

— Освен ако не искаш след няколко месеца, за да свикнеш с мисълта.

Джена не мислеше, че някакво време, колкото и да е то, ще ѝ помогне да свикне с мисълта да прави секс със Спенсър. Реши, че е най-добре по-бързо да приключи с проблема и бързо поклати глава.

— Искам да забременея, колкото се може по-рано. Овулацията ми е около осми юли, което означава, че ако зачена веднага, бебето ще се роди следващия април.

— Господи, всичко вече си пресметнала.

— Имах достатъчно време да смятам.

Той допи кафето си.

— Значи ще се върна на шести?

— Ако можеш.

Тя се замисли за този момент.

— Бях премислила всичко, когато предположих, че ще прибегнем до изкуствено осеменяване. Можехме да посетим лекаря

поотделно същия ден и да си тръгнем вечерта, без дори да се налага да се срещаме. Мислех, че така няма да бъде толкова неловко — тя направи гримаса: — Така ще бъде по-сложно.

— Защо? — попита Спенсър. Той се отпусна на стола и още повече протегна краката си. — Не виждам никакви усложнения. Ще отседна тук. Имаш предостатъчно място.

— Тук?

— Родителите ми и аз не се чувстваме достатъчно добре под един покрив. Съмнявам се дали изобщо ще им кажа, че съм в града.

— Но те може би ще искат да те видят.

— Няма да им липсвам, ако не знаят, че съм тук.

— Ами ако те видят из града?

— Няма. Ще бъда тук през цялото време.

Джена си представи как ще трябва да го забавлява и как ще се окаже, че това ѝ се отдава още по-малко от секса. Той беше мъж на действието. Свикнал с вълнуващи неща, каквито със сигурност нямаше да се случат в достопочтената ѝ стара къща.

— Боже мой, Спенсър, ще се отегчаваш. Освен това имам намерение да работя.

— Никакъв проблем. Можеш да работиш. Дори няма да има нужда да накъсваш деня си, за да се виждаш с лекаря си, тъй като ще си вършим работата нощем.

Нощем. Разбира се. Тя предположи, че в тъмното ще бъде по-лесно. Но след това пак се усъмни. Мисълта да бъде гола със Спенсър — със Спенсър Смит, с поразяващия белег, писател, авантюрист и експерт с жените — беше страховита.

Но тя искаше това бебе.

— Не можем да спим заедно — информира го тя. Опитваше се да въведе някои правила, които биха я успокоили малко. — Искам да кажа, не можем да прекарваме цялата нощ заедно.

Той се намръщи:

— Защо?

— Защото е делово споразумение. Няма да бъде честно.

Той доби недоволен вид.

— Аз пък очаквах да има топло тяло до мен. Ами ако искаме да го направим повече от веднъж? Трябва ли да притичвам напред-назад по коридора?

— Не можем да го правим повече от един път на нощ. В книгите пише, че е контрапродуктивно. Ти непрекъснато ще се изчерпваш.

Спенсър сбръчка челото си.

— Някои мъже може би се изчерпват, но аз започна ли...

Тя го прекъсна:

— Моля те, Спенсър! Опитвам се да възприема идеята, но ти не ме улесняваш.

— Ще бъде много лесно — измънка той, — ако я попредъвчеш малко. Това не трябва да бъде изцяло само работа, нали разбираш.

— Всъщност трябва. Единствената причина, поради която го правя, е, за да имам бебе. Не е като да чувстваме нещо един към друг.

— Няма нужда да чувстваме каквото и да било един към друг, за да се насладим на телата си. Хареса ми да галя гърдите ти. Сигурно ще ми хареса да галя всичко останало по теб и чувството може да се окаже взаимно. Казвали са ми, че съм добър любовник.

— Сигурна съм, че си чудесен любовник, но аз не мога да си играя игрички — тя се почувства уязвима и прошепна: — Моля те, Спенсър. Съгласих се да го направя както ти искаш, защото искам това дете повече от всичко друго, но не мога да се преструвам, че това е нещо, каквото не е. Искам всичко, което правим, да бъде честно. Моля те?

Спенсър дълго време я фиксира. Накрая с недоволен, но решителен вид стана:

— Ще бъда тук на шести. Ако промениш плана си, знаеш как да ме намериш.

Без нито дума повече си тръгна.

ПЕТА ГЛАВА

Шести юли се падаше в събота. Ако имаше избор, Джена щеше да предпочете да се пада през седмицата, когато самата тя е заета в „Макюз“ от сутрин до вечер, и следователно ще може да потиска вълнението си от предстоящата среща със Спенсър. Но яйчниците ѝ не знаеха нищо за опасенията ѝ. Те си функционираха както винаги. Температурата ѝ следваше познатата схема, задържа се значително под нормалната, преди рязко да се понижи на осми.

Спенсър се обади в петък сутринта, преди тя да тръгне за работа.

— Искам само да потвърдя свиждането ни — каза той.

— Не е свиждане — смъмри го Джена. — А делова среща.

Тя беше решена да поддържа деловитостта, що се отнася до естеството на връзката им. Спенсър не я е избрал за любовница. И тя не можеше да претендира, че я е избрал — също не можеше да го остави и той да си мисли, че тя се смята за негова любовница. Би било унижително. И без това нещата бяха достатъчно неловки.

— Делова среща тогава — съгласи се той с дълбок, но благоразположен тон. — Готови ли сме?

— Да.

— Добре.

Небрежно добави:

— Уредих да се свършат някои работи по самолета. Най-добрият техник е близо до летище Норуд, което е на около час с кола до дома ти. Какво би казала да дойдеш и да ме вземеш оттам утре следобед?

— Ами разбира се.

— Така ще можем да си поговорим малко преди ние... е, можем да си поговорим.

За частица от секундата Джена си помисли, че той самият се чувства неловко. След това отхвърли тази възможност. Спенсър не може да се чувства неловко, когато става дума за секс. Имаше твърде голям опит.

— Звучи прекрасно — каза тя, опитвайки се да звучи напълно спокойна. — По кое време да бъда там?

— Няма да мога да тръгна преди следобеда. Като се има предвид въздушният трафик, след това времето, необходимо, за да разбере човекът какво искам да бъде направено — шест и половина твърде късно ли е?

Тя изведнъж се почувства облекчена.

— Шест и половина е добре.

Това означаваше, че ще може цял ден да бъде заета и за срещата си със Спенсър да се вълнува в неделя. В понеделник сутринта ще си бъде отново на работа.

— Карай направо към Хангар С — инструктира я той — и свирни, за да разбере, че си там. До скоро.

— Окей. Чао.

Изглеждаше нахално елегантен — с моряшка риза със завити маншети и с извадени пешове, шорти в цвят каки, голи крака и спортни обувки. На раменете си беше наметнал нещо от мъхест плат, което имаше малко износен вид, носеше издута чанта, човек можеше да го вземе за юпи, решило да си почине в края на седмицата, ако не бяха издълбаните бръчки по лицето. Те ясно личаха и му придаваха опърничав вид, който допълнително се подчертаваше от белега, тъмният тен и дори още по-тъмната му и брулена от вятъра коса. И очите, винаги тези очи!

С въздишка, издаваща безпомощност и вътрешна възбуда, Джена му махна и изчака, докато премине по площадката пред хангара до мястото, където беше паркиран ягуарът. Тя почти очакваше той да се озове от страната на шофьора и да я избути на другата седалка. Но той отвори пасажерската врата, хвърли багажа си на задната седалка и влезе.

— Извинявай — измърмори той и впери поглед напред. — Проклетият техник забравил, че съм се обаждал, и се изнесъл за уикенда. Съдружникът му беше там, но той не различава сено от слама. Няма да пипне моя самолет.

— И какво ще правиш?

— Мак се връща в понеделник. Тогава трябва да е на работа — той я погледна: — Дълго да чака?

— Пет минути. Няма нищо.

Тя не можеше да откъсне очите си от неговите. Бяха неудържими както винаги, макар и блуждаещи.

— Изглеждаш изморен. Труден ли беше полетът?

— Полетът беше окей. Но не и всичко, което трябваше да свърша преди това. Редакторът не харесва последния ми ръкопис и иска сериозни промени. Новината пристигна с вчерашната поща — проклетникът не може да ми го каже лично. По-голямата част прекарах с него на телефона. Успяхме да се разберем за някои неща, но пак има дяволски много за преработка. Ще трябва да поработя тук.

Джена не можеше да повярва на късмета си. Ще има време да си отдъхне.

— Това е добре. Можеш да работиш в офиса ми вкъщи. Има огромно бюро и осветлението е добро — беше готова по корем да пълзи, за да му угоди. — Имаш ли нужда от компютър?

Той издаде пренебрежителен звук.

— Едва мога да пиша на машина, да не говорим за компютър.

Тя беше потресена. Спенсър винаги изглеждаше толкова способен, че тя го смяташе за специалист едва ли не по всичко.

— Не ме гледай така — каза ѝ той. — В движение съм, откакто съм навършил двадесет и две, а компютрите се появиха едва след това. Как можех да имам време да се науча да ги използвам? Винаги съм се справял идеално, използвам машинописка.

Той се намръщи.

— Но нека ти кажа, поправките са дяволски мъчителна работа.

— Кога трябва да бъдат готови?

— Миналата седмица.

— Ха!

Бръчката му изчезна.

— Да. Ха.

Устата му се изкриви в усмивка, очите му се впериха в нея. Изведнъж те изглеждаха по-топли, след това още по-топли и изпълнени със сексуален блясък.

Джена откъсна погледа си от него, колкото да го насочи към краката му, които бяха не по-малко приковаващи.

— Някакви проблеми с шортите? — попита той. — Трябва да знаеш, че въпреки цялата тази гадост с редактора ми, не преставах да мисля какво да облека днес. Съвсем отделно от факта, че е лято и че в самолета може да стане топло. Реших, че не е зле да видиш краката ми, така че да не се шокираш по-късно.

Тя се насили да си даде по-нехаен вид, докато ставаше дума за въпросните органи. Бяха добре оформени, твърди и дълги, почернели като лицето му, но космати.

— И по-рано съм виждала мъжки крака. Всъщност виждала съм и твоите.

Той се намръщи:

— Кога?

— Лятото между колежа и бизнес училището. Не помниш ли? Каролайн и аз обикаляхме гръцките острови. С теб се срещнахме на Крит.

— О, да — каза той с усмивка, която се разля по цялото му лице при този спомен. — Първо ви накарах да се обадите вкъщи, защото никоя от вас не си беше дала труда да се обади на родителите си, а те бяха обезумели — аз го знаех, просто защото имах нещастieto да се обадя вкъщи за нещо съвсем различно и те си го изкараха на мен, сякаш аз се бях загубил!

— Не се бяхме загубили. Просто не можахме да се доберем до телефон.

Той се изсмя:

— Самият аз съм използвал толкова пъти това извинение, за да се хвана на номера. Не сте искали да се обадите вкъщи. Но ей — той вдигна ръка, като че ли прощава, — разбирам. За първи път бяхте сами. Свободата, която сте изпитвали, ви е омаяла.

Джена се усмихна при спомена.

— Така беше.

Тя си пое въздух.

— Все пак прекара няколко дни с нас, предимно на плажа. Значи съм виждала краката ти.

— Щеше да видиш много повече, ако беше на плажа с мен.

— Носеше бански.

— Не кой знае колко голям, ако добре си спомням онези дни.

Той си ги спомняше. Банският му беше малък и лъскав. Джена си спомни, че го беше харесала с тях. Но толкова. Той беше по-големият брат на Каролайн, той на двадесет и осем, тя на двадесет и две, и макар и да идваха от една и съща среда, той водеше различен живот от този на Джена и тя дори и не беше сънувала някога да се създаде връзка помежду им.

Но сега безспорно връзка имаше и тези дълги, почернели, окосмени крака още по-натрапчиво ѝ го напомняха. Тя прочисти гърлото си:

— Да. Добре.

Молейки се кормуването да я разсее от натрапчивото му присъствие, тя запали колата.

— Искаш ли да се приберем вкъщи и да си хвърлиш нещата?

— Предпочитам да хапна нещо. Умирам от глад.

Той оглеждаше магазините и предприятията, строени покрай пътя.

— Някога тук наоколо имаше страхотен ресторант — „Териз, Кариз“...

— „Кориз“?

— Да. Работи ли още?

— Аха. Искаш ли да отидем?

— Колкото се може по-бързо.

След по-малко от десет минути се озоваха в ресторанта, но минаха почти четиридесет минути, преди да могат да се настанят, и още четиридесет, преди храната им да дойде. Джена забеляза очакващите погледи, които Спенсър хвърляше на сервитьорката, и се опасяваше, че ще избухне заради бавенето, както биха направили други мъже. Но не избухна. Нервничеше на мястото си, изяде две панерчета хлебчета, но не се оплака, задето чака. Вместо това караше Джена да говори за „Макюз“, за хората, които и двамата познаваха, за Каролайн, за децата.

Когато пристигна храната, той изяде своята, плюс половината от останалото в чинията на Джена.

— Нуждая се от цялата енергия, която мога да получа — обясни той с дяволито изражение.

— Спенсър — оплака се тя.

— Какво?

— Смущавам се.

— Съжалявам. Не можах да се въздържа.

Той смени самодоволното изражение на лицето си и свърши да се храни. Джена сбърчи чело, когато той отказа да вземе десерт, но и двамата пиха кафе. Когато сервитьорката донесе сметката, тя първа се пресегна. С ръката си Спенсър похлупи нейната на масата. С другата измъкна чека.

— Аз плащам.

— Не е честно. Ти си мой гост. Аз плащам.

— Не — аз — повтори той с толкова твърд тон, че тя отстъпи.

По-спокойно, почти разсеяно, той извади чековата си книжка и добави:

— Освен това ядох два пъти повече от теб.

Тъй като не искаше да рискува отново да ѝ напомнят защо това е така, Джена мълча, докато той уреди сметката. Когато се върнаха в колата, навън вече беше притъмняло.

Мракът никак не помогна да се успокоят нервите ѝ. Спенсър каза, че ще го направят през нощта и вече беше нощ. През целия път до Литъл Комптън Джена не можеше да забрави това дори за минутка. С ръце, здраво вкопчени във волана, тя продължаваше да си представя къщата, леглото, което беше освежила заради Спенсър, след това собственото си легло и се чудеше кое ли ще използват.

Спенсър също беше дълбоко замислен. В един момент, когато минаваха покрай уличен фенер, тя го видя, облакътен на вратата, с глава подпряна на пръстите. За миг се разтревожи, че може би размисля.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да.

Тя се поколеба, след това отбеляза:

— Изглеждаш ядосан.

— Не съм ядосан — за минутка той помълча. След това въздъхна, отпусна ръка на бедрото си и се загледа напред през стъклото. — По-скоро несигурен.

Сърцето ѝ се заблъска в гърдите.

— Несигурен дали искаш да го направиш?

— Несигурен за това как да подхожда. Много пъти съм съблазнявал жени, но ти не искаш да бъдеш съблазнена. Искаш да

стане делово. Никога не съм го правил така.

С искрица надежда тя каза:

— Нали знаеш, все още може да стане както аз го искам. Сигурна съм, че докторът ще се съгласи да ни приеме в кабинета си утре...

— Забрави — отсече Спенсър.

Нямаше нужда да продължава. Резкият му тон казваше всичко.

Джена добре го разбра. Да, тя искаше да стане по нейния начин, но все пак Спенсър ѝ правеше страхотна услуга. Помагаше ѝ да си направи бебе. Бебе. Не можеше да забрави това.

— Не би трябвало да е трудно — каза тя смирено.

Ако той не знаеше какво да прави, значи наистина слепецът ще води слепец.

— И двамата владеем техниката. Не е ли достатъчно?

Той не отговори. Всъщност до края на пътуването не каза нищо, от което Джена се натъжи. В миналото винаги, когато е бивала с него, разговорът е бил лесен. Обичаше да слуша за пътуванията му, за авантурите, за книгите му, а той, сякаш долавяйки интереса ѝ, се увеличаваше да разказва. Но сега въздухът помежду им трептеше от напрежение. Хрумна ѝ ужасната мисъл, че отношенията между тях трайно може да се променят, молеше се да не е така.

Когато спря пред къщата, той грабна багажа си от задната седалка и я последва. Тя се поколеба за миг в коридора, преди да каже:

— Ще ти покажа твоята стая. Може би искаш да разопаковаш нещата си.

Поведе го нагоре по стълбите и след това по коридора. Стаята, която избра за него, беше почти толкова голяма, колкото нейната, но в противоположния край на къщата. На вратата тя се дръпна настрана, за да го пусне да мине.

Той влезе, пушна нещата си на леглото и застана с ръце на кръста, с гръб към нея. Гърбът му беше изправен, той не криеше недоволството си.

— Ако не ти харесва стаята — започна тя, но се спря, когато той бързо се обърна.

Лицето му беше тъмно, очите му, искрящи в различни цветове, я парализираха.

— Мисля, че трябва да го направим сега, тъй като никой от нас няма да се отпусне, преди да свършим. Нуждая се от душ. Ще се

видим в стаята ти след десет минути. Окей?

Джена знаеше, че има право. Колкото повече го отлагаха, толкова по-нервна щеше да става, а вече беше достатъчно нервна. При думите му тя се разтрепери. Едва успяваше да го прикрие.

— Петнадесет минути — спазари се тя, след това преглътна и обясни: — На мен са ми нужни повече. Под душа.

— Петнадесет минути — съгласи се той.

Погледът му се впи в нейния в продължение на цял миг, през който сърцето ѝ замря, след това се отмести.

Спенсър се бави под душа дълго. След като се беше насапунисал от глава до пети, застана, насочил горещата струя към напрегнатите мускули на тила си. Вярно е, че объркването с ръкописа го потисна, но подозираше, че щеше да се справи по-добре, ако Джена не тежеше толкова на мисълта му.

Никакво изкуствено осеменяване, ѝ каза той толкова високомерно. Или истинското нещо, или нищо. Такава арогантност. Сексуално сношение между теб и мен. Такава самоувереност и защо по дяволите пък да не е така? Красив мъж е. Супер любовник. Ще достави на Джена Макю върховно удоволствие, в допълнение и бебето, което иска.

Вярваше във всичко това допреди няколко дни, когато осъзна какво е обещал — не го тревожеше частта, която засягаше бебето, а частта, която засягаше Джена. Тя беше най-добрата приятелка на Каролайн и той винаги я е харесвал. Оказа се уязвима към мъжете, нещо, за което не си беше давал сметка, докато тя не му направи предложението на юбилея, на родителите му.

Нямаше опит с уязвими жени, още по-малко с дребни жени. Беше свикнал с високи, стройни жени, които изпитваха истинска наслада от сексуалността си, отиваха при него с доверие и изгладнели, искаха толкова, колкото и даваха.

Джена съвсем не беше като тези жени, но сега се чувстваше отговорен за нея. Искаше да ѝ достави удоволствие, но не беше сигурен как най-добре да го направи. Тя искаше сношението им да бъде просто, целенасочено съединение с единствената цел да се получи дете. Тялото му искаше повече.

Той се размърда, за да насочи струята към кръста си, вдигна първо едната си ръка, след това другата, за да разтегне мускулите си. Предполагаше, че ще намери компромис. Можеше да бъде нежен, без да се бави много с предварителни ласки. Можеше да я накара да се чувства добре, ако тя го оставеше. Въпросът е дали щеше да го остави.

Спря водата, посегна към кърпата и се избърса. Погледна замъгления си образ в огледалото, нагласи малко косата си, взе четка за зъби от несесера с тоалетните принадлежности и се зае да си мие зъбите. През цялото време си представяше Джена как в собствената си баня се подготвя за него. Когато изплакна устата си, усети лека топлина между краката си.

Не, проблем с вдигането нямаше. Но подготовката на Джена да го приеме можеше да създаде проблеми.

Погледна часовника си. Беше време. Уви сух пешкир около кръста си, напусна банята и тръгна по коридора. Единственото друго помещение, което светеше, беше стаята на Джена. Предположи, че някога е била стаята на родителите ѝ, но не мислеше за родителите ѝ, когато застана на вратата ѝ. До леглото слабо светеше една-единствена лампа. Тя беше застанала до леглото с гръб към него. Беше облякла дълга бяла роба, седеше с наведена глава. Едва когато се приближи към нея, той видя, че разглежда нещо в ръката си.

— Какво е това? — попита той тихо.

Тя вдигна малка гривна, направена от мъниста от стъкло и слонова кост, които изписваха името ѝ.

— Родителите ми са я поръчали за мен, когато съм била бебе. Винаги съм си я обичала. Ако имам малко момиченце, ще ѝ подаря също такава гривна с нейното име.

Спенсър за няколко минути се загледа в гривната, след това прехвърли погледа си върху Джена. Косата ѝ беше черна като нощта, разпиляна нежно около лицето и раменете ѝ. Кожата ѝ беше влажна, бузите — бледорозови. Миришеше на пролетни цветя и изглеждаше невероятно млада.

Той докосна косата ѝ.

— Намирам идеята за добра.

Прокара пръстите си по разпуснатите къдрици.

Тя сведе още по-ниско брадичката си. От това движение той се почувства още по-голям зад нея и по-покровителствен. Нежно взе

гривната от ръката ѝ и я постави на масичката до леглото. Докато все още беше там, загаси лампата.

— Ако зависеше от мен — каза той, приближавайки се към нея, — щях да ти я оставя. Но мисля, че така ще се чувстваме по-удобно.

— Да — прошепна тя. — Благодаря.

Той докосна ръкава ѝ.

— Под това има ли нощница?

Тя кимна.

Той се стараяше да говори тихо и нежно.

— Би ли съблякла робата?

Все още с наведена глава тя смъкна копринената материя от раменете си. С напрегнат глас, който прозвуча сякаш се опитваше да бъде закачлив, но не се получи, тя каза:

— Точно сега сестрата щеше да ми подаде книжен чаршаф, да ми каже да сваля всичко от кръста надолу и да се кача на масата.

— Тук няма маса. Няма и книжен чаршаф.

Спенсър се спря. Още по-тихо каза:

— Има ли нещо, което трябва да свалиш от кръста надолу?

Тя поклати глава.

Тази информация изпрати искра от мозъка към слабините му. Тъй като се нуждаеше да я докосне, той я прегърна през врата. Същевременно наведе глава до косата ѝ, за да вдъхне сладкия аромат на рози.

Тя се отскубна от него. Качи се на леглото, изпълзя до далечния му край и се отпусна на възглавницата.

Стаята беше тъмна, но очите на Спенсър достатъчно се бяха приспособили, за да видят колко е напрегнато тялото ѝ, докато го чакаше. Първият му импулс беше да остане там и да размисли как да подходи по-нататък, но ако останеше така, дълго да се колебае, тя сигурно щеше да му напомни сутринта да отидат в лекарския кабинет, а той нямаше, не можеше да го направи. Това беше против цялата му същност. И против слабините му. Вече беше възбуден.

На колене изпълзя по голямото легло, докато бедрото му докосна хълбока на Джена. Той погали лицето ѝ и прошепна:

— Няма от какво да се страхуваш.

— Не се страхувам — отвърна му тя шепнешком.

Той очерта челюстта ѝ.

— Тогава си напрегната.

— Просто толкова много искам това да даде резултат.

— Ще даде, ако се отпуснеш. Мога да ти помогна да го постигнеш — той посегна към шията ѝ, след това спусна ръката си по-надолу.

Очите ѝ в мрака бяха широко отворени.

— Спенс, няма нужда. Добре съм. Наистина съм добре.

— Да, но аз не съм — каза той, възприемайки различна тактика.

Той се пъкна под завивките, протегна се и се обърна към нея:

— Искам те сега, ужасно те искам...

— Няма нужда да го казваш.

— Вярно е.

Тъй като се нуждаеше да ѝ го покаже, той се качи отгоре ѝ и я накара да почувства тежестта на долната част на тялото си. Разбра, че е успял, когато тя бързо си пое въздух.

— Вярваш ли ми?

— Вярвам ти.

— Тогава отпусни малко краката си, за да мога да те почувствам там, където се предполага, че трябва да бъда.

— Толкова е смущаващо, Спенсър — измърмори тя, но направи каквото той искаше.

Тя отново си пое въздух, когато той се нагласи по-удобно до нея.

— Добре ли е? — попита той.

— Добре — отговори тя.

— Предполагам, че трябва да бъда отгоре, така ли?

— Да. Така ще загубя... по-малко. Толкова е смущаващо.

— Не, не е. Приятно е.

Той леко се раздвижи до нея.

— Не знам защо не се бях сетил за това по-рано.

Гласът ѝ беше още по-задъхан.

— Не си, защото не съм твой тип.

— Ако не си мой тип, тогава защо съм толкова твърд? А и освен това откъде знаеш кой е моят тип?

— Каролайн ми каза.

— Какво ли знае Каролайн.

Той се зачуди дали самият той знаеше повече, тъй като познаваше Джена от толкова години, без да е виждал възможностите,

но оттогава беше изтекла много вода. Внимателно, като се стремеше да не отпусне тежестта на горната част на тялото си на нея, той каза:

— Боя се да не те нараня, ако ти не си готова. Затова сега ще те докосна съвсем леко, Джена. Съвсем леко. Знам, че не искаш нещата да станат по този начин, но ако те нараня, няма да мога да продължа. Искам и ти да се чувстваш добре.

— Аз нямам нужда да се чувствам добре.

— Но аз имам.

Той наведе глава до шията ѝ и целуна топлата кожа там, целуна я леко, след това, без да се замисля, по-силно, тъй като ароматът ѝ му подейства по начин, достатъчно силен, за да го стресне. Мускулите му слабо потръпваха, когато вдигна глава.

— О, Боже.

Тя изведнъж се паникьоса:

— Какво има?

Той се изсмя, след това изсумтя:

— Нищо.

Зарови глава в шията ѝ и колебливо се раздвижи до нея. Не можеше да повярва колко беше възбуден. Допусна, че е защото от известно време не е бил с жена, но е имал сухи периоди, без да е изпитвал подобно внезапно потресаващо желание. Отпуснат до врата ѝ, той я предупреди:

— Не знам още колко дълго ще мога да удържа, Джена.

Ръцете ѝ, които дотогава не помръдваха, обвиха гърба му. Пръстите ѝ се впиха в мускулите му.

— Не чакай. Не чакай. Направи го сега.

Но той трябваше да знае дали тя е готова. Затова спусна ръката си отстрани по нея и я пъкна под нощницата ѝ. Усещането за гладкото ѝ голо бедро на дланта му му подейства като огън, но не повече, отколкото неравномерното ѝ дишане. То също пропълзя вътре в него. Беше най-предразполагащият звук на света точно в този момент.

— Добре ли си? — прошепна той дрезгаво.

Останала без дъх, тя също му прошепна в отговор:

— Добре съм.

Той я докосна между краката, лек звук излезе от гърлото ѝ.

— Сладка си — измърмори той. — Толкова сладка.

Той започна да я гали нежно, докато си пробиваше път по-надълбоко. Дълго след като беше получил отговора, той продължи да я гали.

— Искам да те целуна, Джена.

— Не!

— Устата ти.

Той наведе главата си към нейната, но горещата ѝ молба го спря.

— Недей, Спенсър, моля ти се недей. Целувката ще го превърне в нещо, каквото не е.

Тя се спря и неволно леко изпъшка. Същевременно, макар и с движение, толкова неуловимо, че един по-необигран любовник нямаме да го усети, тя отърка бедрото си в ръката му.

Спенсър искаше да поспори, но тя беше готова за него и Господ му е свидетел, че и той беше готов за нея. Отдръпна ръцете си от нея, колкото за да отхвърли пешкира от ханша си, преплете крака с нейните, разтвори ги повече настрани и се разположи между тях. Пресегна се за ръцете ѝ и ги задържа от двете страни на главата ѝ. Загледа я отблизо, докато навлизаше в топлината ѝ.

Тя беше стегната. Прелестно стегната. Той въздъхна и ѝ се усмихна.

— Как се чувстваш?

— Пълна.

— Така трябва.

Продължи да се усмихва. Усмихна се по-широко от удоволствието, което изпитваше, докато се отдръпваше и отново натискаше напред. Този път той изпъшка и с целенасочен натиск проникна по-дълбоко.

— Джена, о, Господи, Джена — прошепна той.

Искаше да се смее, да я притисне, да захвърли нощницата ѝ и да я гали навсякъде. Вместо това пак изпъшка и каза:

— Толкова е хубаво.

— Не съм ли много къса?

Тогава той се изсмя, нисък, гърлен звук.

— За Бога, не. Допадаме си — той задъхано си пое въздух, — много добре.

И сякаш за да го докаже, той започна да се движи навън-навътре.

Тя леко въздъхна:

— Радвам се.

Постави ръце на гърдите му, с длани разтърка зърната му, след това ги върна там, откъдето той поемаше въздух на големи глътки.

— Искам бебе, Спенсър — извика тя. — Дай ми бебе, моля ти се, дай ми бебе.

Припомнянето на целта би трябвало да потуши поне част от огъня на Спенсър, но не стана така. Напротив, стана точно обратното. Той почувства толкова внезапен и силен прилив на топлина, че за малко не се разпадна. Отдавайки се на желанието на тялото си, той се задвижи по Джена в силен поривист ритъм, който набираше скорост и дълбочина, докато накрая с последен силен тласък и с почти дивашки вик той се взриви в нея.

Оргазмът му продължаваше и продължаваше. Пъшкаше, целият облян във влажна пот, докато накрая се срина отгоре ѝ, но дори и тогава продължи да стиска бедрата си, за да остане дълбоко вътре в нея, докато се изчерпа напълно силата на пулсиращото удоволствие. Накрая след няколко дълги, изгладнели за въздух вдишвания, той се изтърколи настрани.

Джена лежеше по гръб, с глава, обърната към него и загледана в лицето му. Дори в мрака той виждаше очакването в лицето ѝ. Знаеше, че мисли за бебето и се чувства леко разочарован. Азът му искаше тя да бъде потресена от начина, по който я беше любил, толкова, че да е забравила за причината. Но тя си беше дала достатъчно труд, за да не забрави причината. И може би така беше най-добре.

Нежно той дръпна нощницата от кръста ѝ и я свали надолу към бедрата ѝ, с пръсти докосна устните ѝ. След това прочисти гърлото си:

— Значи направихме го? Усети ли малката искрица, когато яйцето среща спермата?

Тя лежеше толкова тихо и толкова дълго бави отговора, че той се зачуди дали нещо не беше в ред. Точно се канеше да я попита, когато едва чуто тя каза:

— Няма никаква малка искрица, поне не искрица, която ще мога да почувствам.

— Чувстваш ли се по-различно?

— Не знам.

— Какво означава това?

Тя продължи да лежи много тихо и каза:

— Означава, че се чувствам различно, но не знам дали това има нещо общо с бебето или не.

— Ако не, тогава от какво може да е?

Мина време, преди тя да се обади дори още по-тихо:

— С това, което току-що направихме.

Спенсър усети лек бодеж отвътре. Той се търкулна по корем, изправи се на лакти с глава на сантиметри от нейната.

— Изобщо беше ли ти приятно, Джена?

— Беше супер — каза тя въодушевено. — Ти си невероятен. Искам да кажа, ако от някой мъж мога да забременея...

— На теб — прекъсна я той и сложи ръка на корема ѝ. — На теб беше ли ти приятно? Почувства ли се приятно там долу?

Той придвижи ръката си надолу, но тя я сграбчи и я задържа.

— Чувствах се добре — спря се и след това си призна: — По-добре, отколкото мислех.

— Защо мислеше, че няма да се чувстваш добре? — попита той.

Дълго време се беше чудил защо жена като Джена не е имала страхотни преживявания с мъже.

— Веднъж ти казах, че вината сигурно е у мъжете и сега го вярвам повече от всякога, тъй като съм абсолютно сигурен, че у теб няма нито едно нещо, което да не е наред. Но защо очакваше най-лошото с мен?

— Не очаквах най-лошото. Просто не го правех заради удоволствието.

— Но имаше удоволствие?

— Да — призна тя тихо.

Той почувства облекчение, като чу това. Неговото собствено удоволствие беше толкова силно, че се чувстваше егоист.

— Бих искал да изпиташ по-голямо удоволствие. Мога ли да го направя за теб сега?

Опита се да придвижи ръката си по-надолу, но тя я хвана по-здраво.

— Не. Добре съм. Наистина, Спенсър.

— Много бих искал.

Тя леко поклати глава.

— Тогава поне ми позволи да те подържа — каза той и се пресегна да я прегърне, но тя леко извика и протестиращо сложи ръка

на гърдите му.

— Трябва да продължа да лежа по гръб няколко минути. Колкото по-малко се движа, толкова е по-голям шансът нещото да стигне там, където се предполага да бъде.

Спенсър разбра този аргумент, но изпитваше нужда, която не можеше да се отрече.

— Добре — каза той, съгласявайки се и се надигна.

Той заблъска и разтърси възглавницата, докато я нагласи според желанието си. След това самият той така се нагласи, че да може да пъхне ръка под Джена, да я притегли към себе си, без да помръдне и на сантиметър долната част на тялото ѝ.

— Щом като планината не отива при Мохамед — каза той с въздишка.

— Няма нужда да правиш това, Спенсър. Това не е част от сделката. Имаш работа. Не се чувствай така, сякаш трябва да останеш да лежиш тук...

Той покри устата ѝ с ръка.

— Ако искам да работя, ще работя. Ако искам да стана, ще стана. Вярвай ми, Джена.

Той отдръпна ръката си.

— Но...

Той веднага върна ръката си.

— Господи, ти си като счупена плоча! Да, знам, че съм тук само за да ти помогна да имаш бебе и че всичко останало е ненужно, но искам да те държа — просто искам да те държа. Освен ако наистина не искаш да бъдеш държана. В такъв случай ще изпълзя до ъгъла и ще остана там, свит на кълбо, докато събера достатъчно сили да се придвижа обратно по коридора. В случай че си забравила, току-що изразходвах докрай силите си за теб!

Джена се отпусна до него.

— Не докрай — смъмри го тя, но приятно закачливо. — Останаха ти достатъчно, за да спориш.

— Едва ли.

Тя тихо се подсмихна в гърдите му. Той почувства как дъхът ѝ раздвижи космите там и се стресна, след като раздвижването като ехо се разнесе дълбоко вътре в него.

— Джена?

— Да?

— Чувстваш ли се сега по-малко смутена?

— Малко.

— Всъщност нямаше от какво да бъдеш смутена.

— Имаше. Ти си си ти.

— И ти си си ти, но аз не съм смутен.

— Мъжете са по-безцеремонни с тези неща.

— Като да имаш бебе? Шегуваш ли се?

— Говорех за правене на секс. Утре сутринта ще можеш да слезеш долу на закуска, сякаш нищо не се е случило. На мен може да ми бъде по-трудно.

— Сигурно. Нещо наистина се случи. Но това не означава, че трябва да ни бъде трудно, когато се виждаме.

Тя си пое дълбоко, но леко задъхано въздух. Когато го изпусна, той отново го погъделичка.

— Когато правиш това — каза той с нисък глас, който също така беше колкото закачлив, толкова и предупреждаващ, — започвам да си мисля за всички онези неща под нощницата ти, които искам ясно да почувствам, но не мога.

Той се обърна, за да може тя точно да разбере какво му причинява тази мисъл. С уста на ухото ѝ той каза:

— Колко дълго трябва да лежиш така?

— Още малко.

— След това ще можем ли да го направим пак?

— Не, трябва да чакаме до понеделник.

— Но аз искам сега.

— Спенсър.

— Искам. Не го ли чувстваш? — попита, знаейки, че сигурно го чувства, тъй като възбудата му тежеше на слабините ѝ.

— Трябва да почакаме до понеделник, Спенсър. По този начин оптимизираме шансовете за зачеване.

Тя не разбираше. Тя нарочно не искаше да чуе факта, че той я намира за привлекателна, а една част от Спенсър искаше здравата да я разтърси. Друга част просто искаше отново да прави любов с нея, отново да почувства силното удоволствие, този път и тя да почувства нещо от него.

Тъй като никоя част от него нямаше да спечели — и тъй като той разбираше колко важно е тя да остане да лежи мирно — той се отказа. Щеше да оцелее до понеделник, предположи той. Допусна, че ще му се наложи.

ШЕСТА ГЛАВА

В неделя сутринта Джена се събуди с аромата на Спенсър в леглото си. Тя зарови лице във възглавницата и я вдиша. Претърколи се заедно с възглавницата и, все още със затворени очи, я прегърна и се замисли за събитията от предишната нощ.

Вътрешностите ѝ горяха. Сложи ръка на корема си и се зачуди дали вече там вътре няма наченки на бебе. Тази мисъл я върна на земята, сети се какво трябва да прави. Взе термометъра от нощната масичка и го сложи под езика си. След пет минути, доволна го върна в калъфчето му.

Моментът беше добър, яйчниците ѝ се готвеха да освободят яйце и цяла армия от сперматозоиди го чакаха, за да го оплодят. Условията бяха оптимални. Докторът ще бъде доволен.

Тя леко се усмихна, отпусна се назад и в този миг се почувства по-спокойна от когато и да било. Отхвърли чаршафите настрани, изпъзля от леглото и се запъти към банята.

Когато излезе, беше си взела душ, завила отзад косата си на масур и гримирала — нещо, което нормално едва ли щеше направи някоя мързелива неделя вкъщи. Но тази неделя нищо не беше нормално. Имаше си гостенин, когото искаше да впечатли със самоувереността, зрелостта и положението си. За целта тя отхвърли обичайните шорти и тениска и избра по-изискан чифт тесни бели панталони, дълга моряшка блуза, която препаса с колан около ханша си, и спортни обувки с ниски токове.

На вратата се ослуша, за да долови някакви звуци от Спенсър, но не чу нищо. Предишната вечер дълго остана буден — чу го да се движи из къщата и допусна, че сега още спи. Доволна, че е така, тя на пръсти се спусна надолу по стълбите и влезе в кухнята, където, колкото се може по-тихо, сложи кафето да се вари. Точно беше поставила капака и се обръщаше, когато внезапната поява на едра фигура я накара да подскочи.

Задъхано, тя притисна ръка на сърцето си.

— Не те чух.

Стоеше там на входа бос, облечен със стара фланелка и гащета. Тъмна брада беше набола по челюстта му, което донякъде убиваше въздействието на белега. Изглеждаше сънлив, раздърпан и страшно привлекателен. Изглеждаше безупречно мъжествен — толкова много, че дори и ако не беше усетила миризмата му в чаршафите, дори и ако не беше мислила за него под душа, дори и ако не беше била толкова интимна с него предишната нощ, щеше да почувства силата на привличането му. Помогна малко това, че клепачите му бяха полузатворени. Ако това електрическо синьо беше широко отворено, тя щеше да се разтопи на място. И без това бузите ѝ пламтяха достатъчно.

— Искаш ли омлет? Имам страхотен чедар „Върмонт“ за него. Или шунка. Или лук. Или всичко това.

Тя се изправи, отстъпи половин крачка назад и се удари в него. Рязко завъртя глава, с поглед вдигнат към него.

— Извинявай. Не те чух да се приближаваш — надникна в хладилника. — Ако предпочиташ кифлички или топено сирене... Имам, ако искаш омлет и кифла...

— Джена.

Тя сложи кутия с портокалов сок на плота.

— Хмм?

— Погледни ме.

Тя му хвърли нов бърз поглед, преди да се върне към маслото.

— Може би палачинки?

Той сложи ръце на раменете ѝ и я завъртя.

— Джена, погледни ме.

Това беше последното нещо, което тя искаше да направи. Погледнеше ли го, щеше да възстанови картината от случилото се в леглото, а тази картина щеше да я смуги. Но нали не беше страхливка. Мобилизирайки цялото си хладнокръвие, което ѝ отиваше толкова добре, бидейки президент и председател на борда на „Макюз“, тя вдигна брадичка и срещна погледа му.

— Все още си смугена — обвини я той.

— Малко.

— Но защо?

Тя знаеше, че той е учуден. Какво означаваше малко секс за него? В живота си той е правил секс е повече жени, отколкото тя е имала срещи с мъже. Той се чувстваше по-свободен с тялото си, по-уверен в него, отколкото тя някога щеше да бъде със своето.

Той нямаше да разбере неудобството, което тя изпитва от това, че той е големият брат на Каролайн, ужаса, който я обзема, като се сетеше, че той е световноизвестен авантюрист и писател. Той беше по-голям от живота и макар че тя беше преуспяваща и опитна в собствената си сфера, тази сфера беше тясна. Неговата не беше.

Но тя не искаше да се впуска във всичко това. Затова каза:

— Съпругът на една от добрите ми приятелки е гинеколог. Шарън не може да разбере защо не го използвам, но няма начин да го направя. Някои неща изискват безпристрастност. Ако Дон беше моят лекар, всеки път, когато го срещна — независимо дали е на гости тук, на парти другаде, на кино, в пощата или в супермаркета, аз ще знам — и двамата ще знаем — какво е видял и докоснал. Ще се чувствам ужасно неудобно — тя се спря, след това добави: — Сексът с теб е нещо подобно. Ти не си ми любовник. Ти си моят... моят... Не знам как да те нарека.

Спенсър се намръщи.

— Аз не видях кой знае колко много. Беше тъмно.

— Но докосна.

— И ми хареса — той леко я разтърси. — Следователно няма причина да се чувстваш неудобно. Трябва да се гордееш, Джена. Това, което изпитах миналата нощ, наистина беше чудесно!

Искаше ѝ се да му повярва. Искаше ѝ се да вярва, че не го казва само, за да поддържа духа ѝ. Беше способен на това, тя го знаеше. Виждаше го бе как окуражава Каролайн, когато, малко след сватбата ѝ, тя беше убедена, че бракът ѝ е катастрофа. Иронично, като се знае, че за себе си той е против брака, но успя добре да се аргументира защо тя трябва да прояви търпение, разбиране и да постигне компромис. Каролайн го послуша. Бракът ѝ оцеля след трудното начало и укрепна.

О, да, Спенсър можеше да бъде убедителен. Джена искаше да повярва всяка изречена от него дума. Но някак ѝ се струваше, че няма да е разумно. Една жена можеше да свикне с подобни хвалби, а Спенсър скоро щеше да си тръгне.

С тази мисъл тя каза:

— Наистина съм ти благодарна за това, което правиш, Спенсър. Надявам се, че знаеш колко много съм ти благодарна. Бебето ми ще бъде чудесно, за което трябва да благодаря на теб.

Сините му очи я смъмриха за това, че се опитваше да смени темата.

— Можеш да ми благодариш, като се отпуснеш, когато съм наоколо. Можеш да ми благодариш, като от време на време изглеждаш малко раздърпана. Нямаше нужда толкова да се докарваш.

— Не съм докарана.

Той я огледа.

— Копринена блуза? Коса, прибрана отзад на масур? Грим? — предизвика я той с набръчкано чело. — В неделя сутрин?

Тя мълчеше, чувствайки се виновна.

— Знам какво правиш, Джена. Опитваш се да продължаваш да поддържаш чувството, че всичко е бизнес, но някои неща нямат нищо общо с бизнеса и това е едно от тях. Вярно е, че правим нещо необичайно. Това е споразумение, нещо, с което се съгласихме за конкретна цел, но не означава, че трябва да бъде студено и делово. Не можеш да бъдеш безпристрастна с подобно нещо. Намесени са чувства, емоции — той отново леко я разтърси: — Няма да допусна те да те задушат, чуваш ли?

— Няма как да не чувам — каза тя тихо.

— Но ще слушаш ли?

— Ще се опитам.

Продължи да я гледа още минута, преди примирено да вдигне ръце.

— Добре. Звучи добре.

Тя не очакваше толкова лесно да я пусне. Фактът, че го направи, я стресна.

— Е, какво искаш за закуска?

Без дори за миг да се замисли, той бързо изрече:

— Омлет с пълнеж, плюс кифла, но никакви палачинки. Мога да помогна с омлета. От години го правя за себе си.

Тя не се изненада. Спенсър беше най-независимия мъж, когото познаваше.

— Може да е така, но си в моята къща, мой гост и ми правиш страхотна услуга. Снощи не ме остави да платя за вечерята. Най-

малкото, което мога да направя, е да приготвя закуска. Освен това ако не ме оставиш да го направя, никога няма да разбереш каква готвачка ще бъда за детето ти.

Тя разбра, че е била убедителна, когато той отново вдигна ръце и този път се предаде:

— Пригответи ми закуската. В това време ще си взема душ. Веднага след като се нахраня, трябва да работя.

Джена не беше сигурна какво е очаквала, но сигурно не е очаквала Спенсър да се настани в офиса и така настървено да заработи върху книгата си. Помисли си, че може да си дава почивки. Помисли си, че ще следи какво тя прави. Помисли си, че ще ходи напред-назад, размишлявайки върху някой или друг пасаж. Но той седя тихо, с молив в ръка, почти без да стане от стола цяла сутрин.

Тя първо седна в задния двор да чете неделния вестник и всяка минута очакваше той да се присъедини към нея. Внимаваше блузата ѝ да не се събере в кръста ѝ, да не я изненада, че чете хумористичната страница, стремеше се грациозно да е събрала краката си. Когато минутите се превърнаха в часове и установи, че старанието ѝ е отишло напразно, залови се да прави неща, които обикновено прави в неделя. Смени чаршафите и остави мръсните за пране. Огледа гардероба си за дрехи, които следващия ден ще трябва да даде на химическо чистене. Залови се с личната си кореспонденция. Обади се на директора си по маркетинг, за да обсъдят предстоящата рекламна програма.

Изчака Спенсър да се появи за обяд. Но тъй като не се появи, му занесе голям сандвич с пуешко и газирана вода. Той унищожи и двете за рекордно време, отказа втора порция и напусна офиса само колкото да се отбие в тоалетната, преди да се залови отново за работа.

Даде си почивка за вечеря, но не преди осем часа вечерта и то колкото да изяде една пица в кухнята. Джена изпита странно разочарование. Тя искаше да сготви нещо, но той ѝ каза, че е твърде зает, за да оцени усилието ѝ, и че пицата ще го задоволи. Тя поръча да я донесат вкъщи и докато той се хранеше, му зададе въпроси за книгата. Беше за пътешествие през тропическите гори на Амазонка, за да търси индианско племе, за което се говорело, че използвало медицински растения, които лекували рак. Тъй като действието на въпросните растения тепърва трябвало да се доказва, разказът всъщност се отнасял главно за начина на живот на индианците.

— Кога ще мога да я прочета? — попита Джена.

Въодушевляването му, което толкова силно пролича и по гласа, и по изражението му, беше заразно.

— Когато я публикуват следващата пролет.

— Не преди това?

Той поклати глава:

— Никоой няма да я чете преди това, с изключение на редакторами — той направи гримаса: — Сигурно никога няма да я хареса.

Занесе чинията си на мивката.

— Имам чувството, че през цялото време ще воюва с мен. Той искаше книга за търсене на съкровище. А аз му дадох антропологично изследване. Може да каже, че не му харесва начина, по който е организиран разказът, но това е просто извинение.

— Какво има против антропологичното изследване?

— Е, книгата не е за търсене на съкровище.

— Но може да бъде много увлекателна.

— Тя е увлекателна — изсумтя Спенсър, — но да го убедиш, че е така, е друг въпрос.

Той вкара и нейната чиния в миялната машина и затвори вратата.

— Добре, връщам се на работа.

— Никога по-рано не си правил антропологични изследвания — каза Джена, като се обърна, за да може гласът ѝ да го последва, докато той излизаше от стаята.

— Да, но беше време — отвърна ѝ той и изчезна от погледа ѝ.

Тя искаше да му зададе още въпроси, но офиса го погълна. Затова му занесе кафе и изчака да му напълни отново чашата, след това опече шоколадови ореховки и му предложи и от тях. Към единадесет установи, че вече няма какво друго да направи за него и реши да си легне. Отиде до вратата на офиса и изчака, докато той прекъсна за малко работата си и вдигна поглед.

— Мисля да си лягам. Да сложа ли да се вари прясно кафе?

Той се облегна назад на стола и я изгледа с изморен поглед.

— Няма нужда. Имам достатъчно, ще ми стигне за известно време. Кога излизаш утре?

— В седем и петдесет. Имам среща в осем. Цял ден ли ще работиш тук?

Той хвърли тъжен поглед на хартиите, които на купчини бяха пръснати по цялото бюро, и кимна.

— Кога се връщаш?

Тя усети гъделичкане в стомаха си. Утре беше нощта. Отново.

— В пет и половина. Къде искаш да вечеряме — вкъщи или навън?

— Навън. Дотогава ще съм обезумял. Но не искам да налетя на родителите си или на Каролайн... — прекъсна, за да я попита: — Знае ли Каролайн, че съм тук?

— Не й казах. Помислих, че ти ще й кажеш, ако искаш.

— Тогава щеше да се почувстваш по-неудобно. Питала ли те е какво съм решил да направя?

— Да, но й обясних, че все още го обсъждаме.

— Като забременееш, ще й кажеш ли истината?

— Не съм сигурна — отвърна Джена, след това тихо добави: — Може би не. Така ще бъде по-лесно от начало до край.

Преди той да успее да се обади, тя продължи:

— Е, къде искаш да вечеряме?

— Някъде, където няма да налетим на някого, който ще иска да говори три часа. И не искам да се обличам специално. Някакви предложения?

— Ще помисля за такова място — обеща тя и небрежно вдигна ръка: — Лека.

И се отдалечи от вратата.

— Джена?

Тя се наведе назад и изведнъж установи, че очите му не изглеждаха толкова изморени, колкото преди няколко секунди. Бяха по-топли, по-прями и пронизващи. Изпращаха й безпогрешно послание, последвано от:

— С нетърпение го очаквам.

Тя не трепна, просто кимна и си тръгна, но по целия път до стаята мислеше за думите му. Мислеше за тях и по-късно, докато лежеше в кревата, забравила за книгата на скута си. Те бяха и последното нещо, за което мислеше, преди да заспи, и първото нещо, за което помисли, когато се събуди сутринта. Когато термометърът й каза, че овулира, думите придобиха още по-практично значение. Но дори и тях се опита да прогони от мисълта си, когато тръгна за работа.

Цялата сутрин беше заета, ходеше от среща на среща. През обедната почивка установи, че се чуди какво ли прави Спенсър. Погледна към телефона, но се въздържа. Връзката им беше делова, припомни си тя, а нали не се обажда на бизнес партньорите си, за да ги пита какво са обядвали.

Не се обади на Спенсър, отново се залови за работа и за известно време успя да се задълбочи в „чаршафи“ с данни за компанията. Но с напредването на следобеда мисълта ѝ се зарея и то все в една и съща посока. Замисли се, че Спенсър отново ще отиде при нея, ще я докосне, ще почувства топлината на кожата му и силата на секса му. Отвътре ѝ стана топло, след това се разтрепери. Напусна офиса рано и обикаля с колата цял час, преди да се прибере вкъщи.

Спенсър спеше дълбоко, когато пристигна. След като преобърна цялата къща заради него, го намери в задния двор, проснат по лице на шезлонга. Босите му крака висяха от края. Едната си ръка беше втикнул под себе си, другата беше опрял в плочите, тънките му пръсти бяха леко извити. Известно време се колеба дали да го събуди, но сърце не ѝ даде. Обади се на ресторанта — тъмно, тихо място в Провидънс, където сигурно никой нямаше да ги познае, и анулира резервацията. След това облече плажна рокля, остави бележка на кухненския плот, в случай че се събуди, докато нея я няма, и отиде в кварталния магазин, за да купи половин кило скариди.

Когато се върна, Спенсър още спеше, което страшно ѝ хареса. Зарадва се, че си дава почивката, която му е необходима. Хареса ѝ също, че тя приготвя вечеря. Забавляваше се, защото беше делова жена, а не готвачка, но това беше разбираемо, като се държи сметка за майчинските инстинкти, които я бяха завладели през последните дни. Вярно, Спенсър не беше дете, но чувстваше силна вътрешна нужда да храни някого. Това, което правеше, прие като упражнение.

С три разтворени готварски книги на тезгяха тя приготви скариди с къри, ориз с шафран и салата от краставици. Тъй като Спенсър продължаваше да спи, извади четвърта готварска книга и направи студена ягодова супа и тъй като имаше още време, направи и десерт от ябълки. Когато слънцето залезе, се зачуди дали той беше добре. Отиде в потъналия в мрак двор и клекна до него. Виждаше се само едно око и то беше затворено. Нощта беше скрила белега, който минаваше по челюстта му, и той не изглеждаше толкова

застрашителен. Всъщност самият Спенсър изглеждаше по-малко застрашителен от обикновено. Фактически дори изглеждаше уязвим.

Без да е сигурна дали харесва уязвимия Спенсър повече от Спенсър, който винаги владееше положението, тя с пръсти прибра косата от челото му и сложи ръка на гърба му. Под тениската кожата му беше топла, усети твърдите му мускули, когато го докосва.

— Спенсър? — тихо го повика тя. — Спенсър?

Той си пое дълбоко въздух и отново се унесе в сън.

Тя леко го разтърси.

— Спенсър?

— Мммм.

Тя изчака да види дали ще се събуди. Тъй като очевидно продължаваше да бъде в безсъзнание, ако искаше да спи още, тя не можеше да му попречи. Вечерята можеше да почака.

Канеше се да стане, когато той отново си пое дълбоко въздух, стисна силно очите си, след това рязко ги отвори. Погледът му попадна на рамото ѝ и се задържа там достатъчно дълго, за да си даде сметка точно какво гледа. След това бавно го вдигна към лицето ѝ.

Изглеждаше замаян. Тя не можа да се въздържа да не се усмихне.

— Вече си мислех, че си хванал сънна болест в джунглата.

— Мммм — каза той, без да си помръдва устата.

— Цял ден ли работи?

— Хммм.

— И миналата нощ?

— Хммм.

— Свърши ли да преглеждаш?

— Почти.

Той се прозина и премести главата си така, че да може да я гледа с двете си очи. Прибра ръката си от плочите и я втикна под тялото си.

— Колко е часът?

— Почти девет.

Той изсумтя:

— Трябваше да ме събудиш по-рано.

— Беше изморен.

— Нали щяхме да излизаме да вечеряме.

— Няма нищо. Можем да ядем тук. Сготвих...

— След цял работен ден?

— Упражнявам се. Ще трябва да готвя за бебето, независимо дали съм изморена иди не. Освен това нямам нищо против да готвя. Разнообразие е след работа. Разбира се, не мога да гарантирам за резултатите.

— Омлетът беше великолепен. Ти си страхотна готвачка.

— Все още съм новачка. Нямам много практика.

— Не си ли готвила като малка?

— Винаги сме имали готвачка.

— А сега защо нямаш?

— Защото щеше да бъде много претенциозно. И прахосване на пари. И ненужно. Не ям чак толкова много.

— Ясно — измърмори той.

В мрака погледът му се спусна към раменете ѝ, след това към гърдите ѝ.

— Не съм много слаба — каза тя като самоотбрана. — Ако не внимавам какво ям, ще надебелея.

Той се намръщи.

— Когато беше по-млада, не беше ли малко...

— Пълна?

— Не пълна.

— Топчеста — вметна тя.

— Не топчеста. Заоблена.

— Това е начин на изразяване. Готвачката ни беше твърде добра.

— През цялото време е правила шоколадови ореховки, така ли?

Тя се сети за чинията, която му занесе предишната вечер. Когато тръгна за работа, бяха останали няколко, но когато се върна, вече ги нямаше. Не че Спенсър трябваше да се тревожи за теглото си. Беше жилест и набит, но за мъж това е чудесно.

— Да, правеше шоколадови ореховки — призна Джена с въздишка — и много други невероятни неща, от които се пълнее. Едва когато постъпих в колежа, отслабнах. Когато приближи да завършвам училище, вече се хранех здравословно. По това време си имах собствен апартамент и беше лесно. Вкусовете ми са прости. Доколкото готвех, готвех елементарни неща. Не е много забавно да се готви за един човек — като се сети за удоволствието, което изпита същата вечер в кухнята, тя каза: — По-забавно е да готвиш за двама.

Но се сепна, че това, което каза, може да се изтълкува погрешно, и добави:

— Господ да е на помощ на това бебе, ако не харесва висша кухня.

Спенсър продължи да лежи тихо, загледан в нея. Тъй като нощта потискаше електрическия заряд на очите му, тя се чувстваше невероятно удобно.

— Бебето ще харесва всичко, което правиш — каза той.

— Надявам се.

— Ще бъдеш добра майка.

Тя се усмихна:

— Надявам се.

Тя все още се усмихваше, когато той измъкна ръката си и я погали отзад по главата. Омекна, когато той измъкна една фиба.

— Харесвам косата ти, когато е пусната — каза той с плътен глас и извади втора фиба.

Пулсът ѝ се ускори. Искаше да му каже да спре, но думите не идваха. Искаше да стане и да се върне в кухнята, но краката ѝ не искаха да тръгнат. Една по една той продължи да вади фиби, докато косата ѝ се разпиля по раменете ѝ. Прокара пръсти през вълните, като ги завиваше на малки колелца, масажираше местата по главата ѝ, където фибите се бяха забили.

Джена изведнъж се почувства по-топла.

— Може би, трябва да нагледам скаридите.

— Недей. Искам теб, не скаридите.

— Мен? — сърцето ѝ заби по-силно. — Сега?

Той я прегърна през врата.

— Ела тук.

Лек натиск я извади от равновесие. Той незабавно се възползва от това и я придърпа напред. Тя изнесе напред ръката си, за да запази равновесие, но преди да успее да направи още нещо, се оказа наполовин под него на възглавницата.

— Спенсър...

Той докосна устните ѝ:

— Шшшт.

Спусна ръката си надолу по шията ѝ, към деколтето на роклята ѝ.

— Изглеждаш секси.

— Не исках — каза тя, след това преглътна, когато той хвана едната ѝ гърда. — Спенсър...?

— Няма нищо, скъпа, няма нищо.

Той започна да я гали през роклята, така че горещи вълни преминаха през нея. Издаде слаб звук, когато той с палец започна да гали набъбналото зърно.

— Приятно е, нали?

Беше невероятно приятно.

— Не можем...

— Не можем какво?

Тя се помъчи да размисли. Той се прехвърли на другата гърда. След като очерта формата ѝ, разтвори широко ръката си и с кутрето и палеца си обхвана и двете гърди едновременно. Това ѝ отне и последния останал въздух, успя само едва чуто да каже:

— Не можем да го направим тук.

— Разбира се, че можем. Никой няма да ни види. Всичко тук е твое, стотици квадратни метри наоколо.

— Но в двора? — извика тя с умоляващ тон, тъй като ръката му сега се движеше надолу по тялото ѝ, оставяйки огнени дири след себе си. — Това не е легло.

Той се промъкна под роклята ѝ.

— Никога не правя любов на едно и също място два пъти. Не ти ли го казах?

— Не.

Тя почти се задуши, когато той я докосна там, където беше гореща и влажна.

— Спенсър!

Той се усмихна. Тя можа да види само блясъка на зъбите му, беше толкова тъмно, но го чу ясно като бял ден в шепота му и го разбра.

— О, да, ти ме искаш.

— Аз искам бебе.

— Точно сега искаш мен — пусна я, за да се заеме с шортите си. — Химията не лъже. Не можеш да го отречеш.

— Не бях планирала това.

— Някои от най-хубавите неща не са планирани.

След като съблече себе си, той посегна към пликчетата ѝ.

— Стани.

Тя стана.

— Не се чувствам удобно тук.

— Ще се почувстваш, когато някога си спомниш за това.

Той захвърли бельото ѝ настрани и коленичи между краката ѝ. Прегърна я през ханша ѝ и я привлече към себе си.

— Когато имаш бебето си, ще си спомниш за това и ще се смееш.

— Ще си спомням и ще се изчервявам. Спенсър!

— Ето започнахме. Дълбоко навътре.

Той издаде гърлен звук, който беше нещо средно между сумтене и мънкане.

— О, Господи, о, Господи. Колко е приятно!

— Не съм убедена.

— Обвий краката си около мене, скъпа. Така, ох, така, не е ли по-добре?

— В двора.

— Не знам колко бавно го правя. Ще ми кажеш, ако ти причинявам болка, нали скъпа?

Джена отначало не го чу. Вътрешностите ѝ горяха от най-могъщото удоволствие. Здравно го стисна с бедрата си, след това с ръцете си и усети, че се разтапя.

— С мен ли си? — попита той с тътнещ звук, накъсан от ритмичните движения на таза му.

Тя издаде съвсем тънък звук:

— Не би трябвало.

— Но си. Господи, какво беше това?

— Какво?

— Ти направи нещо вътре.

Тя отново стегна мускулите си:

— Това?

Той болезнено изпъшка и навлезе по-навътре, сега беше неин ред да простене. Чувството вътре в нея беше нещо ново и много силно. Никой мъж не я беше възбуждал така. Тя почти не можеше да мисли за нищо друго, освен за твърдостта му, топлината и размера, и за миризмата, която разпознаваше като негова, може би тяхна. Тъй като искаше още, тя се притисна в него. Прокара ръце по гърдите му, вкопчи се в раменете му и започна да посреща тласъците му.

Той зарови устни в шията ѝ, изви гръб и ускори темпото. Тъй като искаше да го усеща все по-дълбоко и по-дълбоко, тя вдигна крака на кръста му. Реалността постепенно започна да я напуска, когато с дрезгав вик Спенсър достигна кулминацията си.

Любувайки се на победоносния звук, който той издаде, и чувството, което пулсираше в нея, Джена го притисна здраво. Едва с постепенното затихване на оргазма му тя осъзна, че вътрешно се чувства незадоволена. Тогава, сякаш прочел и разбрал мислите ѝ, тя почувства ръката му да се плъзга между телата им до мястото, където все още бяха съединени.

Тя шепнешком произнесе името му, за да протестира.

— Нищо няма да загубиш — отвърна ѝ той също шепнешком. Пръстът му намери това, което търсеше, и започна да гали набъбналата плът. — Ще остана вътре в теб, за да ги запуша.

— Не — прошепна тя, но реалността отново я напусна.

Тя го сграбчи за китката и се опита да го отблъсне. Но вместо това, от страстта, породена от движението на пръста му, тя остана без сила, затова трябваше здраво да се вкопчи в него или да падне. Топлината се разгоря в корема ѝ и плъзна по цялото ѝ тяло като мъгла, която се спуска пред всяка негодуваща мисъл. Гърдите ѝ се повдигаха и спадаха. Тя несъзнателно се изви по-близо до Спенсър, забравила за тихите звуци, които желанието изтръгваше от гърлото ѝ, докато накрая със задъхан вик се взриви отвътре толкова пълно, че светът блесна до заслепяващо бяло.

Джена нямаше представа колко дълго след това Спенсър най-после се надигна от нея. Знаеше, че е минало известно време. Дишането ѝ беше равномерно. Влагата по кожата ѝ беше изсъхнала. Не беше сигурна, дали всъщност е задрямала или просто се е носила замаяна от удоволствие, което се подсилваше от топлината на тялото му върху нея. Но изпита чувство за загуба в минутата, в която той се раздвижи.

— Остани така — прошепна той.

Тя не промълви и дума. Чувстваше се толкова натежала, че не беше сигурна дали ще може сама да се движи. Освен това беше

безкрайно приятно така плътно да я прегръщат и да я носят. След малко нежно я оставиха на един от кухненските столове.

Спенсър претопли вечерята, която тя беше приготвила, и я сервира. Заяви, че е чудесна и тя допусна, че е така, макар и да беше разсеяна. Опитваше се да свърже удоволствието, което току-що беше изпитала, с бебето.

Не се беше пазарила за удоволствие. Не го очакваше, не го искаше. Не искаше да се наслади на нещо толкова много, че след това да ѝ липсва, когато вече го няма. В края на краищата Спенсър си беше свършил работата и на следващия ден си тръгваше.

Знаеше, че и той съзнава това, защото краткият разговор, който водиха, се въртеше около ръкописа му, а той трябваше да бъде готов след още няколко часа работа тази нощ, и около самолета, вече поправен и готов да лети. Смяташе да лети до Ню Йорк и да предаде ръкописа, след това да продължи на юг, към Флорида.

— Мога да взема такси.

— Можеш да вземеш такси и когато пристигна, но ме помоли да те посрещна. Следователно мога да те закарам.

Това беше най-малкото, което можеше да направи, като се знае колко великодушно ѝ беше отделил от времето си.

С прегракнал глас той каза:

— Мислех, че тогава ще можем да поговорим. Няма нужда да го правим сега.

Тя знаеше, че той е нетърпелив да си върне свободата и при тази мисъл усети лека болка. Но това беше добре. Вмъкваше клин помежду им. Спенсър ѝ помогна за нещо, което тя искаше, и връзката им свършваше тук. Оставаше само да прекарат до края останалото време заедно, колкото се може по-порядъчно.

— Аз ще те закарам — каза тя твърдо.

— Трябва да работиш.

— Няма да се чувствам удобно на работа, докато не разбере, че си във въздуха.

— Нетърпелива си да се отървеш от мене, така ли?

Тя му хвърли тревожен поглед и изпита тревогата до пръстите на краката си. Не знаеше отговора на този въпрос. Дори отделно от секса, общуването с него никак не беше лошо. Далеч не беше толкова смущаващо или неловко, колкото си представяше. Но животът

трябваше да продължи, а това означаваше отново да подреди офиса си вкъщи, да махне чаршафите от леглото, което той беше използвал, да следи календара и сигналите на тялото си, за да разбере дали случилото се в мрака на нощта между Спенсър и нея дава резултат.

Във вторник сутринта бяха в ягуара на път към летището. Джена караше, Спенсър седеше замислен. Внезапно я попита:

— Кога ще разбереш?

Тя не то усука. Сега бебето беше единственото нещо, което ги свързваше:

— Тринадесет дни.

— Мислех, че има тестове, които ще могат да го установят по-рано.

— Не им вярвам. Ако някои покаже, че съм бременна, а се окаже, че не съм, ще бъда покрусена. Предпочитам да почакам. Закъснея ли един ден, ще знам. След това мога да направя теста, за да се потвърди.

Той мълчеше, загледан през прозореца. Когато до летището им оставаха пет минути, той каза:

— След две седмици ще ти се обадя, за да разбере.

— Няма да бъда тук. Ще бъда в Хонконг.

Той бързо завъртя главата си:

— Хонконг?

Среброто в сините му очи оживя, но дали от завист, любопитство или раздразнение, тя не знаеше.

— Защо отиваш в Хонконг?

— Обикалям фабриките, които произвеждат някои от нашите продукти.

— Сама?

Тя поклати глава.

— С неколцина от хората ми. Обичаме да оглеждаме нещата от първа ръка един-два пъти годишно.

— Сега не би трябвало да отиваш.

Тя си представи първата страница на вестника тази сутрин и не си спомни да е срещнала Хонконг сред неспокойните места в момента.

— Защо не?

Очите му заискриха — определено от раздразнение, реши тя.

— Защото може да си бременна.

— Ако съм, това, което става вътре в мен, е толкова микроскопично, че пътуването ми до Хонконг по никакъв начин няма да му повлияе. Вярвай ми — каза тя, изсмия се като човек, който знае какво става, и покровителствено сложи ръка на корема си. — Не бих направила нищо, което би навредило на това дете.

— Пътувал съм дотам много пъти. Пътуването е дълго и изморително. И не наричаш това опасност?

— Не. Нито лекарят ми. След като разбрах, че ще ми помогнеш, го попитах. Каза, че ако някое яйце ще се опложда, това ще стане, преди да замина, и ако стане и всичко е наред, пътуване като това с нищо няма да му навреди.

— Ами ако не е наред? Ами ако пометнеш, когато си някъде наред света?

— Помятане на този етап е мензис. Дори няма да знам, че съм била бременна.

— Ами какво ако си, и сутрин започне да ти се гади?

— Няма. Сутрешното гадене започва най-рано през петата или шестата седмица. Във всички случаи това е най-подходящото време да замина. Ако остана тук, всеки ден ще гледам календара. Ако съм там, ще се разсейвам и времето ще минава по-бързо.

Тя отмести погледа си достатъчно дълго от пътя, за да види съмнението на лицето му.

— Наистина, Спенсър. Не е като да отивам там на пиршество. Докато продължава пътуването и като се знае, че всичко е бизнес, ще мога доволно да се наспя.

— Ще спиш, докато летиш? — той така я попита, че тя за миг се разтрепери.

Не си беше помислила, че той разнищва емоциите ѝ, но тонът подсказваше, че прави точно това.

Не откъсна поглед от завоя към летището.

— Винаги спя в самолетите. Само така понасям летенето. Всъщност съм летяла достатъчно, откакто родителите ми загинаха, за да съм преодоляла най-лошия си страх. Статистиката е на моя страна. А мама и татко паднаха с малък, частен самолет, докато аз летя само с най-големите възможни джетове.

— Моят самолет ще ти хареса — каза Спенсър с полуотворена уста и отново се загледа през прозореца.

Джена не би стъпила в самолета му за всички чай на Китай и не завиждаше на Спенсър за самолета му. Тя разбираше удобството и удоволствието. Също разбираше, че човек може да се чувства по-уверен, ако контролира нещата със собствените си ръце, отколкото с някакъв непознат. Лично тя искаше големина и обем около себе си. Може би си въобразяваше, но така се чувстваше по-сигурна. Също така ако си напрегнеше въображението, можеше просто да си представи, че е в някакво транспортно средства с форма на самолет, което се движи по земята от точка А до точка В.

Усети как нещо я прободe в стомашната кухня, беше сигурна, че се дължи на десетките малки самолети, които се виждаха. Спря при Хангар С, изключи двигателя и започна речта, която репетираше от сутринта.

— Благодаря ти, Спенсър. Не мога да ти кажа колко съм благодарна за това, което направи. Намери време да дойдеш тук, след като имаше толкова работа да свършиш, и го оценявам. Беше мил и любезен. Помогна ми да се почувствам по-малко неудобно, отколкото щях да бъда. Беше чудесен.

Той бавно се обърна към нея, с пронизващ поглед, със стегната челюст. Погледът му беше смуцаващ. Тя не разбираше защо той се ядоса.

— Сериозно говоря — настоя тя.

— Не се съмнявам.

— Ако имам късмет, няма да се налага пак да те безпокоя. Вече съм подписала документи в смисъл, че няма да искам нищо от теб, що се отнася до това дете. У адвокатата ми са. Ще го помоля да ти ги прати с куриер, ако така ще се почувстваш по-добре.

Спенсър блъсна вратата да се отвори и излезе:

— Ще се почувствам по-добре — троснато ѝ отвърна той, докато се пресягаше за багажа си, — ако престанеш да ми благодариш сякаш току-що съм ти изпълнил навреме поръчка за чорапогащи за лятната разпродажба.

Наведе се вътре в колата, очите му бяха на едно ниво с нейните и присвити.

— Това, което направихме ти и аз, беше удоволствие. Стимулиращо и удовлетворяващо. Беше приятно отклонение от работата ми — тонът му стана по-остър. — И не се тревожи за куриер. Знам къде са документите. Ако ми потрѣбват, ще си ги взема.

Той се изправи и трѣшна вратата. След това прѣметна сака си през рамо и си трѣгна.

Погледът на Джена стана стѣклен. Тя примига веднѣж, след това още веднѣж. Разтреперана, дълбоко си поѣ въздух и го изпусна с въздишка, но не помръдна. Остана в колата, докато видя Спенсър да излиза от хангара и да се приближава към един от самолетите. Изглеждаше стар и по-разнебитен от останалите. Но походката му не се разколеба. Отвори вратата и хвърли багажа си вътре, преди той самият да влезе. Видя го да се върти из кабината, преди да се настани зад щурвала. След време, което ѝ се стори цяла вечност, перките бавно се завъртяха, след това по-бързо. Когато се превърнаха в нещо малко повече от въртяща се мъглявина, самолетът се завъртя и се насочи към терминала. Продължи към пистата и се спря. След малко отново трѣгна напред, този път набра скорост и с лек отскок, от който дѣхът ѝ спря, се отлепи от земята. Наблюдава го, докато набира височина, наблюдава го, докато увеличаваше разстоянието между себе си и нея, наблюдава го, докато не се превърна в точица в небето.

Едва тогава, обещавайки си, че ще гледа само напред, запали колата и потегли за работа.

СЕДМА ГЛАВА

Фактически Джена надълго и нашироко разпитва лекаря си дали е разумно да замине за Хонконг. Летуването беше запланувано преди шест месеца, когато тя не знаеше, че ще се опитва да си прави бебе. Сега, като знаеше, беше не по-малко скептична от Спенсър. Но докторът имаше право. Ако ще зачева този месец, това ще стане преди излитането. Ще лети в първа класа, ще отседне в луксозен хотел, ще се храни в добри ресторанти, ще взема такси за всякъде, където трябва да отиде. Всичко, което би могло да се случи при тези обстоятелства, би могло да се случи и вкъщи, а заради душевното ѝ спокойствие по-добре е да бъде заета, отколкото да няма какво да прави.

И така, една седмица, след като Спенсър излетя на юг, тя излетя на запад, след това пак на запад и донякъде успя да не се замисля дали има или няма бебе. Всеки ден от закуска до вечеря имаше достатъчно запълнен график. Преди закуска се подготвяше за срещите, след вечеря ги анализираше. За бебето мислеше само нощем, когато в леглото чакаше да заспи, и през повечето време се надяваше. В моментите на съмнение, когато ѝ се искаше да си беше останала у дома, където нещата са по-спокойни, тя си мислеше за милионите непланирани забременявания, които се случват всяка година на жени, които продължаваха да си живеят нормално, без да чувстват, че нещо не е наред и вършеха неща, изискващи сила, енергия, дори опасни и не губеха бебетата си. Това я окуражаваше. Да, тя беше активна, но не повече от обикновено, не правеше нищо, което и най-малко можеше да се приеме като изискващо сила или беше опасно.

Всяка сутрин мереше температурата си. От ниската стойност, до която беше спаднала при овулацията, сега се беше повишила до нормална и се задържаше там, което означаваше, че мензисът ѝ или ще дойде, или няма да дойде.

Той дойде. Седем дни след началото на пътуването и три дни преди да се прибере вкъщи една сутрин тя се събуди с доказателството, че през април няма да има бебе. Първото нещо, което направи, беше да

избухне в сълзи, но те не продължиха много. Беше достатъчно уравновесена, за да се самосъжاليا. В края на краищата тя и Спенсър се бяха любили само два пъти. Някои двойки опитваха години наред, преди да успеят. Нали и собственият ѝ лекар ѝ беше казал, че може би ще е нужно време? Нали ѝ каза, че не трябва да се обезсърчава, ако не зачене веднага?

Ще опитат пак. Толкова е просто.

Ако Спенсър се съгласи.

Тази мисъл я преследваше през последните дни от пътуването. Установи, че мисли за това не само нощем, но и когато беше с други хора, на обеда, на срещи. Спенсър беше разтревожен за нея, когато си тръгна. Тя допусна, че го е хванала щръклица, задето заседна в къщата ѝ цели три дни. След като трябваше да работи върху книгата си, вероятно е щял да бъде неспокоен, където и да се намираше, но беше в нейната къща, с нея, затова приемаше неспокойствието му лично.

Каза, че сексът му хареса. Тя не беше сигурна дали му вярва, макар и отчаяно да искаше да е така. Разбира се, той стигна до кулминацията си, но доколкото тя разбираше, той е мислил за друга жена, когато го правеше. От него можеше да се очаква, че ще се опита да я накара да се чувства добре. От друга страна, отговори ѝ троснато, когато спомена за документите, които е подписала. Това ѝ подсказваше, че за когото и да е мислил тогава, на него му е харесала повече частта за секса, отколкото за бебето.

Беше ли достатъчно добър сексът, за да го върне за още един рунд? Що се отнася до нея, той беше достатъчно добър — страхотно добър — за да почувства повече от леко вълнение при мисълта да бъде отново с него, но какво знаеше тя. Спенсър беше най-обиграният мъж, с когото някога е била. Сериозно се съмняваше, че и обратното е вярно, и в такъв случай вероятно той вече е отишъл при друга жена.

Когато се прибра в Литъл Комптън, беше изморена до смърт. По ирония на съдбата, това сигурно нямаше да бъде така, ако беше забременяла. Но тревогите за реакцията на Спенсър, когато му съобщи новината, за това дали ще се съгласи да опитат отново, и проблемите ѝ с мензиса, които ѝ отнемаха немалко сили дори и в най-добрите времена, я изтощиха напълно. Без да си дава труд да се обади в офиса или да прослуша телефонния си секретар, тя веднага си легна. Това стана в пет следобед. Когато стана в девет на другата сутрин, се

чувстваше много, много по-добре, отколкото когато си легна, и знаеше, че е длъжна незабавно да се обади на Спенсър.

Той не си беше вкъщи. Телефонният ѝ секретар ѝ каза, че се е опитвал да се свърже с нея предишния ден. Секретарката ѝ в офиса го потвърди. Опита отново, час след час и след всяко позвъняване, на което не ѝ отговаряха, тя си въобразяваше все по-тревожни причини за отсъствието му. Всички те бяха свързани с жени.

Накрая в три същия следобед той вдигна слушалката. Дори преди тя да е проговорила, той прозвуча раздражено:

— Да?

— Спенсър?

Последва пауза, след това колебливо:

— Ти ли си, Джена?

— Аха.

— За Бога, къде беше? — изрева той гръмогласно. — Мислех, че трябва да се върнеш вчера. Да не би да си решила да останеш още един ден в Сан Франциско, а знаеше, че чакам да се обадиш? Беше твърде нелюбезно. В Сан Франциско има телефони. Можеше да се обадиш оттам — едва дишайки, той добави: — Има ли новини?

— Не съм бременна — отговори тя веднага.

Очевидно беше нетърпелив да разбере дали е бременна, макар че не знаеше дали го иска или не.

— Мензисът ти дойде?

Тонът му беше по-спокоен, но не издаваше нищо.

— Точно на време.

За минутка той помълча.

— Разочарована ли си?

— Много! — тя си помисли, че това трябва да е очевидно. — Исках бебето. И не исках да те моля да идваш пак. Беше ми достатъчно неприятно дори още първия път.

Най-невъзмутимо той каза:

— Не беше никакъв проблем. Свърших работата с книгата си и я предадох в Ню Йорк.

Тя уви телефонния кабел около ръката си.

— Е, поне това ме радва — не знаеше какво друго да каже.

— Добре ли се чувстваш?

— Малко объркана от летенето, но след още една нощ ще се оправя. Спенсър, не съм оставала в Сан Франциско още един ден. Имах два часа престой на летището и с първия полет се прибрах. Като се добрах до вкъщи, бях толкова изморена, че не можех да държа главата си изправена.

— Виждаш ли? Изобщо не трябваше да тръгваш. Това е изтощително пътуване.

— Чувствах се великолепно, докато ми дойде мензисът — каза тя, но реши, че не е необходимо да се впуска в подробности, затова смени темата. — Освен това цял ден се опитвах да се свържа с теб. Ако толкова искаше да се обадя, щеше да се навърташ наоколо.

Самият той изведнъж прозвуча изморено.

— Цял ден бях с адвокатите си. Съдът все още ни бави с правата за проучванията, а времето тече. Опитахме се да постигнем компромисно решение с другата страна, но засега никакъв резултат.

— Значи изобщо няма да отстъпи?

— О, като нищо ще отстъпи, но не толкова, колкото искам, за да си струва времето и усилието ми да се заема със спасяването.

— И какво ще стане сега?

Той въздъхна.

— Ще чакаме решението на съда.

— Колко време имаш?

— До настъпването на урагания сезон? Няколко седмици. Но дори съдът и утре да произнесе решението си, пак няма да имаме много време. Предполагам, че ще трябва да чакам до ноември, за да започна.

— Какво ще правиш междуременно? — попита тя. Помисли си, че ако има време, няма да има нищо против да направи още едно пътуване на север.

— Ще правя проучвания. Вероятно ще отлетя до Юкатан, за да видя какво става там, или ще посетя приятели в Мичиган. Не знам. Объркан съм.

Тъй като тя не мислеше, че ще ѝ се отдаде друг подходящ случай, взе си въздух и мина в настъпление:

— Би ли... мислиш ли, че би могъл отново да дойдеш тук?

— Искаш да кажеш, да опитаме за бебето? Разбира се. Казах ти, че ще ти помогна.

Толкова лесно! Почувства как на сърцето ѝ олеква.

— Мислех, че ти дойде много още първия път.

— Поех ангажимент. Ще го изпълня докрай. Не че съм променил мнението за това дали искам да имам собствено дете, но ако трябва да имам, предпочитам да е от теб, а не от някоя друга.

Джена усети, че гърлото ѝ се стяга. Мина минута, преди да успее да издаде някакъв звук. Последва тихо:

— Благодаря ти. Благодаря ти, Спенсър. Никога няма да съжаляваш, обещавам ти го. Бебето ще бъде най-специалното специално дете на света.

— Това може да е добре или зле. Засега защо да не се съсредоточим върху зачеването. Кога да долетя?

— Ами, мисля след десет дни.

— Мислиш?

Той изцъка с език и закачливо каза:

— Джена, нещо става с тебе. Обикновено знаеш точно кога, защо и колко дълго.

Тя изведнъж се почувства много глупаво.

— Знам, но сега само мислих как да те убедя да се съгласиш да опиташ пак. Ако искаш да почакаш, ще взема календара си.

— Няма защо да го правиш сега. Ще ти се обадя след няколко дни.

— Но сигурно ще трябва да си направиш планове.

— Да, за да не се стигне до конфликт с всички големи неща, които стават тук.

Шегуваше се, разбира се. Тя го долови по нотката на досада в гласа му. Хрумна ѝ, че едно пътуване обратно до Роуд Айлънд може да го разсее и да се окаже точно това, от което се нуждае, за да се откъсне от досадното изчакване на съдебното решение за правата за спасяване на галеона.

— Между другото — каза той, — как мина в Хонконг?

— Чудесно, наистина. Срещите ни вървяха добре, обиколките бяха интересни. Посетихме редица фабрики, които сега не използваме, но може би ще използваме през следващата година. Юристите ни ще започнат да преговарят през идващата есен.

— Ще трябва да се върнеш там тогава?

— Не. Ще ги посети отново през пролетта.

— Ами ако тогава си бременна?

— Няма да отида.

— Съжالياваш ли, че сега отиде?

Тя ни най-малко не очакваше този въпрос. Той по начало беше против пътуването, каза, че ще бъде твърде изморително и я беше предупредил за това по-рано. Не ѝ се струваше да е чула нещо като „казах ти, че ще стане така“, но все пак убедително заяви:

— Ако питаш дали мисля, че пътуването има нещо общо със забременяването ми, отговорът е не. Мензисът ми дойде точно навреме и не беше по-тежък от обикновено. Това не е спонтанен аборт. Не съм била бременна, това е всичко. Може би ако го направим в лекарския кабинет...

— Нямаше да има резултат.

— Откъде знаеш?

— Просто знам — каза той тихо. — Виж какво, не се тревожи. Този път ще стане. Ще ти се обадя скоро, за да разбере за датата. Пази се, Джена.

Закачливият тон в гласа на Спенсър не беше пресилен. Той наистина се радваше, че отново ще се види с Джена. Времето беше удобно. Той нямаше нищо по-добро за правене. Тя не беше капризна, а сексът беше чудесен. Дразнеше се само когато тя започваше да говори за подписване на документи. Нито за миг не му минаваше мисълта, че ще започне да го съди за издръжка на детето, но дори и да го направеше, нямаше да бъде краят на света. Имаше много пари. Лесно можеше да създаде попечителски фонд в полза на детето. Всъщност, вероятно така или иначе щеше да го направи. След това нямаше да се чувства виновен, че води безгрижен живот.

Чудесен секс. Той все още не можеше да го повярва. Разбира се, намираще Джена за привлекателна, всъщност много жени намираще за привлекателни. Но това не означаваше, че когато си лягаш, светът започваше да се върти обратно. А с Джена ставаше точно така. Той не знаеше защо, още повече че някои от онези жени бяха по-сластни, по-секси и по-обиграни от нея, но той не се задълбочи много да анализира. Важното беше, че заедно се чувстваха добре в леглото.

Или добре в задния двор.

Или добре... къде? Той се замисли къде да го направят следващия път. Обичаше разнообразието. То придаваше пикантност. Джена го намираще за шокиращо, но това беше и част от удоволствието му с нея. Тя правеше секс, без да очаква нищо. Всяко малко удоволствие, което изпитваше, я стъписваше. Оказа се наивна, почти като девственица, но определено в нея имаше огън. Задачата му беше да го разгори.

През следващите няколко дни тази мисъл стоеше на преден план в главата му. Той искаше Джена да се отпусне с него, но се съмняваше, че ще го направи вкъщи. Животът ѝ беше твърде добре подреден, мисълта ѝ твърде ангажирана с желанието да забременее. Той искаше тя да забрави това, което означаваше, като начало да сменят обстановката. Да, идеята му хареса. Като дадеше свобода на въображението си, можеше да си представи всякакви страхотни неща.

Мислеше точно за тези неща, когато ѝ се обади по-късно през седмицата. Чувстваше се жизнерадостен, възбуден и много мъжествен. Каза и:

— Здравей, ангелче. Как я караш?

Джена се поколеба:

— Спенсър?

— Кой друг би ти се обадил, „ангелче“?

— Не очаквах теб. Добре ли си — всичко наред ли е?

— Всичко е наред. Все още никаква промяна, нито дума от съда, но се чувствам чудесно. Имаш ли представа кога ще се нуждаеш от мен следващия път?

Той си представи картина на жребец, отглеждан за разплод, и застана малко по-изправено.

— Тъъ. Следващата ми овулация е на 5 август. Това е понеделник. Мисля, че предната събота ще бъде добре, както и предишния път.

— Чудесно. Какво ще кажеш да се срещнем във Вашингтон?

— Вашингтон?

— Федерален окръг Колумбия. Трябва да направя някои проучвания в „Смитсониън“.

Проучвания, които биха могли да почакаат за някой друг път, но биха могли да се използват за същата цел, за която използва и работата

си върху ръкописа. Даваше възможност за отдих, ако започнеха да си досаждат.

— Ти ще имаш време да пазаруваш, да посещаваш музеи или да правиш какво си искаш.

— Няма какво толкова да пазарувам.

— Така ще можеш да проучиш конкуренцията. Може ли да си вземеш свободни понеделник и вторник?

— Мога — каза тя колебливо.

— Тогава направи го. Ще се позабавляваме.

Той я чу да въздиша.

— Искаш ли да долетя и да те взема?

— О, не — бързо отговори тя — няма нужда.

Той се изсмя.

— Нали знаеш, че е по-сигурно да летиш с мен, отколкото с нает пилот?

Тя му отвърна:

— Така казват всички частни пилоти.

— Да, вярно е, стига частният пилот да е съвестен. Човекът, който е пилотирал самолета на родителите ти в онзи фатален ден, не си е гледал работата съвестно. Не е проверил самолета си така, както трябва, защото ако беше, щеше да установи, че има изтичане. Ако самият той не беше загинал, Федералното авиационно управление щеше да заведе дело срещу него. Но с мен не е така. Проверявам всичко, и то много внимателно. Вярвай ми. Обичам се твърде много, за да рискувам живота си.

— Тогава предполагам, мога да съм сигурна, че ще пристигнеш във Вашингтон невредим. А що се отнася до мен, чудесен ДС-9 лети за там от Провидънс на всеки три дни. Ще резервирам две стаи в „Кепитъл Хилтън“.

— Не, няма. Няма да отседна в нищо голямо и безлично.

Той не искаше и две стаи.

— Остави на мен да направя резервациите. Ще ти се обадя следващата седмица, за да ти кажа.

— Аз плащам.

— Не плащаш ти.

— Идеята за бебето е моя.

— Идеята за Вашингтон е моя.

— Но бебето е целта на пътуването.

— Не, не е. Целта е супер секс.

— Не отиваме там за супер секс.

— Аз със сигурност отивам за това.

— Спенсър.

Тя млъкна. Той си я представи как се изчервява и неочаквано изпита прилив на топли чувства към нея.

— Джена — каза той нежно — не се тревожи за това, окей? Ти ще получиш бебето си, а аз моя супер секс и двамата ще бъдем щастливи като новобогаташи.

— Спенсър!

— Съжалявам. Но е вярно. Ще си говорим следващата седмица, ангелче. Чао.

Спенсър кацна на вашингтонското национално летище по обяд в събота, на трети август. След като осигури самолета си в частния хангар, в един часа отиде до терминала да изчака пристигането на Джена. Когато големият самолет изрулира, той усети приятно чувство на очакване. Установи, че се усмихва, когато Джена най-последно мина през вратата.

Изглеждаше красива. Тъмната ѝ коса беше прибрана на кок, но той прие това като извинение за горещината. Останалото по нея — чифт ленени шорти с цвят на праскова, подходяща памучна блуза и ниски обувки — така ловеше окото с шика си, че той изпита гордост, когато тя се отправи към него, а не към някого друго. Но не това го накара да се усмихне, а изражението ѝ.

— Изглежда — каза той, като отне сака от рамото ѝ, — сякаш не можеш да решиш дали да се чувстваш облекчена, че си на земята, или ужасена, че си тук. Кое от двете?

Тя примирено изви устни.

— По малко от двете. Разумът ми подсказва, че трябва да го направим вкъщи.

— Ако се вслушвахме в разума ти — той леко я прегърна през кръста и я поведе през тълпата, — трябваше да го направим в лекарския кабинет. Само си представи какво щяхме да пропуснем.

Тя гледеше напред, докато вървяха.

Той наведе устата си до ухото ѝ:

— Никакъв коментар?

— Без коментар.

Като се вгледа в лицето ѝ видя, че тя се изчервява. Харесваше му, когато тя го правеше. Изчервяването е нещо нежно, женствено.

Но по-важното беше, че не е ядосана. А „без коментар“ означаваше, че не е несъгласна с него, което е косвено признание за удоволствието, което ще изпитва, стъпка в правилната посока. През времето, през което щяха да правят бебето ѝ, той беше решен да я накара да усети истинските удоволствия в живота.

Но ще го прави бавно. Това беше половината от удоволствието. Имаха целия уикенд плюс понеделника и част от вторника пред себе си. С малко късмет може би дори ще я убеди да остане още известно време, но ще действа според момента. Трябваше да установи дали той самият го иска. Доколкото се познаваше, тя можеше да му омръзне за два дни. В такъв случай той пръв щеше да си тръгне във вторник сутринта.

Но вторник сутринта си беше вторник сутринта. Сега беше събота и нещата бяха вече запланувани. Джена продължаваше да нервничи задето е с него, далеч не толкова, колкото предишния месец, но все пак нервничеше. Затова той реши да се погрижи тя да бъде непрекъснато заета. Освен проучванията, имаше и някои други неща, които трябваше да свърши в града. Тя можеше да го придружи.

Но първо трябваше да се уреди въпросът с хотела, както и някои предварителни неща. Беше направил резервации в „Лоует парк“ — малък, елегантен и напълно подходящ за романтично начало. Джена вероятно долови нещо, когато влязоха във фойето, защото го стисна за лакътя, когато чиновникът подаде листа с резервацията.

— Две стаи? — прошепна тя, така че само Спенсър да я чуе.

Като се съсредоточи в листа пред себе си, той ѝ отговори също шепнешком:

— Апартамент.

— Не апартамент. Две отделни стаи.

— Апартаментът има две стаи.

Той извади портфейла от панталоните си.

— Две спални?

— Прахосване на пари.

— Спенсър.

— Ще спя на канапето.

Усмивайки се на чиновника, той сгъна чек върху листа и предаде и двете през тезгяха. На висок глас попита:

— Нали стаята е с огромно легло?

Успя да не се разсмее, когато зад него Джена издаде слаб звук на уплаха.

— Точно така, господине. Точно, както поискахте.

Джена се отдръпна от него. Когато той приключи с регистрирането, я видя седнала на едно от големите кресла. Имаше едновременно царствен и уязвим вид. Кимна ѝ леко към посоката, в която пиколото отнасяше багажа им. Тя бавно се надигна от креслото и се присъедини към него.

— Не е честно — каза тя тихо.

Той я хвана за ръка и нежно ѝ заговори, докато вървяха към асансьора:

— Разбира се, че е. Като се знае за какво сме тук, няма смисъл да вземаме отделни стаи или апартамент с две спални. Леглото е достатъчно голямо, така че всеки може да си има своята част, пък и може да се използва и канапето, ако искаш.

Не че той очакваше да се стигне до там. Проблемът ѝ беше, че мисли твърде много. Когато не мислеше — както стана миналия път в двора ѝ, когато получи такъв сладък оргазъм — беше по-отстъпчива. Ако тогава бяха в легло, той щеше да остане цяла нощ и тя нямаше да го отблъсне.

Следователно той трябваше заедно с удоволствието, което ще ѝ достави, да я накара да престане да мисли. Това беше всичко.

ОСМА ГЛАВА

Стаята беше хубава — в колониален стил, великолепно обзаведена в наситено винено червено и зелено. Леглото наистина беше огромно, покрито с кадифе. Също и столът, и малкото канапенце в спалнята, както и останалите столове и диванът във всекидневната.

Джена не каза нищо за декора, но Спенсър я видя как прокарва ръка по кадифето, как се спира пред маслените картини, как внимателно остави чантичката си с грима на мраморната тоалетна масичка. Той знаеше, че е свикнала с красиви неща. Но въпреки това им се наслади. Това му хареса. Хареса му също, че кичурчета коса се бяха изплъзнали от кока й, но не искаше тя да ги втикне обратно. Каза й, че ги чака много работа и бързо я изведе от апартамента.

Целия следобед прекараха в ходене. Спенсър не го беше запланувал по този начин. Мислеше, че Джена ще се измори много преди него, но тя вървеше в крак с него и беше доволна. И двамата познаваха града, така че не ставаше толкова въпрос да разглеждат забележителности, колкото да уловят духа на хората около тях, които посещаваха града за първи път. Държаха се за ръце, докато се разхождаха, говореха си, когато имаха настроение за това, често се усмихваха. Денят беше достатъчно слънчев и топъл и ги принуждаваше редовно да се спират за разхладителна напитка. Това също беше забавно. Минаха покрай всички туристически обекти — паметници и мемориали, покрай Мол и Капитолия, както и през някои интересни места, които и двамата познаваха. Късно следобед импулсивно влязоха в киносалон, за да гледат филм, който никой от двамата не беше гледал. Когато филмът свърши, бяха изгладнели, затова се отбиха да вечерят — поръчаха си всичко от аперитива до десерта. След това се почувстваха толкова преяли, че трябваше още да се разходят. Минаваше единадесет, когато най-после се прибраха в хотела.

Съзнанието на Спенсър изцяло беше завладяно от това, което ще правят, когато влязат в апартамента си. Целия следобед се мъчи да не

мисли за него и успяваше само защото разговорът с Джена го поглъщаше и отвличаше. Но филмът беше секси, а Джена изглеждаше толкова сладка, седнала срещу него в ресторанта, че той очевидно водеше губеща война. Тази мисъл все по-малко му даваше покой. Очевидно в някои моменти желанието му е проличавало, защото бузите на Джена порозовяваха и погледът ѝ ставаше неуловим. Все пак тя го държеше за ръка, докато вървяха обратно към хотела и не го пусна, когато преминаха през фойайето.

В асансьора той я хвана по-здраво.

— Нали няма да започнеш да нервничиш?

Тя не се престори, че не разбира какво иска да каже той.

— Разбира се, че ще нервнича. Ако не нервнича, няма да съм аз.

— Няма да ти позволя да се измъкнеш — предупреди я той и в момента, в който влязоха в апартамента, без да пали лампата, той я опря във вратата, притисна я с тялото си и улови с ръце лицето ѝ.

— Този път ще те целуна.

Тя поклати глава:

— Недей.

Той очерта ъгълчето на устата ѝ с палец.

— Можеш ли да ми изтъкнеш добра причина защо не?

Тя кимна.

— Не сме любовници.

— Как да не сме.

С палец леко я погали по бузата.

— Не в истинския смисъл на думата. Това, което правим, е чисто функционално.

Той поклати глава и я притисна повече.

— Престана да бъде функционално още докато бяхме в двора ти. Може би дори още преди това, но не искаш да го признаеш.

— Не мога.

С опакото на пръста си той я погали по челюстта, която беше мека, гладка и деликатна.

— Защо не?

— Защото всичко свършва със зачеването на бебето.

Тогава на Спенсър му хрумна нещо, което не трябваше, а именно че можеха да останат по-дълго любовници, ако искат. След това си помисли за усложненията, за далечните усложнения, но очевидно за

тях не можеше да си даде точна сметка, когато мислеше за секс. Затова вместо да спори, той хвана брадичката ѝ с ръка и я задържа, за да я целуне.

При първото докосване тя хлъцна — лек звук на изненада и удоволствие, който издаваше често и който толкова му харесваше — и постави ръка на гърдите му, но не го отблъсна. Той ѝ даде малко време, отдръпна се назад, но само колкото за едно вдишване. Той изпита същата изненада и удоволствие като нея и искаше още. Пак докосна устните ѝ, леко ги погали, предразполагаше я.

Отначало, като се изключи само ускореното ѝ дишане, тя не помръдваше. Не помръдна устата си, не помръдна тялото си. Той си въобрази, че тя иска да го спре, но не можеше да го направи, заради удоволствието, което изпитва. Затова продължи да ѝ доставя удоволствие — беше достатъчно лесно, усещаше как му става горещо — започна да я целува по-дълбоко и по-продължително. Пъхна и двете си ръце в косата ѝ и вдигна лицето ѝ по-високо. С език подразни нейния, след това се отдръпна и с уста премина от бузата към очите ѝ, които целуна затворени. Гъделичкането на миглите ѝ го възбуди като милувка по кожата му и той се разтрепери от нарастващата си нужда. Устните ѝ бяха отворени, когато той се върна към тях, пое ги жадно и усети нейната първа колеблива реакция.

Тази реакция, толкова нова, свенлива и сладка го възбуди почти напълно.

— Ах, ангелче — измънка той в косата ѝ и я взе в прегръдките си.

Отнесе я до леглото, дръпна покривката и я сложи на чаршафите. Тя се изправи.

— Аз... банята.

— Не — прошепна той.

Коленичи, впиваше устни в нейните, докато разкопчаваше ризата си.

— Искам — успя да каже тя задъхано, — нощницата си.

Той захвърли ризата си настрана, зарови лице в шията ѝ и каза:

— Не, скъпа. Искам да те усещам.

Но тя се изплъзна изпод него и беше преминала половината стая, преди той да успее да я настигне. Каза си, че сигурно ще има други възможности тя да се съблече гола за него и сам се освободи от

останалите си дрехи. Той я чакаше на вратата, за да я сграбчи отново, макар и с нощница, когато тя излезе от банята.

— Толкова мачо — прошепна тя.

Но го прегърна през врата и ако имаше нещо против неговия жест, не го показа. Не се възпротиви нито когато устата му покри нейната, преди да се озове на чаршафите, нито когато той веднага си направи място между краката ѝ, нито когато изпълни това място с ръка и я докара до пареща кулминация. Вътрешностите ѝ още пулсираха, когато той навлезе в нея и ако бялата нощница по някакъв начин пречеше на удоволствието му, Спенсър трудно би могъл да го каже, защото в замяна на това, че не съблече нощницата си, тя започна да го гали по тялото. Никога по-рано не го беше правила. Докосваше го леко и предпазливо с такъв унищожителен ефект, че собствената му кулминация дойде почти толкова бързо и толкова мощно, колкото и нейната.

След това тя заспа в прегръдките му, като че ли това беше най-нормалното нещо на света, сякаш никога не е ставало дума за отделни спални или отделни части на огромното легло, или, опазил Бог, той да спи на дивана. Вярно е, че на следващата сутрин, на зазоряване, когато се събуди, тя се отдръпна, но той разбра това. Относително казано, тя беше изминала дълъг път. Ако той проявеше достатъчно търпение, тя щеше да измине още веднъж дълъг път. А той можеше да бъде търпелив. Когато ставаше дума за съкровище, той имаше цялото търпение на света.

Джена осъзна, че се влюбва в Спенсър. Тази мисъл силно я жегна в неделя сутринта, когато след късната закуска в леглото той взе кола под наем и отидоха да посетят негови приятели във Вирджиния. На пасажерското място в течение на два часа, през които се редуваха непринуден разговор и дружелюбно мълчание, тя имаше време да помисли за предишния ден. Прекара чудесно с него, не можеше да го отрече, а това включваше и леглото. Да, това, което правиха в леглото. Като любовник, Спенсър беше майстор. Той я накара тя да го желае така, както никога не е желала друг мъж и ѝ ставаше все по-приятно и по-приятно. Тя дори и сега продължаваше да го желае. Нищо, че седяха в кола, разделени от скоростната кутия, тя усещаше

присъствието му, сякаш още бяха в леглото, сгушени един в друг, спящи или преструващи се, че спят. Той спа. Тя чу равномерното му дишане в ухото си. Но намери нещо толкова приятно да лежи до него, че не искаше да го пропусне, като спи твърде дълго.

Тя живо си спомни как космите по гърдите му бяха погалили бузата ѝ, миризмата му на чисто, твърдото му тяло в нейното, дължината на ръката, която я прегръщаше. Спомни си как кракът ѝ естествено се изви върху неговия и как той заспа с лице, заровено в косата ѝ.

Да, тя се влюбваше. Колкото и да се опитваше да намери неща, които да не харесва у Спенсър, не можа. Реши, че може да приеме този факт като ново доказателство за преценката ѝ, че мъжът, избран от нея за баща на детето ѝ, беше толкова близо до съвършенството, колкото изобщо можеше да бъде мъж. Но това не предвещаваше нищо добро за бъдещето, в което Спенсър нямаше да има никаква роля.

Тогава какво трябваше да прави? Трябваше ли да го отблъсне и да се опита да направи любенето им колкото се може по-неангажиращо? Това имаше смисъл. Стига само тя да можеше непрекъснато да си напомня причината, заради която бяха заедно, в такъв случай имаше шанс да задържа чувствата си към него в определени граници. Проблемът обаче беше, че когато беше с него, когато правеха разни неща заедно, тя трудно можеше да мисли трезво.

Все пак беше добре, че не ѝ се налагаше да си напомня да използва противозачатъчни средства, помисли си тя. Така със сигурност ще забременее.

— Какво има? — попита я той, като ѝ хвърли няколко кратки погледа.

— Какво?

— Ти се изсмя.

Тя не беше забелязала. Изчерви се, но тъй като нямаше как, каза:

— Нищо. Нещо от рода на Закона на Мърфи.

Той се пресегна и хвана ръката ѝ. На нея това ѝ хареса. Дланта му беше голяма и силна и я накара да се почувства закриляна. Този път той я постави на бедрото си — днес облечено в джинси — и я задържа там, докато пристигнаха във фермата на приятелите му.

Джена хареса приятелите му. Преди години Спенсър бе ходил на училище с женската половина на двойката и впоследствие той и

мъжката половина се бяха сприятелили. Двойката отглеждаше коне. Джена, която винаги бе искала Роуд Айлънд да има достатъчно условия за отглеждане на коне, с удоволствие разгледа конюшните, ограденото място за конете до хиподрума, пасищата. Никога преди това не беше яздила, но беше нетърпелива да опита. Почувства се горда, след като успя да овладее коня си, макар и за краткото време, което я оставиха да язди. Спенсър през почти цялото време беше до нея, освен за кратките периоди, когато даваше пълна свобода на собствения си кон. Тя не му се разсърди за това, пък и той беше главозамайваща гледка на коня.

Беше се мръкнало, когато си тръгнаха от Вирджиния. Тъй като предишната нощ бяха спали на пресекулки, Джена успя да остане будна по пътя им обратно, но си беше легнала и дълбоко заспала, когато Спенсър се върна, след като върна колата. През нощта тя на няколко пъти се събужда, усещайки топлината на тялото му до себе си и егоистично не се възпротиви на близостта му. Той скоро щеше да си тръгне, тя го знаеше, но преди да си тръгне, искаше да получи цялата близост, която той беше склонен да ѝ предложи. И в това сякаш нямаше нищо лошо.

Тя се сгуши до него въпреки факта, че той бе брат на Каролайн и световноизвестен авантюрист и писател, пък и нали щеше и без това скоро да се върне към собствения си живот. Ако не друго, разсъждаваше тя, той ще знае, че майката на бебето му е жена, достойна за обич и топлина.

Спенсър се измъчваше. Последното нещо, което искаше да направи, беше да стане от леглото в понеделник сутрин и това нямаше нищо общо с болките в бедрата му, а с онова твърдо и тежко нещо между тях. Сутрешното му желание винаги му бе било проблем, но събуждането му до сгушената Джена го правеше десет пъти по-трудно. Той я размърда в прегръдките си и отърка устни в челото ѝ, след това продължи да лежи, чудейки се още какво щеше да дръзне да направи. Тя не беше дневна любовница. Можеше да я направи. Но не трябваше да я насилва. Тя все още мислеше за бебето и все още твърдо беше решена да го прави през нощта.

Нощта. Тази нощ. Не беше сигурен, че ще може да чака. Затвори очи и болезнено си пое въздух.

— Спенсър? — се чу шепот от гърдите му.

— Хммм?

Той се въздържа да каже нещо повече от страх тя да не се отдръпне.

— Добре ли си?

— Чудесно.

— Звучиш, сякаш не се чувстваш удобно.

Преди да успее да ѝ обясни, че дискомфортът му беше сладка агония, тя се измъкна от прегръдките му и седна отстрани на леглото. Косата ѝ беше в пълен хаос около главата. Тя я отметна назад с ръка. Постоя така известно време, след това се освободи от чаршафите и пусна краката си на пода.

С невинната си бяла нощница, с нескритата си крехкост и черната си коса — съблазнителен облак, изглеждаше толкова екзотична, колкото най-деликатните красавици от Южните морета. Спенсър би дал дясната си ръка, за да я сграбчи и да я издърпа обратно в леглото. След миг на силно раздразнение, насочено толкова към собствения му проклет самоконтрол, колкото и към нея, той каза:

— Не се чувствах просто неудобно. Изпитвах — изпитвам — смазваща болка.

Тя тревожно хвърли поглед назад, но тревогата ѝ изчезна, когато зърна формата на чаршафа.

— О — каза тя и се изчерви.

Той се изсмя пресилено и се отдръпна.

— Предлагам — обади се той през рамо — да се обличаме и бързо да изчезваме оттук. Каквото и да е друго, не мога да обещаая, че ще се държа прилично.

Следващото нещо, което чу, беше щракването на вратата на банята.

След петнадесет минути тя се появи напълно облечена и готова да го остави той да я използва, което също беше мъчително. Банята беше изпълнена с остатъчната топлина от нейния душ и аромата на лосиона ѝ за тяло. Принуди се да пусне възможно най-студената вода и да стои под нея десет минути, докато му се смразят костите, преди най-после да се овладее.

Закусиха в ресторанта на хотела. След това Спенсър се запъти към „Смитсониън“. Попита Джена дали иска да отиде с него, но тя твърдо беше решила да обиколи музеите и така беше добре. Той се

нуждаеше от почивка. Изкушаваше се, като я гледаше. Молеше се, докато не я вижда, да я забрави.

През повечето време успя. Прекара деня да преглежда архивни документи за съдове, плавали по времето на неговата испанска галеона. Проследи маршрутите им по жълти карти и си взе бележки за товара им, отразен на примитивни дневници, което изискваше голямо внимание. Трябваше да се правят справки, включително кръстосани справки, да се проучат доклади на по-раншни изследователи. Установи, че са толкова интригуващи, колкото и знаеше, че ще бъдат. След това усети тежкия въздух. Умът му заработи по-бавно и започна да блуждае. Почувства се не толкова отегчен, колкото изцеден от енергия.

Офисът, който използваше, се намиреше в мазето на една от по-малките сгради на „Смитсонийн“, недалеч от мястото, където се съхраняваха документите, от които се нуждаеше. Беше дал на Джена номера на стаята и ѝ каза, че ще бъде там най-малко до шест. Така че ако свършеше рано и иска да се присъедини към него, можеше да го направи. Към средата на следобед той се заослушва за стъпки по коридора.

Малко след шест ги чу. Когато тя почука на вратата и надникна вътре, той почувства, че енергията, която му липсваше, започва да се връща. Също усети, че се връща желанието, което в нервното състояние, в което се намиреше, го удари още по-силно. Като се надяваше, че движението ще го разсее, той стана от бюрото и бързо събра книгите, които използваше.

— Ще почакам, ако искаш да работиш още — каза Джена, но той просто ѝ връчи книга, която да носи.

— Стига ми толкова.

Събра бележките си на купчина и ги натика в чантата си.

— Ако бях суеверен, нямаше да докосна тези документи. Съдът трябва да реши в моя полза.

Той сложи книгите върху чантата и вдигна всичко.

— Хайде да ги върнем.

Изгаси светлината, заключи стаята и тръгна по коридора.

— Как ти мина денят?

— Приятно.

— Кои музеи посети?

— Галерията с портретите и Хърскорн. Обядвах на терасата на Ботаническата градина.

— Ходила си в Ботаническата градина без мен?

Ботаническата градина му беше любима. Да бъдеш там бе почти като да бъдеш на тропически остров.

Тя му се усмихна, за да му се извини.

— Съжалявам. Но не можах да устоя. Обичам това място.

— Трябваше да си го спестиш. По-добре да беше пазарувала. Това е, което повечето жени биха направили.

Думите му бяха груби, изречени с насмешка, но го накараха да се замисли. Джена не беше като другите жени. Той започваше да го разбира. Тя не вървеше с тълпата, не се придържаше към традицията заради самата традиция, не избягваше нови преживявания. Разходи се из целия Вашингтон с него, влезе в киносалон, без да се замисли, смело яхна кон. Беше решила, че иска бебе, и твърдо се беше заела да го направи. Той уважи това.

Сега тя го погледна сърдито, но погледът ѝ не беше по-остър от неговия тон и той отново се стресна, като си даде сметка колко е хубава — колко е хубава с тъмната си коса и бледата си кожа, колко сладка и невинна, колко секси.

— Оттук — каза той с плътен глас и отдели един ключ от останалите.

След като го използва, с рамо отвори вратата, през която излязоха от смътно осветения коридор и се озоваха в тъмен като рог склад. С лакът той натисна ключа за осветлението, пусна чантата си на масата до вратата, взе книгите, включително и книгата от Джена, и ги върна на рафтовете, откъдето ги беше взел преди няколко часа.

Джена седеше облегната на масата до чантата му. Очите ѝ се усмихнаха, когато той изплува иззад купчините, и той почувства леко трепване отвътре. Неочаквано му хрумна порочна мисъл. Всъщност не беше неочаквано. През целия си живот бе имал порочни мисли. Но тази незабавно прогони от ума си. Джена не беше този тип.

След това си спомни какво беше мислил за нея — че тя не беше никакъв „тип“ и порочната мисъл се върна.

Той натисна ключа за осветлението и те потънаха в мрак, но той се пресегна към Джена, а не към вратата.

— Липсваше ми днес — каза той и я притегли по-близо. — А аз липсвах ли ти?

Главата му вече се спускаше надолу и преди тя да успее да отговори, той покри устата ѝ със своята.

Трябваше да бъде палава целувка, открадната в тъмния корем на „Смитсониън“, но само след секунди се събуди гладът, който така силно го измъчваше цяла сутрин. Тя имаше лек вкус на кафе и излъчваше аромат на редки цветя — и двете му харесаха. Но най-много му харесаха ръцете ѝ, които боязливо обгърнаха врата му.

Той я целуна дълбоко, като използва езика си до крайност, но и това не беше достатъчно. Започна да я гали по гърба, прехвърли ръцете си отпред и погали гърдите ѝ, но и това не беше достатъчно. Затова наведе глава до шията ѝ и страстно започна да я целува около онова място на рамото ѝ, където минаваше тънката презрамка на плажната ѝ рокля.

Ръцете ѝ бяха извити около врата му. Това го насърчи, той се спусна надолу и свали ципа на роклята ѝ.

— Спенс? — прошепна тя задъхано.

Той откопча сутиена ѝ и посегна към ръцете ѝ.

— Ако не те почувствам, ще умра.

И издърпа ръцете ѝ надолу, свали роклята и сутиена от гърдите ѝ.

— Тук? — извика тя, след това отново извика, когато той пое топлата ѝ плът в дланите си.

— О, да, тук.

Усети красотата ѝ и му се прииска да я види. Тъй като не можеше, наведе глава.

— Някой може да влезе.

Тя рязко си пое дъх, когато той разтвори устата си върху гърдата ѝ. Отново изрече името му, този път умоляващо. Той очакваше да го отблъсне, но тя го изненада, като вкопчи пръсти в косата му.

Той я издърпа към устата си, леко започна да я хапе със зъбите си, използваше езика си, за да я накара да се овлажни. С палец обхождаше влагата ѝ, като същевременно се прехвърли на другата ѝ гърда, и когато и тя стана толкова влажна, той постави и двете си ръце на гърдите ѝ и вдигна глава до устата ѝ. За първи път целувката ѝ беше толкова отворена, толкова дълбока, толкова жадна, колкото и неговата.

Нуждата, която изпита към нея, беше много по-силна, отколкото изобщо можеше да си представи, че е възможно, и той отдръпна устата си.

— Помогни ми — прошепна той и съблече роклята ѝ.

— Сигурен ли си, че можем да го направим? — промълви тя в отговор, но ръцете ѝ помогнаха на неговите.

— Единственото нещо, в което съм сигурен — каза той и разкопча панталоните си — е, че не можем да не го направим.

Тя се вкопчи в голите му бедра.

— Ами ако някой влезе?

— Поемам риска.

Той я подхвана отдолу за ханша и я качи на масата. Когато усети, че тя го обгръща с крака, той впи устата си в нейната и навлезе в нея.

Не можеше да престане да се чуди колко стегната беше, колко деликатна, колко сладко миришеше и колко добре беше направена. Направена за него. Идеално си допадаха. Отново и отново, той навлизаше в нея и се отдръпваше само колкото да погали топлите мокри стени, които го прегръщаха. Помисли си, че нямаше нищо похубаво от това, когато тя започна да се размеква в прегръдките му. Първото ѝ леко провикване предизвика у него опустошителен оргазъм.

След това тя първа заговори:

— Господи, не мога да повярвам.

Наистина гласът ѝ прозвуча невярващо, но и прелестно.

Той продължи да диша тежко.

— Стаята?

— Стая, маса, сграда... — тя прекъсна, след това по-приглушено каза: — За първи път по време на сношение стигам до оргазъм.

Той предположи, че тя не би направила подобно признание на светлина и познаваше това чувство. С глас, който не беше толкова тих, колкото смирен и съвсем малко стреснат, каза:

— Знаеш ли колко е рядко двама души стигат до оргазъм едновременно?

Тя отдръпна главата си от рамото му.

— Така ли?

— Да. На мен ми се е случвало само веднъж в живота преди това.

— Не ти вярвам.

— Господ ми е свидетел, вярно е.

— Но ти имаш толкова богат опит.

— Да, но не в нещо, което току-що изпитахме заедно.

А това включваше предишния път, когато стигна до кулминация като неин любовник. Тогава беше чиста случайност. Този път бяха замесени дълбоки емоции.

Той погали краката ѝ по цялата им дължина до глезените и с нежелание ги отдели от хълбоците си.

— Май изменихме на препоръчаната поза, а?

— Май, да — измърмори тя.

По леките, хлъзгави звуци той допусна, че тя си слага сутиена.

— Сутринта ще ме мразиш ли за това?

— Разбира се, че не.

Той вдигна панталоните си.

— Ще го направим ли и довечера?

— Не знам. Не би трябвало.

— Защото няма да бъда в пълната си сила? Някак ми се струва, че това не е проблем и няма нищо общо с егото.

Той си вдигна ципа.

— Имаш много силно влияние върху мен, Джена.

Звуците, които му подсказваха, че намества роклята си, изведнъж секнаха. Колебливо тя попита:

— Наистина ли?

— Думите са си думи. Човек може да казва каквото той или тя мисли, че другият иска да чуе. Така се постига много — разтревожен, че предишният ѝ опит с мъжете е бил толкова разочароващ, той отсече: — Но с мен не е така — сетне поуспокоен допълни: — Пък и не са само думите. Действието също върви с тях. Мислиш ли, че щях да мога да те любя така, както те любих, ако ти не ме привличаше толкова силно? При това без никаква предварителна любовна игра!

Джена мълчеше.

— Е? — настоя той.

— Окей.

— Окей, значи можем да го направим довечера?

— Окей, аз те привличам.

Той въздъхна.

— Такъв ентусиазъм.

Тя продължи да се облича.

— Доволна съм.

— Такъв ентусиазъм.

Беше неин ред да въздъхне.

— Ентусиазмът може да бъде опасно нещо. Утре си тръгваме.

— Не е нужно — каза той, защото сякаш моментът беше настъпил. — Засега съм свободен.

— Но аз не съм. Имам „Макюз“.

— Но ти си шефът.

Той погали ръцете ѝ до раменете.

— Не засичаш време — пресегна се, за да вдигне ципа ѝ. — Можеш да си вземеш още един свободен ден, ако искаш.

Съвсем малко му трябваше да се помръдне, за да я целуне по слепоочието.

— Направи го, ангелче. Прекарай още един ден с мен.

— О, Спенсър — прошепна тя и плъзна ръцете си около кръста му.

Някога, ако Спенсър беше чул този шепот и усетил тези ръце, щеше да се обърне и да избяга в обратна посока, колкото се може по-бързо. Никоя жена не е успявала да го обвърже. Никога не го е допускал и не го е искал. Не беше сигурен дали и сега го иска. Знаеше само, че от звученето на името му, прошепнато толкова сладко от Джена, сърцето му трепна, а усещането за ръцете ѝ около кръста му стоплиха нещо, което той до този момент не беше осъзнал, че е било студено.

Това, което изпита, го смути. Той и Джена нямаха бъдеще. Не в перспектива. Той трябваше да пътува, тя имаше „Макюз“. А стоеше и въпросът с бебето. Тя неотклонно беше решила да го отгледа сама и така беше добре, защото той не искаше да сменя пелени.

Но, по дяволите, приятно му беше с Джена.

— Остани — прошепна той. — Заради удоволствието. Още един ден. Ще бъда добро момче, ще бъда отгоре и ще следя да не мърдаш един час след това. Дори ще го направя отново в леглото, макар че е изцяло против същината ми да го правя два пъти на едно и също място.

Тя възмутено изсумтя:

— Ей, Спенсър, невъзможен си.

— Но неудържим. Ще останеш ли?

— Ще остана.

— До сряда сутрин?

— До сряда сутрин, но тогава трябва да си тръгна, съвсем сериозно. Имам среща на борда в четвъртък сутринта. Аз съм председател. Не мога да я пропусна.

— Няма.

Той вдигна брадичката ѝ и леко я целуна по устата.

— Благодаря ти, Джена. Няма да съжаляваш.

И тя не съжали, макар че ако Спенсър ѝ беше казал какви са му намеренията, тя щеше да си помисли.

Той не я люби в понеделник вечерта, което я извади от равновесие, защото тя го искаше. Вместо това купи билети за балета „Киров“ в „Уулф Трап Фарм“ и извика лимузина, която да ги откара там. Хрумна ѝ, че може да опита нещо неразумно отзад на седалката, но не го направи. Когато се върнаха в хотела, той я настани удобно до себе си, за да гледат късен филм, за който се закле, че е класически ужас. Тъй като не си падаше по ужасите, тя заспа веднага, след като установи, че той наистина имаше намерение да го гледа.

Събуди се в прегръдките му във вторник сутринта. Той я притегни към себе си. Погали я по гърба и нежно я целуна. Тя знаеше, че е възбуден, усещаше го по тялото му, но не направи никакво движение, за да я люби. Вместо това с ленив глас ѝ разказа за дома си в Кийз и как човек се чувства, когато се събужда със слънцето, огряло целия океан.

— Знам как изглежда — каза му тя. — И аз го виждам.

— Но ти си далеч на север, където е студено. Там, където съм аз, можеш да се разхождаш гол-голеничък цяла година.

— Господ да им е на помощ на съседите.

— Наблизо няма съседи. Нещо като твоя двор. Но по-топъл.

Като каза това, той стана. Беше гол — винаги спеше гол — и макар че виждаше само гърба му, докато той отиваше към банята, това ѝ стигаше. Бедрата му бяха тесни, ханшът стегнат. Така раменете му изглеждаха по-широки. Гърбът и краката му бяха тъмно бронзови. Походката му беше гъвкава и плавна.

Джена беше виждала много мъжки модели във връзка с работата си, някои бяха по-млади и по-красиви, но никой не се ловеше и на малкия му пръст по мъжественост.

Когато след няколко минути излезе от банята, беше с хавлия, но тя не можеше да забрави как изглежда без нея. Картината я преследваше, раздвижваше кръвта ѝ всеки път, когато си я представеше, което ставаше често. Тя нямаше нищо — например някаква работа — което да отклони мисълта ѝ. А Спенсър беше там, на едно провикване разстояние.

Закусиха в стаята. Докато той си вземаше душ, тя се обади на секретарката си да каже, че ще се върне на следващия ден. След това и тя си взе душ. Когато беше готова, тръгна към Джорджтаун.

Ако не беше болката вътре в нея, денят щеше да бъде така безгрижен като предишните. Но до картината с голия Спенсър се нареждаше и малкият му самолет, който излита на юг сутринта. Ако е бременна, вече няма да има извинение да се срещат. Тя може и да го привлича, но той не иска да има нищо общо с бебето, а тя продължаваше да иска бебето — повече от всякога. Докато Спенсър тича след авантюрите си, тя ще си има неговото бебе, което да обича.

Но той още не си беше отишъл. Напомняше ѝ го от време на време, когато вземаше ръката ѝ в своята, когато ѝ се усмихваше, когато насочваше сините си очи към нея по начин, който ѝ обещавахе хубави неща, които предстоят. Той, изглежда, не забелязваше жените, които го заглеждаха, привлечени или от тези очи, или от височината му, или от белега му. Той караше Джена да се чувства, сякаш беше единствената достойна да бъде забелязана. Никой мъж никога не е успявал да я накара да се чувства така. Поради тази причина вечерта, след като бяха вечеряли и се задържаха над третата чаша кафе, Джена реши, че е готова да го последва до края на света. Когато той я попита иска ли да се върнат в стаята си, тя си нямаше доверие да направи каквото и да е друго, освен да кимне.

Хотелът беше тих. Взеха асансьора до етажата си и се придвижиха по коридора. Спенсър отключи вратата и я последва в стаята. Вътре той застана зад нея и я взе в прегръдките си.

— Джена?

Тя затвори очи и се облегна назад в него.

— Да?

— Искам те.

Това ставаше все по-ясно с всяка изминала минута, за нейно голямо облекчение.

— Можеше да ме имаш и снощи.

— Знам. Но исках да изчакам. Исках и ти да почувстваш, че ме искаш.

Тихо, като хвана китката му, тя каза:

— Искам те.

— Тогава ще направиш ли нещо за мен?

— Зависи какво.

— Искам да оставиш нощницата в банята. Няма да оставя лампата да свети, ако това ще улесни нещата, но искам цялата да те усещам до мен.

Преди два дни Джена щеше да се стъписа. Но преди два дни не познаваше това страхотно желание. Свенливостта беше хубаво нещо, докато не пречеше на удоволствието, но сега се нуждаеше да получи удоволствие от Спенсър. Той ѝ беше любовник, нейният любовник. Вече не можеше да го отрича. Искаше я гола до него. И тя го искаше.

— Добре — каза тя тихо и чу как хрипкаво той си поема въздух.

— Ще го направиш?

— Да.

Той я завъртя в прегръдките си, целуна я с нежност, която можеше да извика сълзи в очите, ако отвътре вече не гореше, отвътре вече цялата пламтеше. Ето какво направи той с нея.

Тя дръпна пешовете на ризата му, когато той освободи устата ѝ.

— Ще се съблечеш ли и ти? — прошепна тя.

— Винаги го правя.

— Но когато и аз го правя? Едновременно?

— Щом искаш.

— Искам.

Той я целуна още веднъж, още по-нежно, след това започна да разкопчава ризата си. Тя изу обувките и разкопча колана си. След като го захвърли, свали ципа на шортите си и ги изхлузи. Спенсър разкопчаваше панталоните си, но очите му бяха приковани в нея и макар в стаята да беше тъмно, тя си представи как тези сини очи виждаха всичко. Някога това щеше да я смуги, дори и сега очакваше вълна от свенливост да я облее, но не стана така. Нощта беше завеса от

емоции, които ѝ казваха, че постъпва правилно. И тя съблече ризата си през главата и я захвърли, след това постъпи по същия начин със сутиена и останалата част от бельото си. Когато погледна към Спенсър, той седеше в сянката, изправен и гол като нея.

— Ела тук — каза той тихо.

Стъпките ѝ не се чува по килима. С разтуптяно сърце застана пред него, донякъде ѝ се искаше да вижда повече от него, донякъде беше благодарна, че не го вижда. Тъй като той не помръдна, тя докосна гърдите му.

— Спенс?

Той тихо каза:

— Точно това искам. Докосвай ме, ангелче. Чувствам ръката ти, като изпратена от небето.

За минутка тя не направи нищо. Никога не е била много активна, когато ставаше дума за секс. Но да докосва Спенсър изглеждаше сега толкова естествено нещо, колкото когато държеше ръката му преди известно време. Доставяше ѝ удоволствие по начин, който тя не очакваше. И я стимулираше.

Ръката ѝ потрепери на гърдите му. Тя обхвана рамото му с длан и тъй като това ѝ поддейства невероятно добре, с другата си длан направи същото. Там кожата му беше гладка. Тъй като искаше да усети повече плът, тя спусна ръцете си надолу по окосмените му гърди, докосна зърната, малки и стегнати. Дишането му стана по-неравномерно, но това я насърчи. Леко с връхчетата на пръстите си се насочи към мястото, където окосмената част преминаваше в изтънена линия към талията му. Тя обхвана с длани кръста му и след това ги плъзна надолу по хълбоците и отпред по бедрата му.

Той прошепна името ѝ, прозвуча като болка. Ръцете ѝ се парализираха, очите ѝ отскочиха към неговите. Докато тя се опитваше да прочете чувствата му, той издаде друг, още по-задавен звук:

— Не спирай, ангелче. Не спирай сега. Продължавай. Искам и там да ме докоснеш.

Джена щеше да се разсмее от облекчение, ако не беше толкова любопитна. Тя го докосна там, където той поиска. Тя се изуми колко гладък, твърд и изправен беше. Изследва го с една ръка, след това с две, докато стенанието му ѝ напомни, че и останалата част от него все

още чака. Тя го обгърна с ръце и се доближи до него, за първи път гола.

Докосването на целите им тела го сломи. Каквито и задръжки да имаше, изведнъж изчезнаха. Целуваше я и я галеше като мъж, който не можеше да се насити нито на едното, нито на другото. Доведе я до един оргазъм, след това до друг, докато беше вътре в нея, след това самият той стигна до оргазъм, остана в нея само докато успее да си поеме отново дъх. След това, макар и да внимаваше тя през цялото време да бъде по гръб, започна отначало. Устата му изучаваше тялото ѝ сантиметър по сантиметър, заглушавайки, без да продумат, малкото протести, които тя произнасяше. Джена направо беше толкова учудена, че нещо може да бъде толкова приятно, толкова дълго време, че скоро престана да протестира. Вярваше, че Спенсър знае какво прави и се остави на неговите грижи.

Напълно загуби представа колко пъти се любиха. Престана да се интересува кой е отгоре, колко дълго ѝ оставаше да лежи, без да мърда след това, и дали спермата на Спенсър не намалява.

Всъщност не почувства никаква искра. Към сутринта беше така приятно замаяна, че не можеше да бъде сигурна дали би усетила дори истинска експлозия, ако се случеше вътре в нея. Но тя знаеше. Знаеше. В някой момент през нощта бяха направили бебе. Оставаше ѝ само да изчака две седмици за доказателството.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На Джена наистина не ѝ дойде мензисът в деня, в който календарът казваше, че трябва да дойде. Тя нито се почувства подута, нито имаше болки, както обикновено ставаше по това време на месеца. Домашният тест за бременност беше положителен.

Джена ликуваше. Тайнствени усмивки често се появяваха и не бързаха да се приберат. Толкова много искаше да има бебе. Сега ще има. И то какво бебе. Детето на Спенсър ще бъде нещо изключително. Нямахше търпение да го почувства вътре в себе си, да го види, да го вземе. Майско бебе. Девет месеца, струваше ѝ се, че трябва да чака цяла вечност.

Вечерта застана разсъблечена пред огледалото в банята и огледа отблизо тялото си. Нищо от бременността ѝ не личеше. Гърдите ѝ не бяха по-пълни отпреди, коремът ѝ беше плосък. Предположи, че трябва да минат няколко седмици, преди да се забележат първите промени.

По-късно, излегнала се в кревата си със същата деликатна усмивка, която цял ден се появяваше и изчезваше, тя се замисли. Не бързаше да покаже, че е бременна. През цялото време бе имала намерение да не обявява отрано бременността си, просто защото това си е нейната сладка тайна и тя искаше да ѝ се наслади като на сладка тайна. Смяташе да изчака до второто тримесечие, преди да съобщи на борда на директорите за бебето и то едва след като започне да личи. На някои няма да се хареса, че е избрала самотното майчинство, но вече ще е минало доста време — и много планове ще са вече съставени, така че ще може да успокои тревогите им.

Следователно бордът може да изчака, за да чуе новината. Могат да изчакат и приятелите на Джена. Дори Каролайн може да чака. Но Спенсър? Именно мисълта за него я измъчва до късно през нощта. Обади ѝ се предишната седмица — във върховния момент на седмицата ѝ, за да разбере как се чувства и попита кога чака мензиса

си. Тя измести датата напред с един ден, защото искаше да е сигурна, наистина сигурна, преди да му каже, че е бременна.

Сега не беше сигурна, че иска да му каже. Не искаше да му даде шанс да се сбогува и тя повече да не го види. Искеше още един уикенд с него. Просто само още един.

Имаше ли нещо лошо в това? Една малка благородна лъжа? Дори не лъжа, а просто не цялата истина? Толкова лошо ли е, като се знае колко умело той успя да я накара да се почувства жена и колко малко е изпитвала подобни чувства в живота си? Готова бе да постави майчинството си над всичко останало, но преди да стори това, толкова ли е ужасно да си позволи още едно любовно преживяване?

Не мислеше така, затова когато на следващата вечер ѝ се обади, тя много внимателно подбра думите си.

— Хвана ли? — попита я той, едва изрекъл поздрава.

Той не си подбираше думите, нещо, което тя обожаваше у Спенсър. Не шикалкавеше и не го усукваше като някои от мъжете, които познаваше.

Колеба се достатъчно дълго, за да покаже, че страда, след това с достатъчно тих глас, така че да прозвучи като извинение, проговори:

— Мисля, че трябва да опитаме пак.

Не се впусна в подробности. Недоизказаното беше за предпочитане, а мълчанието дори още повече.

— О, ангелче, съжалявам. Зле ли се чувстваш?

— Немного.

— Господи, съжалявам. Мислих, че със сигурност нещо трябва да се е случило във Вашингтон. Искам да кажа, толкова се постаряхме, а и двамата бяхме толкова отпуснати. Какъв според теб е проблемът?

— Не мисля, че има някакъв проблем — каза тя твърдо. Не искаше да го разтревожи, не искаше той да си помисли, че нещо с него не е наред. — Всъщност два месеца са нищо.

— Не мога да повярвам, че причината е в позата, която използвахме. Бях отгоре ти толкова, колкото и под теб. Също отказвам да повярвам, че причината е задето го правихме толкова много пъти, дори не мисля, че щеше да има резултат, ако го бяхме направили в лекарския кабинет, защото там не би могло да се получи. А дори и да можеше — продължи той по-разгорещено, — нямаше да ми се иска да

пропусна удоволствието, което си доставихме. Между нас се получи добре.

Тя усети как оживява женското у нея.

— Знам.

— Значи ще опитаме пак.

Тихо тя каза:

— Ако нямаш нищо против.

— Нямам — каза го въздържано, но в никакъв случай не примирено.

— Благодаря ти, Спенсър. Ти си добър човек.

— Аха. Да. Добре, този път имам идея. Ако следваме миналия модел, трябва да се съберем след две седмици. Мисля, че трябва да се срещнем по-рано, например след десет дни, и мисля, че този път трябва да си вземеш по-дълга отпуска от работата. Точно по това време трябва да бъда в Ню Йорк. Мога да се отбия и да те взема, след това да отлетим. Домът ми е прекрасно място за ваканция.

— Домът ти?

Тя си представи картини на грейнало слънце, уединение, пясък.

— Топло и открито е. И отпускащо. И има място за зачеване на бебе.

Джена не се съмняваше, че е така, макар че зачеването вече не я тревожеше, тревожеше я душевното ѝ спокойствие. Като види дома му, след това щеше да ѝ бъде още по-трудно да го забрави. Пък и не искаше да вижда къде живее той.

— Мисля, че мога да си взема няколко свободни дни — съгласи се тя.

— Не няколко дни. Говоря за истинска ваканция.

Тя се замисли за офиса си и за бележника си със срещите за следващите няколко седмици. Всъщност моментът беше добър. Краят на август бе най-спокойното време през годината.

Мога да взема пет дни и един уикенд — предложи тя.

— Мислех за десет. Плюс два уикенда. Две пълни седмици.

— Не бих могла.

— Разбира се, че можеш. Не ми казвай, че много неща се правят през седмицата преди или след Деня на труда.

Той имаше право, тя го знаеше.

— Но никога не съм напускала офиса за толкова дълго време, освен ако се е налагало заради бизнеса.

Той изчака малко, преди да каже:

— Ще отсъстваш повече, когато дойде бебето.

— Да, но ще бъда наблизко и винаги ще могат да ме намерят по телефона.

— Ей, не говоря за пътешествие през Сахара с камила. Говоря за Флорида Кийз. Там сме цивилизовани. Имаме телефони. Ако имат нужда от теб, някой може да ти се обади. Хайде, ангелче — настоя той нежно, — съгласи се.

Той имаше право — за Деня на труда, за телефона, за цивилизацията, а и тя искаше да бъде с него. Като се замисли, реши, че едва ли можеше да има по-подходящо време и по-хубаво място.

— Окей — каза тя. — Но аз ще дойда там. Мога да взема самолета до Маями, да наема кола и да дойда с нея.

— Така или иначе ще бъда в Ню Йорк. Искам да те откарам обратно с моя самолет.

— Самолетът ти е много малък.

— Но е моят самолет. Познавам го като опакото на ръката си. Ако му има нещо, усещам го още преди да се появило на таблото.

— Аха. Май имаше проблем през последните седмици.

— Той беше решен много преди да се разбия.

— Очевидно. Ако се беше разбил, нямаше сега да разговаряме. Оцеляването ти щеше да бъде невъзможно. Самолетът не може да те предпази от нищо. Видях го. Изглежда, сякаш частите му са съединени с ластици.

— Ластици или не, през последните петнадесет години с този самолет съм кръстосал континента повече пъти, отколкото имам пръсти на краката и ръцете си, взети заедно. Двойно повече. Това е сигурен самолет, Джена, и аз съм сигурен пилот.

— Може да си, но аз съм отчайващ случай като пасажер в самолет. Ще те побъркам, докато отлепим от земята. Сериозно, Спенсър. По-добре и за двама ни е да се срещнем направо там.

Той мълча в продължение на минутка. След това с учудващо потиснат тон каза:

— Нямах ми доверие.

— Имам ти доверие. Но не и на самолета и на времето.

Мрачно той каза:

— Не летя, ако което и да е от тези две неща не е сигурно, а това е много повече, отколкото мога да кажа за един среден наемен пилот. Той има разписание, което трябва да спазва. А аз нямам. Сериозно ли си мислиш, че предизвиквам смъртта?

— Някои хора биха си помислили така, като знаят авантюрите ти.

— И ти ли?

След не повече от един удар на сърцето тя каза:

— Не.

Той ценеше живота. Разбираше го от книгите му и от всичко, което преживя с него.

— Тогава лети с мен.

Тя стисна очи:

— Спенсър, ще бъда толкова нервна.

— Не, няма, защото ще седиш до мен и ще следиш какво правя и ще знаещ, че няма да направя нищо, което би навредило на тебе или на бебето, което може да се появи някой ден — ако успеем този път да го направим.

Тя не искаше да лети с неговия самолет. Наистина не искаше. Но се чувстваше виновна, задето го накара да мисли, че все още няма бебе, след като вече имаше, а и ако ставаше дума за доверие, тя не вярваше на никого повече, отколкото на Спенсър.

— Ще съжаляваш — предупреди го тя. — Ще бъда най-лошият пасажер, който някога си имал. Дори може да ми стане лошо и да започна да повръщам из цялата кабина.

Гениално хрумване? Имаше си извинение за сутрешните си неразположения!

Той повиши тон.

— Никакъв проблем. Ще взема от онези специалните за такива случаи торбички. Ей, това е супер, Джена. Ще прекараме чудесно. Наистина го чакам с нетърпение.

— Аха. Да, и аз, само веднъж да се доберем дотам. Какво да си взема?

Съдейки по отговора му — бански костюм, шорти, тениски и плажна рокля — Джена реши, че животът в Кийз е напълно

неформален. Не че окачваше или искаше нещо различно. Дрехите нямаха значение. Важното е, че ще бъде със Спенсър.

Той ѝ изпрати цветя, една дузина ярко жълти рози.

Пристигнаха в офиса ѝ рано на следващата сутрин с бележка, на която пишеше:

„Горе главата. Най-хубавите неща често изискват най-много работа. Този път ще успеем.
С.“

Беше толкова мило, а тя се почувства толкова виновна, че избухна в сълзи. Беше страшно доволна, че пристигна на работа преди повечето от останалите служители. Тя беше президентът на компанията. Хората ѝ щяха да се шокират, ако я видеха да плаче над ваза с рози.

А розите стояха гордо на бюрото ѝ и всеки пъти като ги погледнеше, леко потръпваше. Когато след две вечери Спенсър се обади, тя се разля в благодарности и го увери, че цветята му са ѝ помогнали да се почувства по-добре. Обади ѝ се след още две вечери, за да се увери, че се чувства добре, след това след още три вечери, за да се увери, че няма проблеми в офиса с уреждането на ваканцията, и след това от Ню Йорк, вечерта, преди да дойде да я вземе, за да е сигурен, че е готова.

От една страна, на Джена ѝ беше много приятно да разговаря с него. От друга, се чувстваше като подлец, задето го излъга. Затова реши, че трябва да бъде във възможно най-добра форма, докато е с него. За целта си подстрига косата и си направи фризура, масаж на лицето, маникюр и педикюр. Бидейки Макю, отиде и на пазар. Посети пет от магазините си, пръснати в три различни щата. И петте вече бяха пълни с есенно облекло, но всичките имаха фитнес отдели, заредени с неща като бански костюми, шорти и тениски през цялата година. Нямахше късмет само когато стигна до плажната рокля, но си имаше достатъчно, така че това нямаше значение. Освен това много от тениските, които купи, бяха достатъчно големи, за да могат, препасани

с колан, да се използват като рокли на това пътешествие, а след това отново да се пуснат свободно, когато ще ѝ трябва повече ширина.

С голям куфар и добре натъпкан сак зачака Спенсър да я вземе от дома ѝ.

— И всичко това за един бански костюм, няколко тениски, шорти и плажна рокля? — попита той, като объркан огледа багажа ѝ.

Джена не се обиди. Той изгледаше толкова чудесно, че тя се усъмни дали изобщо може да му се разсърди за нещо — освен за самолета, за който полагаше грандиозни усилия да забрави.

— Знаех колко горещо ще бъде там и как ще се потя. Искях да имам чисти дрехи за преобличане.

— Бих могъл да те държа гола. Ще бъде по-просто.

Леко неблагоприятния му поглед, с който я стрелна, я подразни и въпреки всичко, което бяха преживели заедно, тя почувства, че бузите ѝ пламват. Той се изсмя и ѝ взе багажа.

— Да вървим.

По пътя до летището тя се чувстваше добре. Не си позволяваше да мисли, че този полет по някакъв начин ще се различава от всички останали, които е преживяла. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато зърна самолета, но тя отново го върна на мястото му. Хората летяха с малки самолети всеки ден, каза си тя. Погледна към другите частни самолети, които се движеха по пистите за излитане. Не очакваше някой от тях да се разбие. Нямахше основание да очаква, че самолетът на Спенсър ще се разбие.

Тогава ѝ хрумна, че е отговорна не само за собствения си живот, но и за живота на бебето, и изведнъж почувства нужда да каже това на Спенсър. Но ако му кажеше за бебето, тогава той нямаше да се чувства принуден да я води, където и да било, а тя искаше да бъде с него. Пък и в края на краищата, тя му беше поверила живота си.

Придържайки се към тази мисъл, тя остана спокойна, когато влязоха в службата, която отговаряше за полетите. След като той свърши работата си там, заедно с него се придвижи до бетонираната площадка пред хангара. Би трябвало отблизо самолетът да изглежда по-голям, но се оказа точно обратното. Все пак тя продължаваше да се владее. Вярваше на Спенсър. Беше пилот — ветеран. Той знаеше какво прави. Нямахше да допусне нищо да ѝ се случи.

Когато той хвърли багажа ѝ отзад, тя се ококори, като видя другите неща, нахвърляни там — всевъзможни торби, кутии и картони.

— Какво е всичко това?

— Провизии. Когато съм тук, купувам неща за вкъщи.

Две торби веднага уловиха окото ѝ. Бяха с познатия морав цвят и бяха пълни догоре.

— Бил си в „Макюз“?

— Трябваха ми нови пешкири и одеяла.

Друга торба — не на „Макюз“ — съдържаше книжни артикули. Няколко други, всъщност четири или пет, съдържаша, допусна тя, хранителни продукти. Видя голяма хладилна чанта, торба, пълна с книги, радиокасетофон, все още в кутията си, и торба от „Гауър Рекърдз“.

— Мислех, че в Ню Йорк си по работа. От това, което виждам, изглежда цялото време си прекарал в пазаруване.

— Имах работа.

— Вече всичко наред ли е с ръкописа ти?

Знаеше, че редакторът му го е накарал да работи още и след това, което беше свършил през уикенда в дома ѝ.

— Най-последно.

Той ѝ помогна да се качи в самолета, след това премина зад нея, за да седне на пилотското място. Веднага, щом като стегнаха коланите си, той започна да натиска бутоните. Небрежно каза:

— Не изглеждаш нервна.

— Каза ми, че не трябва да съм. Каза ми, че ще бъде по-сигурна на този самолет, отколкото на който и да е джет. Каза ми, че си най-добрият пилот. Вярвам на всяка твоя дума, Спенсър. Поверявам ти живота си — гласът ѝ звучеше почти толкова небрежно, колкото неговият, но очите ѝ му изпращаха ясно послание.

Ако отговорността изобщо го смущаваше, той не го показва.

— Ти си разумна жена — каза той уверено, което при обстоятелствата беше най-доброто нещо, което можеше да направи.

Тази увереност подежда добре на Джена. Остана спокойна, докато той правеше проверките преди излитането, докато разговаряше с контролната кула, докато бавно рулираше до пистата. При всяка стъпка той ѝ казваше какво прави. Обясни ѝ какво означават шумовете,

които чува, без тя да го пита, и я увери, че подскоците и вибрациите, които усеща, са напълно нормални.

С учудваща лекота самолетът се озова във въздуха и започна да се изкачва. Макар че сърцето на Джена биеше по-бързо от нормално, тя в никакъв случай не беше паникьосана. Спенсър явно знаеше какво прави. Той се чувстваше така удобно на щурвала, както тя зад волана на колата си.

— Наистина добре се справяш — каза той. — Гордея се с теб.

Той се пресегна към ръката ѝ и я поднесе към устата си, за да я целуне.

Тя бързо я издърпа.

— И двете ръце на щурвала, моля. Прав си, доста добре се справям, но само защото ти се концентрираш изцяло върху това. Ако започнеш да се въртиш наоколо, ще взема първия парашут за вкъщи.

— Нямам парашути.

— Какво?

Той се изсмя.

— Шегувам се. Не само имам парашути, но самият аз ги опаковах. Аз съм опитен парашутист. Не съм ли ти го казвал?

— Не, но допусках, че си правил повечето от тези неща — като делтапланеризъм, спускане със ски от хеликоптер, летене с балон с горещ въздух.

Очите му въодушевено светнаха при споменаване на последното.

— Била ли си някога в балон с горещ въздух?

— Не.

— Страшно ще ти хареса. Гладко и тихо е. Невероятно спокойно.

— Изглежда много по-просто от това — каза си тя, като хвърли поглед на таблото с бутоните, ръчките и шайбите.

Спенсър вдигна рамене.

— Това далеч не е толкова сложно. Би могла и ти да го управляваш.

— Не, благодаря. Пас съм.

— Сериозен съм.

— Аз също. Качи ме тук. Не предизвиквай съдбата.

Той пак се изсмя и в продължение на няколко минути се загледа в контролното табло, което тя намираше за толкова сложно.

— Трябва да ти кажа нещо. Времето е чудесно. Въздушният коридор по целия път до брега е ясен. По това време миналата седмица ураганът „Хлое“ заплашваше всичко отляво и отдясно.

Джена беше проследила пътя на „Хлое“ отблизо. Ако ураганът беше минал някъде наблизо до Кийз, тя щеше да бъде нервна развалина заради Спенсър.

— При теб имаше само дъжд и нищо повече, нали така?

— Аха.

— Но си преживявал много по-лоши неща.

— Нали знаеш. Сезонът е труден. Ако не е ураган, ще е тропическа буря, или буреносен вятър или поройни дъждове. Затова сега не може и дума да става за спасяване на съкровища. Когато морето се разпени, опасността става още по-голяма, а морето се разпенва по това време през годината с досадна регулярност.

Той изсумтя.

— Следователно съдията може спокойно да не бърза да произнесе решението си. Не можем да правим нищо във водата, преди времето да се стабилизира.

Той потупа един от уредите.

Джена бързо погледна натам. Пулсът ѝ засече.

— Някакъв проблем?

— Не.

— Добри ли са показанията?

— Чудесни.

Той звучеше уверено, което ѝ стигаше. Пулсът ѝ се успокои. Отпусна се толкова, колкото обикновено се отпускате в самолет, което означаваше, че може да си поеме дълбоко въздух, да отпусне ръцете си, които беше вкопчила отстрани на седалката, и спокойно да ги прехвърли на скута си. В края на краищата пътуването наистина не беше толкова лошо. Вярно е, че по-осезателно усещаше въздушните ями, отколкото на по-голям самолет, но Спенсър имаше право, тя имаше чувството, че самолетът е под контрол. Но може би това чувство също идваше от вярата ѝ в него. Съмняваше се, че някой друг би могъл да я качи на самолет с такива размери.

— Все още ли си с мен? — попита той.

— Все още с теб.

— Не ти е лошо?

— Не ми е лошо.

Очакваше той да каже „нали ти казах“, както беше очаквала да го каже първия месец, когато ѝ препоръча да не отива в Хонконг. Но тогава не го каза, не го каза и сега. И в това отношение беше специален. Другите мъже обичаха да изтъкват мъжествеността си, превъзходството си, гордостта си. Но не и Спенсър, макар че Господ ѝ е свидетел, той имаше повече основание да го прави. Разликата беше в самоувереността. Спенсър я имаше. Беше си я спечелил. Беше се доказал десетки пъти в нещата, които имаха значение за него. Тя изпитваше такова уважение към него, такова уважение.

Уважението ѝ стана още по-голямо през следващите два часа. Спенсър се отнасяше към самолета така спокойно и умело, както с нея. Когато правеше нещо на контролното табло, ѝ обясняваше какво прави и защо, а това включваше и кацане в Савана, нещо, което Джена не беше разбрала, че трябва да правят. Не ѝ хареса, когато ѝ го каза. Изпитанията и кацанията не бяха сред любимите ѝ неща дори с джъмбо. Пътническият ѝ агент отдавна знаеше, че трябва на всяка цена да ѝ резервира места на полети без междинни кацания. Но Спенсър не ѝ беше пътнически агент. Каза ѝ, че тя може би няма нужда да посети тоалета, но самолетът има нужда от гориво. По този въпрос тя не можеше да спори.

И така, приземиха се в Савана. Убеди я да слезе и след като използваша тоалетните, кафенето и цистерните с гориво, той я убеди отново да излетят. Тя си призна, че вторият път ѝ беше по-лесно, тъй като звукът и усещането за самолета вече ѝ бяха познати. Все пак знаеше, че няма да е напълно спокойна, преди да се приземят в Кийз. Веднъж да се озове на земята там, да разбере, че няма да летят през следващите две седмици, тя ще може да се отпусне и да се наслади на Спенсър.

Преди Савана летяха покрай брега. Сега летяха над водата. Джена отпусна глава назад, затвори очи и, както правеше винаги, когато искаше да забрави, задряма. Когато се събуди, току-що бяха минали на запад от остров Грейт Бахама.

Малко след това тя долови тревога в изражението на Спенсър. Не се изплаши много. След като беше преживяла четири часа във въздуха с две излитания и едно кацане, вече можеше да се смята за ветеран.

— Нещо не е наред? — попита тя небрежно.

— Не — каза той и отново насочи вниманието си към небето.

Но нещо в начина, по който каза „не“, сякаш по-скоро смутено, отколкото убедително, я накара непрекъснато да поглежда към него. Да, безспорно, след няколко минути, той почука по същия уред и се намръщи.

— Какво има, Спенсър? Можеш да ми кажеш. Готова съм за най-лошото.

— Не най-лошото. Този уред ми създава неприятности през последните шест месеца. Два пъти го сменях, но продължава да отчита неправилно.

— Каза ми, че този самолет е сигурен.

— Така е.

— Каза ми, че усещаш всяка опасност много преди да проличи на уредите. Усещаш ли нещо лошо сега?

— Не — каза той спокойно. — Самолетът лети прекрасно. Казах ти също, че съм сигурен пилот, но сигурният пилот не пренебрегва изопачените показания. Ще кацаме.

След преместването на един лост и натискането на два бутона самолетът започна да се спуска.

— Ще кацаме? Къде?

До този момент Джена беше забележително спокойна. Сега спокойствието започна да я напуска.

— Виждам само вода.

— Спускаме се към един остров.

Той посочи с пръст, който беше абсолютно спокоен.

— Ей там. Виждаш ли го?

Тя едва-едва различи нещо неопределено.

— Това е мираж.

— Не, остров е.

— Що за остров е това?

Издатината, която видя, далеч не изглеждаше достатъчно голяма, за да може да се кацне на нея, още по-малко да се ремонтира там самолет.

— Точно на север от Бимини.

— Как се казва?

— Частен остров 457.

Тя се втренчи в него:

— Сериозен ли си?

— Може би е 483 или 421. Трудно е да се каже с тези островчета. Не знаеше ли, че Бахамите се състоят от 700 острова и че само тридесет от тях са обитавани?

На Джена ѝ мина ужасна мисъл.

— Опитваш ли се да ми кажеш нещо, Спенсър?

Той се усмихна:

— Да. Мисля, че да. Опитвам се да ти кажа, че тъй като има подходяща ивица плаж, се спускам на това островче и щом като го правя, твърде е вероятно, ние да бъдем единствените там.

— Спускаме се на необитаван остров?

Тя преглътна тежко.

— Без писта?

— Плажът е голяма писта.

— Спенсър — проплака тя.

Той ни най-малко не изглеждаше притеснен, което би трябвало да ѝ действа успокояващо, но не беше така. Кошмарът ѝ се сбъдваше.

— Хайде, ангелче — приласка я той нежно, — не сме в опасност. Ако този остров не е подходящ за кацане, ще намеря друг. Кацнем ли веднъж, ще разбера дали има някакъв проблем. Ако има, или сам ще го оправя или по радиото ще поискам помощ, а ако няма, излитаме отново, след като сме загубили само няколко минути.

Джена отново се вкопчи отстрани на седалката си, макар и само с една ръка този път. Другата сложи покровителствено на корема си.

— Трябваше да взема голям самолет. Така смятах да направя.

— Но се съгласи да дойдеш с мен, защото ми имаш доверие и аз ти казвам, че все още можеш да ми имаш доверие. Да не мислиш, че уредите на джетовете също не се побъркват понякога? Разбира се, че се побъркват. Но големите самолети не могат да кацат на плажове, следователно трябва да продължат до предназначението си, а инженерът вероятно хвърля по някой и друг бърз поглед към уредите между полетите. Аз играя на сигурно.

— Като се приземяваш на плаж?

Той вдигна пръст.

— Само ако плажът изглежда подходящ. Казах ти, че не предизвиквам смъртта и бях сериозен. Също ти казах, че няма да направя нищо, което би те поставило в опасност, и пак бях сериозен —

той я потупа под брадичката. — Това е авантюра, ангелче. Помисли си само какво би могла да кажеш на внуците си един ден.

— Аха — каза Джена с малкото излишна енергия, която имаше. Останалата беше насочена към силното ѝ желание самолетът да се задържи във въздуха, докато се доберат до острова. Стори ѝ се, че въздухът в кабината се променя. Стори ѝ се, че самолетът губи скорост толкова тревожно бързо, че ще им се наложи да тупнат във водата, която, безспорно беше осеяна с акули.

Тихичко тя започна да се моли. Обеща си да бъде добра, толкова добра, стига само самолетът да не се разбие. Животът ѝ едва започваше. Предстоеше ѝ толкова много живот. Не искаше да умре като родителите си и особено много не искаше да умре, преди да има дете. Можеше ли съдбата да бъде толкова жестока?

— Още ли си тук? — попита Спенсър.

— Имам ли избор? — отвърна му тя на висок глас.

— Да. Можеш да минеш отзад и да си сложиш парашут.

Тя се ококори.

— Трябва ли да го направя?

— Разбира се, че не. Няма нужда от парашут, когато разполагаме с чудесен плаж, на който да се приземим.

Тя погледна през прозореца. Островът се беше оформил в нещо, наподобяващо шоколадово десертче, само че зелено. По крайбрежието му се простираше чудесна ивица пясък.

— Трудни ли са тези кацания?

— Не. Проста работа.

Тя отново започна да се моли. Трябваше или да се моли, или да крещи на Спенсър, че излага живота ѝ на опасност, но това щеше да има обратен ефект. Той трябваше да се съсредоточи върху приземяването. След това ще крещи.

— Добре — каза той с въздишка. — Сега приземяването ще бъде точно както в Савана.

Той наклони самолета, който описа дъга, след което те се оказаха на една линия с брега. Продължи да говори, както направи при предишния подход.

Сърцето на Джена се качи в гърлото ѝ и остана там известно време. Картини от живота ѝ минаваха пред нея, докато се приближаваха до ивицата пясък. Сети се за родителите си, зачуди се

какво ли са си мислили през минутите, преди самолетът да се разбие. Сети се за приятелите си и хората в „Макюз“. Замисли се какво ли ще стане с магазина. Помисли си за бебето и за Спенсър, толкова пълен с живот и който още толкова много време можеше да се смее. Ако не беше парализирана от ужас, щеше да се разреве заради загубата.

Самолетът продължи да се спуска, докато измина и последните триста метра, известно време летя, леко докосвайки плажа, преди да стъпи на земя. Подскочи веднъж, после втори и трети път в бърза последователност, преди накрая да закове на земята.

Джена седеше неподвижна като камък.

— Вече можеш да дишаш — каза ѝ Спенсър тихо.

Освободи предпазния колан и привлече скованото ѝ тяло в прегръдките си.

— Съжалявам, ангелче. Знаем, че ти беше трудно.

— Трудно? — каза тя със слаб глас, след това почувства прилив на енергия и каза по-високо: — Трудно? Беше ужасно!

Изтръгна се от прегръдките му и се втренчи в него.

— Как можа да постъпиш така е мен, Спенсър Смит? Знаеш, че изпитвам ужас от малки самолети. Изобщо не трябваше да ми предлагаш да се качвам на това нещо!

Тя блъсна вратата да се отвори, спусна се надолу по крилото и ядосано стъпи на пясъка.

— Къде отиваш? — извика Спенсър, проследявайки я.

— Къде мога да отида? — провикна се тя и продължи да ходи. Трябваше да се отдалечи от самолета. Трябваше да се съвземе. Затова продължи да крачи по плажа до подаващите се големи скали, изкачи се на най-голямата, обърна гръб на Спенсър и на самолета и седна, ядосано загледала в морето.

След малко Спенсър се присъедини към нея. Не я докосна, дори не седна на скалата до нейната. Избра една, на разстояние от нея, което беше разумно, реши Джена. Като се има предвид какво ѝ каза той, ако беше по-близо, сигурно щеше да го удари.

— Имаме проблем — каза той.

Тя стисна ръце на хълбоците си.

— Показанията на този уред бяха погрешни, така е. На хидравличната система ѝ нямаше нищо. Проблемът е в електричеството, затова и този уред се е объркал.

Тя подпря брадичка в длани и скръцна със зъби.

— За нещастие — продължи той — точно, когато изключих двигателя, повредата, регистрирана от онзи уред, причини късо съединение, което сега засяга повече уреди. По всичко личи, че няма да излетим скоро. Това е добрата новина — каза той в мига, в който и тя мислеше точно същото. — Лошата новина е, че нямаме частите, които ми трябват, за да го оправя. Не можем изобщо да излетим, преди някой да ни ги достави.

Тя въздъхна и отново спусна ръце към хълбоците си.

— Колко време ще е нужно за това?

— Зависи — каза той толкова колебливо, че погледът ѝ се завъртя към него.

— От какво?

— От това кога ще бъдем открити.

— Какво искаш да кажеш с „кога ще бъдем открити“? Не можем ли просто по радиото да подадем тревога?

Той поклати глава.

— Електрическата система не работи.

— Точно така. И именно това трябва да им кажеш.

— Не мога да им го кажа. Не мога да се свържа. Нямам начин да се свържа с когото и да било. Радиото е част от електрическата система, а електрическата система е свършила. Радиото е безполезно.

Джена се втренчи в него.

— Безполезно?

— Не функционира. Развалено. Умряло.

— Не вярвам — каза тя.

— Бих ли се шегувал с теб за подобно нещо?

Не, допусна тя, нямаше. Бавно тя започна да осъзнава смисъла на думите му.

— Значи оставаме тук?

— Боя се, че да.

— Докато някой открие самолета на брега?

— Така изглежда.

Тя преглътна.

— И колко дълго ще бъде това?

— Не знам. Може би ден, два. Може би по-дълго.

— По-дълго?

— Седмица. Може би повече.

Джена се замисли върху последната възможност. Повече от седмица може да означава месец, два или пет. Ако останат по-дълго, тя ще бъде много бременна, когато ги открият, а през цялото това време ще бъде без медицински грижи. Не знаеше какво ще прави, ако нещо се случи на бебето.

— Можем ли да оцелеем тук? — попита тя нервно.

Спенсър съвсем не изглеждаше нервен, нито звучеше нервно.

— Безпроблемно. Имаме храна. Имаме подслон. Имаме дрехи. Дори имаме хавлии и одеяла.

— Това е ураганният сезон. Ами ако се извие буря?

— Ще трябва да я преживеем. Този остров е преживял повече бури, отколкото ти и аз можем да изброим.

— Но тук няма жива душа. Навярно това означава нещо.

— Няма жива душа, защото тук няма какво да се прави.

— А ние какво ще правим тук?

— Ще ядем храната, която нося. Ще четем книгите, които купих. Ще лежим на слънцето. Ще плуваме — очите му изведнъж заблестяха.

— Сещам се и за някои други неща, които бихме могли да правим.

Джена също се сещаше и можеше да го удари, задето ѝ го напомняше. Намираще, че е твърде неподходящо да се мисли за секс, когато животът им е застрашен.

Помисли си да му каже, че е бременна. Той имаше право да знае. Трябваше да сподели отговорността за доброто на бебето. След това реши, че няма защо изобщо да споделя отговорността! Документи, подписани в този смисъл от нея, се намираха в бюрото на адвокатата ѝ. От самото начало беше обещала, че от него иска само спермата му. Твърдо беше решена да спази обещанието си.

Няма да му каже за бебето, защото не беше негова отговорност. И защото това нямаше да има никакво значение за шансовете им да бъдат спасени. И защото той ще побеснее, задето го е излъгала.

— Трябваше да взема „Делта“ — измърмори тя.

— Да, и щеше да пристигнеш в къщата ми и щеше да чакаш, да чакаш, а аз все още щях да си бъда на този остров. И така, кое е по-добре — той се изправи, — да бъдеш там сама и да ме чакаш, или да бъдеш тук с мен?

Той се запъти обратно към самолета.

В изблик на ярост, който несъмнено беше последица от ужаса, който изпита по време на приземяването на острова, тя се провикна след него:

— Там, Спенсър, бих предпочела да съм там и ако си толкова извратен, че да не го повярваш, лъжеш се! — тя стана с ръцете на хълбоците. — Ти и самолетът ти скъсихте с десет години живота ми. Ще имам кошмари от това кацане дни наред, а сега трябва да се тревожа за оцеляването и спасяването си. Е, нека ти кажа нещо, когато пристигне спасителният самолет, не ме е грижа дали ще носи частите, които ти трябва, за да оправиш щайгата си, аз ще си тръгна със спасителите!

Тя дишаше тежко, чувстваше се емоционално силно напрегната. Тъй като той продължи да ходи, тя се провикна по-високо:

— Ти не само си извратен. Ти си коварен. Ти ме подведе да летя с теб. Искаше да ти повярвам и аз ти повярвах и къде ме доведе? — продължи дори още по-високо: — Изоставена на пустинен остров в средата на океана с мъж, който прекарва живота си да изживява детските си фантазии! Порасни, Спенсър! Животът не е само испански галеони, лъщящо злато и секс!

Когато тя остана без сили и без дъх, той се спря. Застана за минута с наведена глава, преди бавно да се обърне. Също толкова бързо, но целенасочено тръгна обратно към нея и колкото повече се приближаваше, толкова по-неспокойна ставаше тя. Той изглеждаше побеснял. Тя беше благодарна, че се намираще на скалата, което ѝ даваше известно предимство заради височината. След това се зачуди дали и това ще ѝ помогне. С черната коса, паднала върху челото му, със събраните му вежди и челюстта му, стегната по такъв начин, че белегът сякаш пулсираше, той наистина имаше вид на разярен мъж.

Ако гордостта ѝ го позволяваше, тя щеше да отстъпи. Но тя беше Джена Макю, президент и председател на борда на „Макюз“. Беше разумна жена и, хрумна ѝ мисълта, бъдещата майка на детето на Спенсър Смит, макар че той все още не го знаеше. Тя отказа да се унижава. Вдигна брадичка и срещна погледа му толкова смело, колкото можеше.

Той застана в основата на скалата и се втренчи в нея за минутка. След това, преди тя да си даде сметка какви са му намеренията и да

успее да го отблъсне, той я метна на рамото си. Изумена, тя трябваше да се насили, за да си поеме въздух, но в момента, в който беше в състояние да започне да протестира, той вече бодро крачеше обратно към самолета.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Пусни ме! — крещеше тя. — Спенсър, не можеш да постъпваш така с мен! Пусни ме!

Той продължи да ходи.

Кръвта ѝ се качи в главата, почувства я дебела и тежка.

— Сериозно ти говоря, Спенсър!

Тя се вкопчи в ризата му, за да не се тресе, докато той ходи.

— Пусни ме!

Ръката му беше като силно стегнат каиш зад колената ѝ. Държеше я здраво и ѝ пречеше да рита. Не че тя щеше да рита. Изведнъж се почувства силно разтревожена — разтревожена, че самолетът не може да лети, разтревожена, че не могат да извикат помощ, притеснена, че Спенсър е ядосан, смутена, че е изрекла такива ужасни неща. Притесняваше се и за бебето, защото последното нещо, което искаше, беше да го изложи на риск, ако вече не го беше изложила. Тя си беше виновна, само тя. Ако не беше излъгала Спенсър, той нямаше да я покани да отидат на юг, а ако не я беше поканил, нямаше да заседнат на необитаван остров без изгледи да бъдат спасени.

Почувства се замаяна и много обърквана, заплака. Притисна буза в гърба му.

— Спенсър, извинявай, съжалявам.

Думите едва бяха излезли от устата ѝ, когато той се наведе и я пусна да слезе от рамото му. Когато видя сълзите ѝ, изруга. Този път я взе на ръце и като притисна лицето ѝ в шията си, я понесе навътре в острова, към края на пясъка, където започваше морската трева. Там растяха палмови дървета, които се виеха нагоре. По върховете им се образуваше чадър от палмови листа, а основите им се извиваха и разширяваха в гостоприемни клони. Спенсър възседна един и сложи Джена между краката си. С една ръка продължи да я прегръща и да я притиска близо до себе си.

— Не плачи, ангелче — каза той с прегракнал глас. — Не понасям, когато плачеш. Кълна ти се, по-скоро бих предпочел да чуя крясъците на диваци, отколкото твоето хълцукане. Шшшт. Хайде, Джена. Шшшт. Вече два пъти си ме гледала с насълзени очи — първия път, когато мислеше, че няма да ти дам сперма, след това, когато ти казах, че ще ти дам, и двата пъти сълзите ти ме трогнаха. А сега е цял потоп. По дяволите, би трябвало именно аз да съм разстроен. Бях наречен какво ли не.

— Знам — тя избърса сълзите си. — Съжалявам. Не трябваше да те наричам така. Сгреших.

Очите ѝ отново се напълниха. Тя притисна още повече лицето си в ризата му, така че той да не го вижда.

Все още прегракнало, той каза:

— Няма защо да си разстроена. Не сме в опасност.

— Заседнали сме.

— Вероятно сме на не повече от сто и петдесет километра от Маями.

— Но не можем да отидем там.

— Е, и? На сигурно място сме, имаме провизии.

— Но за колко време? О, Спенсър, ако не бях аз, ти нямаше да бъдеш тук.

— Защо мислиш така? Така или иначе бях в Ню Йорк, трябваше да се прибера вкъщи.

— Но нямаше да обърнеш внимание на онзи уред и щеше невредим да се прибереш. Електрическата система гръмна едва след като се приземихме. Дотогава самолетът си летеше добре. Ти просто погледна към него, за да ми покажеш колко внимателен пилот си.

Тъй като той не каза нищо, тя продължи:

— Така ли е?

— Да, но това са напразни тревоги. Не съм притеснен, че сме тук, Джена.

— Но можем да си останем тук завинаги.

Тя си представи как ще роди бебето на плажа, без да знае какво трябва да прави. Имаше подготовката и опита на делова жена, а не на акушерка. Всичко, което беше прочела, се отнасяше за това как да забременее, а не как да роди. Не е била на лекар, откакто мензисът и не

дойде. Очевидно не беше започнала и да посещава женски консултации.

— Няма да останем тук завинаги — смъмри я Спенсър.

— Откъде знаеш?

— Защото познавам тези острови. Самолети прелитат отгоре им през цялото време. Кръстосвани минават покрай тях. Чартъри преминават по тези води и се отбиват на някои острови като този, за да похапнат на плажа.

— В ураганния сезон? — попита тя невярващо.

— През всеки сезон, щом като си струва парите. Е, ако се надига ураган, не го правят. Но тази седмица не се очертава ураган, следователно някой ще ни намери.

— Преди да останем без храна?

— Никога няма да останем без храна. Освен бананите и рибата, имаме безкрайни запаси.

— Банани?

— В гората. Освен това имам съвсем нови риболовни съоръжения в самолета.

Джена си помисли, че на бебето може да му се харесат бананите, но нямаше начин да му хареса рибата. Тя я е мразила през всичките двадесет и три първи години от живота си. Разбира се, имаше намерение да кърми бебето дълго време и тъй като вече обичаше и банани и риба, вероятно въпросът за опасността от гладна смърт беше почти решен. Но не и други въпроси.

— Ами какво ще кажеш за всички хора вкъщи? — попита тя. — Сигурно ще предположат, че сме катастрофирали. Представиш ли си какво би означавало това за Каролайн и родителите ти? И компанията? Ще отслужват панихиди — тя изстена: — Ще бъде ужасно.

Той я притисна.

— Не юркай нещата, ангелче. Твоите хора не те очакват преди две седмици. Следователно дотогава няма да се тревожат, а моите хора не чувстват липсата ми много по-продължително време. Изчезвал съм преди и съм се появявал жив и здрав толкова много пъти изненадващо за всички, а това означава особено за семейството ми. Каролайн знае, че си с мен.

Джена ѝ беше казала, че ще прекарат известно време заедно.

— Ще допусне, че съм направил точно това, което направих — че съм кацнал на необитаван остров, за да те имам само за мен в течение на две седмици.

Джена избърса сълзите си в ризата му.

— Предпочитам да не говориш такива неща.

— Защо не?

— Защото са сладки. А от теб не се очаква да бъдеш сладък. От теб се очаква да бъдеш нагъл, надут самохвалко.

Той разхлаби прегръдката си.

— Съжалявам, че те разочаровах, ангелче. Ей, защо не дойдеш с мен на разузнаване? Искам да видя с какво си имаме работа. Какво ще кажеш?

Тя вдигна поглед. Ако Спенсър изобщо се тревожеше дали някога ще се върнат в цивилизацията, това по нищо не личеше на лицето му. Изглеждаше сякаш просто е спрял на острова за една следобедна авантюра. Но авантурата си беше негова работа. Вършеше си я добре. Обичаше да я върши.

За да му достави удоволствие, тя каза:

— Окей.

Той изтри последните следи от сълзи от лицето ѝ и се усмихна:

— Това е моето момиче.

Помогна ѝ да се изправи на крака и я поведе надолу по плажа.

Минаха покрай самолета, чийто двигател беше отворен на мястото, където той беше работил. Минаха покрай една дузина палми като тази, на която бяха седнали. Спенсър от време на време спираше, за да се вгледа в по-гъстата растителност, но едва когато стигнаха края на плажа, той я поведе навътре.

Джена искаше гората да е слисващо красива — така трябваше да изглеждат горите, помисли си тя, щом като си заседнал близо до тях. Но тук гората не беше красива. Не беше сигурна дали изобщо трябваше да я нарече гора. Храстите бяха почти с височината на Спенсър и неописуеми. Ако не бяха палмовите дървета, тя можеше да се почувства обратно на Роуд Айлънд.

Като навлязоха по-навътре, нещата започнаха да се уголемяват. Пътеката започна да става по-стръмна. Дърветата ставаха по-зелени и по-устремени към небето. Макар че Спенсър я държеше за ръка, Джена гледаше в краката си, за да не се препъне в пълзящите растения.

Също така внимаваше за змии и други пълзящи неща, които, видеше ли ги, сигурно нямаше да ѝ дадат покой да заспи. Когато Спенсър видя колко внимателно пристъпва и я попита, тя направо му каза от какво се страхува. Той я увери, че там няма змии и че ако има гущери, те са безопасни. За да покаже, че е прав, ѝ посочи изчезващата опашка на такова същество, което, заяви той, се страхува повече от тях, отколкото те изобщо някога биха могли да се страхуват от него. Джена не беше толкова сигурна, но кимна.

Продължиха да вървят. Маратонките им не издаваха почти никакъв звук по земята в гората на фона на жуженето на насекомите, от време на време се чуваше крясъкът на някоя птичка. Спенсър ѝ посочи различни форми на растителност, но изглеждаше, че се ослушва. Когато стигнаха до открито място, той широко се усмихна. Победоносно каза:

— Помислих си, че подуших вода.

— Подушил си?

И наистина през мястото течеше малко поточе.

— Инстинкт.

Той коленичи до поточето, с шепа загреба вода и отпи. С поглед прикани Джена да се присъедини към него.

Тя беше жадна и ѝ беше много топло. Коленичи и пи до насита от бистрата прясна вода, след това наплиска лицето, врата и китките си.

Спенсър я наблюдаваше.

— Тук е горещо. Въздухът не се движи както на плажа. Искаш ли да се връщаме?

— Не, ако ти искаш да изследваш още.

Тя не искаше да го спре, всъщност от ходенето се чувстваше добре. Нямаше ден, в който не би предпочела да ходи, вместо да лети. А в точно този конкретен ден ходенето освобождаваше тялото ѝ от напрежението от летенето и от преждевременното кацане.

Но Спенсър беше решен да се връщат.

— Ще изследвам повече друг път. Гладен съм.

— Ти винаги си гладен — каза тя, но като огледа дългата му стройна фигура през дрехите, си спомни как усещаше тялото му в мрака и се усъмни дали имаше и грам тлъстина по него.

— Ти не си ли? — попита той.

— Невинаги.

— А сега?

— Малко.

Всъщност беше малко повече от малко гладна. Умираще от глад. Чудеше се дали това има нещо общо с бебето и се молеше да не е така. Хранителните им наличности бяха ограничени. Въпреки обещанията на Спенсър за неограничено количество банани и риба, тя трябва да внимава какво яде. Ако се храни разумно и диетата ѝ е балансирана, бебето ще се чувства добре.

Разходката обратно до плажа изглеждаше по-кратка. Помогнаха им нанадолниците и бризът, който все по-често се усещаше с приближаването на водата и намаляваше въздействието на горещината.

Спенсър се обяви за главен готвач. Като заяви, че част от храните, които носи, могат да издържат кратко време без хладилник, направи два пищни сандвича с шунка и сирене на кроасани, купени от манхатънска пекарня, не откъде да е, помисли си Джена. За десерт от хладилната чанта извади шоколадов кекс. Там имаше още шест кашона с бира и вода „Евиан“.

— Ей — каза Джена, като огледа хладилната чанта и съдържанието ѝ, — когато засядаш, го правиш със стил.

И със стил го направиха. Ядоха на голяма плажна хавлия в сянката на група палми, чиито листа и клони потрепваха на бриза. Звукът беше спокоен като нежния ритмичен шум, който издаваше морето, като се разплискваше на брега. Джена затвори очи и се вслуша, почти можеше да забрави, че е заседнала на необитаван остров за неопределено време.

Почти. Но не съвсем. Всеки път, като се сетеше за това, отново я обземаше безпокойство. Едно е да знае, че е тук, за да кажем, три дни или дори седмица. Това би могла да понесе. Но неопределено време? Мисълта я плашеше.

Очевидно Спенсър не споделяше страха ѝ. В момента, в който се нахрани, той се излегна по гръб, с рамо докосвайки бедрото ѝ, сгъна ръце на кръста си, кръстоса глезени и заспа. Изглеждаше съвършено спокоен, напълно отпуснат и явно доволен.

Докато спеше, Джена го изследва, тъй като никога преди това не е имала възможност да го направи. Полюбува се на стъпалата му, сега боси. Погледът ѝ тръгна нагоре по дължината на обраслите му с косми

крака до шортите, които така прилепваха на слабия му ханш, че сексът му изпъкваше. Погледът ѝ са задържа там дълго време, преди да го отмести нагоре към тениската, която се разширяваше заедно с гърдите му, до врата, след това до лицето му. По челюстта му се забелязваше началото на тъмна сянка. Чудеше се дали ще се обръсне, докато са там. Чудеше се дали ще се окъпе в океана. Чудеше се дали ще си подстриже косата, ако порасне и се сплъсти.

По дяволите, не беше бръснарка, както не беше и акушерка. Никога не е била гърлскаут. Никога не е ходила на лагер. Когато ставаше дума за неща на открито, тя имаше желанието, но не и опита. В този смисъл мисълта за това, което ги очакваше през следващите няколко дни, може би седмици или месеци, я уплаши.

Разтревожи се, че Спенсър не изпитваше нищо подобно. Просто си изяде обяда и заспа, сякаш нямаше нищо друго по-смислено да прави. А имаше! Трябваше да работи по самолета. Твърдеше, че няма нужните резервни части, но навярно с достатъчно човъркане нещо ще потръгне. Би могъл поне да опита.

А пък ако не искаше да се занимава с двигателя, можеше да направи инвентаризация на провизиите, за да ги разпределят. Едно е да получиш огромни сандвичи и шоколадов кекс през първия ден от засядането им на този пустинен остров, ако не за друго, то поне, за да се повиши духът им. Но ако продължат да се хранят така безгрижно, може би след две-три седмици ще съжаляват.

А ако не иска да прави инвентаризация, би могъл да построи някакъв заслон. Самолетът може да е достатъчен, за да ги приюти по време на кратка буря, но там очевидно не биха могли да спят. Няма да могат да се изтегнат. За по-дълго време им трябваше повече пространство. Тя би се заела с това, ако имаше някаква представа какво да прави, но нямаше. Животът при сурови условия си беше специалност на Спенсър, не нейна. А Спенсър си спеше здраво като дете и тя не би го събудила, дори ако за това трябваше да плати с живота си.

И продължи да размишлява. Загледа се във ведрото му лице и се учуди как един мъж може толкова спокойно да приеме съдбата си. Тя прехвърли погледа си към морето и огледа хоризонта. Кръстосвачи минавали отгук, ѝ беше казал той. Чартъри идвали за барбекю. Но тя не видя нищо, което и най-малко да напомня на лодка, а колкото до

прелитащи отгоре самолети, небето беше ясно синьо и празно. Хрумна ѝ, че откакто се приземиха преди около три часа, не е чула никакво бръмчене на друг самолет.

Толкова за непрекъснатото прелитащите отгоре самолети.

А Спенсър продължаваше да спи.

Тъй като почувства нужда да прави нещо, Джена скочи и се запъти към плажа. Движеше се по края на пясъка, близо до тревата, където имаше струпани парчета от плавеи. Събра пълен наръч, отнесе го обратно, оформи купчина на най-високото място на пясъка близо до самолета, където приливът не можеше да стигне. Ако на разсъмване или смрачаване, или през нощта, минеше самолет или лодка, ще им трябва сигнален огън. Дори човек, който никога не е бил на лагер, знае това. Спенсър имаше кибрит. Сега имаха дърва.

Като от време на време намръщено поглеждаше към Спенсър, тя усети прилив на сили и се почувства доволна от собствената си ефективност. Напред, назад, продължи обиколката си, докато натрупа значителна купчина дърва. Тогава за нещастие ѝ хрумна, че ако завали, дървата ще се намокрят и ще станат безполезни. Затова наръч по наръч ги пренесе и натрупа под самолета. След всичко това шортите и ризата ѝ вече бяха мръсни, беше олюцила лака от върха на два нокътя на ръцете си, косата ѝ се беше измъкнала от фибите и свободно се спускаше, а тя бе потна. Но поне някой беше свършил нещо практично, помисли си тя, след това се завъртя, като чу гръмкият глас на Спенсър да нарушава спокойствието на острова.

— Какво правиш? — подскачаше с разгневено изражение на лицето си. — След като електрическата система не е наред, не значи, че нищо не е наред. Какво по дяволите ще постигнеш, ако го изгориш?

— Няма да го изгоря — сопна се Джена, — макар че би трябвало, заради всичко, което ни причини. Събрах дърва и ми се стори, че това е единственото подходящо място да ги складирам, за да не се намокрят, ако завали. Ако нещо мине оттук, добре е да има сигнален огън.

Гневът му незабавно се стопи. Той прокара ръка по лицето си, сякаш чак сега се събужда, след това през косата си.

— Правилно разсъждаваш.

Той я изгледа по-отблизо, леко усмихнат.

— Наистина правилно разсъждаваш. Гордея се с теб, Джена.

Усмивката му не ѝ хареса. Намекваше, че е изненадан от това, че тя има глава на раменете си, и ѝ прозвуча по-надменно от всякога.

— Е, все пак тук наоколо някой трябва да мисли.

Тя размаха ръка към хавлията.

— Ядеш до претъпкване, след това заспиваш толкова дълбоко, че е нужна цяла армия да те събуди, а междувременно спасителите ни могат да минат и отминат.

Той въздъхна.

— О, пак си се разсърдила?

— Някой трябва да се разсърди, иначе никога няма да се измъкнем оттук!

— Защо да бързаме?

Тя посочи натам, накъдето мислеше, че е домът ѝ, макар че не беше сигурна накъде е север.

— Там си имам живот. Неща, които да правя. Не мога да прекарам следващите няколко години от живота си, като се храня с банани и риба на някакъв тропически остров.

Той отегчено въздъхна.

— Не е тропически. Дори не сме в Карибско море. Това е Атлантикът.

Тя изви едната си вежда.

— По-често ли биват спасявани хората в Атлантика, отколкото в Карибско море?

— Хайде, Джена.

— Искам да бъда спасена — обяви тя. — Не съм закоравяла авантюристка като теб. Не съм свикнала да бъда в такива несигурни ситуации като теб. Ти обичаш мистериозното, предизвикателното, но не и аз. Аз обичам сигурността. Аз обичам да знам къде ще бъда след един месец.

Тя леко поклати глава.

— Не мога да приемам нещата така, както дойдат, като теб. Не мога просто да се обърна, да заспя и да чакам съдбата да решава. Трябва да правя нещо.

Той наведе глава, докато погледите им се изравниха и тъжно каза:

— Но няма какво да се прави.

— Можеш да накладеш огън.

— Не посред бял ден. Освен това в самолета имам сигнална пушка. Един изстрел е достатъчен, ако нещо мине оттук.

Известно време тя мълча.

— Имаш сигнална пушка. Аз прекарах половината следобед да събирам дърва за огън, а ти имаш сигнална пушка. Чудесно!

Тя се завъртя и мина покрай хавлията.

— Можеше да ми кажеш.

Отпусна се в основата на палмата.

Той я последва.

— Не ме попита.

— Как можех да те попитам? Ти заспа.

— Е, бях изморен. Да не мислиш, че само ти си напрегната? Може би, просто може би, приземяването и за мен беше трудно.

Джена не беше в настроение да го съжалява.

— Това не ми допада. Ти разцъфтяваш от опасността. За десетте години, които загубих по време на приземяването, ти вероятно спечели пет.

— Ако съм спечелил, ти доста бързо ми ги отнемаш. За Бога, Джена, отпусни се — измърмори той и започна да разкопчава ризата си. — Това не е краят на света.

Погледът ѝ попадна на гърдите му, които бързо се разголваха.

— Какво правиш?

— Ще плувам. В случай че не си забелязала, тук е горещо.

— Не си работил толкова усилено.

— Не работя усилено, освен ако няма добра причина да го правя, а причина няма. Не тук. Не сега.

Той измъкна ръцете си от ръкавите и захвърли ризата настрани.

— Имаме провизии и подслон, и цялото време на света.

Той разкопча шортите си.

— Ако искаш да пошеташ тук наоколо и да се погрижиш за всевъзможни дребни домашни неща, не се стеснявай.

Той смъкна шортите и гащетата си, и ги изрита настрани.

— Само не ме моли за помощ — Гол-голеничък и без да изпитва никакъв срам, той сложи ръце на кръста си. — Аз съм първият, който би приготвил ядене, или би построил палатка, или би изкопал тоалетна, но отказвам да си търся друга работа. Нямам нужда от рутина. Нямам нужда от работа, за да бъда щастлив. И тъй като съм

заседнал тук, възнамерявам да се възползвам максимално от това. Смятам да се забавлявам.

Джена преглътна и се размърда на мястото си.

Отчаяно се опитваше да задържи погледа си над врата му, но все повече усещаше въздействието на това, което се намираще по-надолу. Беше го докосвала. Познаваше усещането на твърдата възбудена плът там.

— Продължавай — насърчи я той. — Виж, аз не се срамувам.

— Това е очевидно — каза тя, но задържа погледа си в неговия. Това, което видя там, беше не по-малко вълнуващо от това, което виждаше надолу от кръста му. Тези сини очи излъчваха. Те изведнъж се изпълниха с някаква палавост, която вещаеше опасност, гравирани в сребро, и те се приближаваха. С плавни, целенасочени движения той се приближи, наведе се и постави ръцете си от двете страни на ханша й.

Приятно усещаше дъха му в бузата си.

— Предизвиквам те, Джена, предизвиквам те да ме погледнеш.

Той остана наведен, с устни се заигра с ухото й.

Неспособна да окаже съпротива, тя погледна надолу по тялото му. Гърдите й се стегнаха при гледката.

Той бавно се изправи и отстъпи крачка назад. Тя продължи да го гледа, любопитна и замаяна, впечатлена, възбудена.

— Каня те, Джена — долетя тихият му глас. — Каня те, да се съблечеш и да плуваш с мен.

Погледът й се върна на лицето му и всичко, което видя там, беше само още по-настоятелно предизвикателство.

— Ще се осмелиш ли да ме оставиш да те видя гола?

Сърцето й биеше тихо и бързо, дребно животинче, уловено между страха и желанието. Тя пак преглътна.

Гледаше го с широко отворени очи.

След това той я стрелна с поглед като котарак, обърна се и тръгна към водата. Спокойно се провикна през рамо:

— Знаеш къде да ме намериш.

Тя се разтрепери, като го видя да си тръгва. Вече го беше виждала гол отзад, но не когато слънцето огрява бронзовата му кожа и не когато на фона на блесналата вода така ярко се очертава високата му източена фигура. От това великолепиe дъхът й секна.

За да възстанови дишането си, тя се наведе напред и обгърна колената си. От тази поза тя го проследи, докато влизаше във водата. Той ходи, докато вълните достигнаха бедрата му, след това се гмурна в плиткото и със силен замах на ръцете си започна да се отдалечава от брега.

Той беше прав, тя го знаеше. Не искаше да го признае, защото собственият ѝ успех в живота се дължеше на анализирането на ситуациите и на действията, но при сегашната ситуация нямаше какво толкова да се прави. Ако Спенсър смяташе, че човъркането на двигателя можеше да им помогне донякъде, той щеше да го направи. Тя вярваше, че той познава самолета си до най-малка подробност. След като каза, че ще останат тук, докато получат части, значи беше вярно.

Тогава какво би трябвало да направят междувременно? Не много. Можеха да седят и да се терзаят за положението или да се възползват максимално от него. Тя отмести погледа си от тъмната му глава и от ръцете, които уверено загребваха водата, и се вгледа в околността. По свой начин островът беше красив. Не така пищен като някои от островите, които вече е посещавала, но си имаше естествена привлекателност. Беше тих и спокоен. Пясъкът беше мек и бял, водата прозрачно тюркоазна. Въздухът беше чист, бризът — освежаващ. Ако искаше уединено място, където да бъде със Спенсър, едва ли можеше да поиска нещо повече.

Опасността беше там, същата опасност, която присъстваше от деня, в който Спенсър съобщи, че ще стане баща на детето ѝ. Джена винаги бе изпитвала известно страхопочитание към него. От първата нощ, която прекараха заедно, тя се страхуваше, че страхопочитанието може да премине в нещо по-дълбоко. И така стана — то премина в нещо толкова дълбоко, че тя, която никога никого не беше лъгала, излъга, че не е бременна, за да може да прекара още известно време с него.

Ще отиде ли лъжата напразно? Ще пропилее ли тя времето си в тревоги да се върне в цивилизацията? Или ще му се довери изцяло, ще му повярва, че ще се върнат и че ще прекара добре с него тук?

Накрая вероятно щеше да го заобича още повече. Сега точно оттам идваше опасността. Ако това се случеше, страданието ѝ щеше да бъде още по-голямо, отколкото ако приключе тук всичко и всеки си тръгнеше по пътя. Но и в такъв случай тя ще има спомените, които да

я топят, и един ден да разкаже на детето си за атмосферата, при която е било направено.

Тя погледна пак към водата. Сега Спенсър плуваше брус успоредно на брега. Докато го гледаше, той се обърна по гръб. Мускулестите му ръце една след друга замахваха уверено в ритъм. Очевидно беше отпуснат и му беше приятно. И тя искаше да се отпусне. Ако единственото нещо, което можеше да има, са спомените, тогава, по дяволите, тя ги искаше.

Стана и започна да се съблича. Подреди дрехите си на спретната купчинка, припомняйки се навици, които трудно се нарушаваха — като спретнатост и скромност. Спенсър сега плуваше кроул по корем, следователно не можеше да я види. Но докосването на бриза по голата ѝ кожа я накара остро да почувства голотата си, също като целувката на слънцето по моминските ѝ форми, когато пристъпи във водата. Тя се движеше по-бързо от Спенсър, търсейки убежището на вълните. Водата беше топла като във вана. Тя се потопи и изскочи с глава, отпусната назад. Косата ѝ се отметна назад от челото ѝ и се спусна по раменете ѝ, малкото фиби, които бяха останали в нея, се изгубиха в прибоя. Тя се отблъсна, за да се отдалечи от брега, след това тръгна по водата, докато зърна Спенсър. Той плуваше към нея с глава над водата. Прибоят му помогна. Той не откъсваше поглед от нея.

Тя продължи да газии напред. Когато той се оказа на една ръка разстояние от нея, спусна краката си и стъпи на дъното. Докато те леко подскачаха един пред друг, очите му ѝ задаваха безмълвен въпрос, след това се спуснаха до повърхността на водата, за да потърсят отговора. На Джена ѝ трябваше само да погледне през вълните към космите, които ясно се виждаха по гърдите му, за да разбере какво вижда той.

Изтласквайки се с целенасочени ритници, той се приближи и прокара ръцете си по раменете ѝ, надолу по гърба ѝ и по ханша ѝ. Като установи, че тя няма дори долнище на бикини, синьото на очите му сякаш оживя с морето. Тя прикова своите в неговите, за да добие смелост, от каквата се нуждаеше.

— Дръж се за раменете ми — настоя той.

Същевременно леко я подбутна по ханша нагоре към повърхността. Когато тя се оказа по гръб, той започва с брус да я придвижва назад. Нито за миг погледът му не се откъсна от нейния.

Тя разбра точно кога той беше в състояние да се изправи. Докосна с крак дъното на океана, след това още веднъж ритна и продължи още малко да плува, така че когато този път се изправи, водата му идваше до средата на гърдите. Когато краката ѝ започнаха да потъват, той я привлече към себе си.

Тя обви здраво ръце около врата му и затвори очи. Точно това искаше — близостта, да чувства тялото му до своето, силата на ръцете му около себе си. Чувстваше се сигурна и харесвана. Чувстваше, че я иска този, за когото беше определена, за когото беше дошла, абсолютно неразкрасена.

Той продължи да ходи, докато водата достигна до кръста му. Като се пресегна назад, той освободи ръцете ѝ от врата си и я пусна да стъпи. Погледът му се спусна до гърдите ѝ, които плуваха точно над повърхността на водата. Лицето му потъмня от желание.

Той не промълви и дума. Нямаше и нужда. Очите му я докосваха с обожание, което ѝ даваше кураж да го остави да я гледа до насита, а когато куражът я остави, дойде удоволствието. Това я изненада. Не очакваше да почувства удоволствие, когато той я гледа. Не очакваше да се чувства горда или възбудена, но изпитваше и двете.

Той извади ръцете си от водата и с връхчетата на пръстите си докосна гърдите ѝ. Очерта заоблеността им, след това ги обхвана с длан и даде пълна свобода на пръстите си. Те се хлъзгаха по мократа плът, първо от външната страна, след това постепенно все по-навътре, докато накрая, когато Джена за малко не изгуби и ума и дума от възбуда, покриха зърната ѝ.

Тя дори не се опита да потисне звукът на болезнено удоволствие, който се изтръгна от гърлото ѝ. Спенсър я гледаше, както се гледа жена. Докосваше я, както се докосва жена. Фактът, че тя се провикваше като жена, беше нормално и приемливо, дори желателно, ако изражението на удоволствие по лицето му изобщо казваше нещо. Той спусна ръцете си до бедрата ѝ и я придвижи напред, докато от водата се подадоха първо ребрата ѝ, след това кръстът ѝ, след това пъпът ѝ. Той се спря, за да наблюдава как морето я докосва. Разтвори пръсти и раздвижи длани. Придвижи я още няколко крачки, докато се появи бедрата ѝ и застана с поглед дълго време прикован в тъмния триъгълник в мястото, където те се съединяваха.

— Повече никога не се крий от мен, Джена — измърмори той. — Твърде си красива, за да играеш тази игра.

Тя не можеше да говори, не можеше да откъсне очи от лицето му. Това, което виждаше там, беше всичко, което някога е могла да желае и макар и да не се лъжеше, че това може да продължи и след престоя им на острова, сега изцяло се отдаде на насладата. То ѝ даде увереност да се вдигне на пръсти и първа да предложи продължителна, задушевна целувка, каквато никога не е харесвала с други мъже, още по-малко е била способна самата тя да даде.

Той я възнагради, като се спусна на колене на приборя и я привлече на скута си. Тя го усети да нараства вътре в нея и да изпълва болезнената ѝ празнина и там, където океанът нежно се заиграваше около краката им, той я люби така, както никога не беше мечтала да бъде любена. Тя широко отвори устата си за неговата, отвори тялото си за неговото. Не ѝ се струваше, че получава или дава достатъчно, и когато и двамата стигнаха кулминацията, когато острите им провиквания преминаха в по-меко стенание от удоволствие, тя знаеше, че е взела правилното решение.

Докато бъдат на острова, тя ще принадлежи на Спенсър. Той беше илюзията, която тя никога не е дръзвала да храни. Дори и на края да има болка, сега ще се отдаде на удоволствието. Дължеше го на Спенсър като благодарност, че ѝ даде дете. Дължеше го на детето, заради източника на спомените за баща му, които да топят дългите зимни нощи. Но най-много от всичко го дължеше на себе си. Тя беше жена. Да бъде майка на дете е една възможност за реализация, а да бъде със Спенсър — друга.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Значи раят е необитаван остров, реши Джена няколко ноци след това, докато лежеше в прегръдките на Спенсър. За легло на пясъка той беше разстлал и покрил с хавлии папратови листа, а одеялата беше навил на възглавници. Дори от тялото на самолета до крилото му беше опънал мушама, за да ги предпази от дъжда, ако случайно завали през нощта.

Този следобед валя, бърз островен дъжд, продължил един час и напуснал остров с отминаването на тъмния облак. Когато дрехите им прогизнаха, те ги свалиха и останаха голи. Джена никога не беше правила подобно нещо, чувството за неограничена свобода я омайваше. Съмняваше се, че някога, докато е жива, ще забрави това чувство, както и милувката на дъжда по голата ѝ кожа.

Но в момента, изглежда, дъжд едва ли щеше да завали. Над водата блещукаше полумесецът и осребряваше очертанията на случайно преминаващите облаци. Морето къпеше брега спокойно като при хубаво време. Мирна, тиха нощ.

Пригответиха си вечеря — пържола от хладилната чанта и картофи — на огъня, стъкмен от дървата на Джена. Пламъкът отдавна беше угаснал. Недалеч от мястото, където лежаха, проблясваше слаба оранжева светлинка. Тя лежеше настрани, опряна о него, с буза в гърдите му и крака между неговите, а той я държеше здраво с една силна ръка. Тя беше облечена само с една от неговите ризи, а той — с шорти, но споменът за плът в плът, както толкова често се случваше през последните три дни, откакто се озоваха на този бряг, ги топлеше.

На Джена ѝ хрумна, че никога в живота си не се е чувствала толкова спокойна и доволна, нещо забележително, след като нямаше никаква следа от кръстосвач кораб, ветроход или спасителен самолет. Би трябвало да се притеснява. Но не се притесняваше. Беше твърде рано да се притеснява. Прекарваше толкова приятно със Спенсър.

— За какво мислиш? — прошепна той в косата ѝ.

— Колко далеч чувствам Роуд Айлънд. Не само физически, но и емоционално. Сякаш е друг свят. Сякаш друго време.

— Това е травмата от приземяването.

— Приземяването не беше лошо — каза тя, защото той ѝ се стори неспокоен.

Да, тя се тревожеше. Но дълбоко вътрешно нито за миг истински не повярва, че ще катастрофират. Спенсър владееше самолета през цялото време.

— Мисля, че е по-скоро разликата между тук и там. Тук няма чувство за време. Животът е бавен и спокоен. Правим каквото искаме, когато искаме. А там животът тече по график.

— Разкажи повече за този живот, Джена. Например как изглежда един ден.

Тя размърда бузата си по гърдите му, харесваше ѝ чувството, което изпитваше от досега с космите по тях, харесваше ѝ твърдата му плът, харесваше ѝ начина, по който той ѝ задаваше въпроси. Като авантюрист, той по природа си беше любопитен, но никога не си е представяла, че любопитството му ще се разпростре до подробности от живота ѝ. Пък и не за първи път я питаше.

— Денят ми е много организиран — започна тя. — Секретарката напечатва програмата всеки ден, преди да напусне офиса, така че когато пристигам на следващия ден, знам точно какво да правя. Понякога трябва да чета доклади. Но повечето време съм заета със срещи и телефонни разговори.

— Къде са срещите?

— Понякога в офиса ми. Понякога в залата ни за конференции. Понякога в ресторанти. Често в ресторанти — побърза да се поправи тя. — Бизнесмените обичат да си имат извинение, за да се нахранят и след това да поискат да им възстановят парите за храната.

— Бизнесмените. А какво ще кажеш за бизнес дамите?

— Не и ние. Винаги сме на диета. С удоволствие си правим срещите в офисите си. Това е най-сигурното място.

— Заради храната?

— Заради мъжете. В офиса нещата са с ясни граници. Аз седя на бюрото си — а този, с когото се срещам, който и да е той, седи от другата страна. В ресторант тези граници се размиват.

— Това е, защото не си омъжена.

— Предполагам.

— Нещо, което ме учудва. Не мога да повярвам, че някое страхотно момче не е поискало да те грабне.

Тя тихо се изсмя:

— Страхотните момчета не се намират в града и не записват обеда на скъпи сметки. Те са на Хималаите, за да търсят Ноевия ковчег, или по следите на експедицията на Пиъри на полюса, или изследват Амазонка.

Тя закачливо го щипна.

Той не се разсмя. Съвсем трезво попита:

— А защо тези момчета са страхотни?

— Те са активни. Не са конформисти. Интересни са.

Тя въздъхна, като знаеше какво трябваше да каже след това.

— И са непредвидими, което ги прави още по-привлекателни. Но да тичаш след тях е, като да тичаш след вятъра. Да ги спреш, е като да затвориш диво птиче в клетка.

И тя се чувстваше точно така. Тя беше до уши хлътнала по Спенсър, но никога нямаше да може да го задържи, още по-малко пък щеше да опита. Знаеше как той отбягва родителите си. Тя отказваше да направи тяхната грешка. Авантюрите на Спенсър бяха много важни за него, дори не трябваше да намеква да се откаже от тях.

Пък и това, че тя е лудо влюбена в него, не значи, че той изпитва към нея нещо повече от привличане и увлечение.

Тя тежко въздъхна:

— Така или иначе от самото начало ти казах, че не си търся съпруг. Не ми трябва. Контролирам живота си.

Той мълча известно време.

— Не знам какво става с бебешките ти проблеми. Всичките ти правила пратихме по дяволите.

— Знаем.

Любеха се по всяко време и във всякаква поза, каквато им хрумнеше, дори и не се замисляха кое е най-доброто за зачеването. Но Джена вече знаеше, че това няма значение. Пък и не носеше термометъра със себе си. Когато Спенсър я попита за него, тя му каза — с известно притеснение — че е знаела, че докато са заедно, често ще се любят, следователно ще е без значение кога овулира. Всъщност тя не искаше Спенсър да разбере, че температурата ѝ изобщо не е

спадала през този месец. Доколкото можеше да пресметне, вероятно вече от четири седмици беше бременна.

— Нали не се тревожиш, че няма да стане? — попита той.

— Ще стане.

Той мълча известно време, преди да попита с малко пресилено любопитно:

— Много ли мислиш за бебето? Искам да кажа не за забременяването ти, а за самото бебе?

Тя се изненада, но и се зарадва на въпроса му:

— Много мисля за него.

— Момче или момиче искаш?

Тя отметна глава назад, за да срещне погледа му.

— От мен се очаква да кажа, че няма значение, стига бебето да е здраво, и по-голямата част от мене се чувства точно така.

— А останалата част?

— Иска момиче.

— Защо?

Тя отново облегна буза на гърдите му. Спокойно, за да не си помисли той, че се оплаква, критикува или още по-лошо, че прави хитри намеци, каза:

— Първо, мисля се, че ще е по-трудно да отгледам момче без баща. Не невъзможно. Просто по-трудно. Второ, става дума за общуването. С дете от същия пол има повече взаимност.

— Но има и конкуренция. Каролайн и майка ми часове се разправяха. Ти и майка ти не сте ли се карали?

— Понякога. Но не беше лошо. Предполагам, защото бях единствено дете и тя ме глезеше. И защото често ги нямаше.

— Къде ходеха?

— Къде ли не. Пътуваха по работа и когато им се отдаваше, открадваха по няколко допълнителни дни. Втори медени месеци, така ги наричаха.

Тя се усмихна.

— Мисля, че сигурно са имали сто втори медени месеци през годините. Те си бяха най-добрите приятели.

Усмивката ѝ се стопи, тя доби замислен вид.

— Мисля, че след като е трябвало да умрат рано, най-добре е било да умрат заедно. Ако единият беше останал без другия, болката

щеше да бъде непоносима.

— Рядко се намират хора, които така да се обичат.

— Хммм.

— Мечтала ли си някога за подобно нещо?

— Искам само бебе.

— Точно сега. Но друг път. Мечтала ли си някога да срещнеш такава любов?

Въпреки естественото му любопитство Джена се учуди, че Спенсър говори за любов. Повечето мъже не го правеха. Повечето мъже се чувстваха неудобно, когато се говореше за любов. Използваха термина, обикновено в леглото, преди или след секса, но когато жената ги попиташе какво имат предвид, те оставаха безмълвни като риби. А Спенсър искаше да продължи разговора. Тя почувства, че му дължи честен отговор.

— Мечтала съм да намеря любов — каза тя тихо. — През цялото време съм мечтала. След като не дойде, реших, че ще мина без нея.

— Можеш ли?

— Налага се, нали така? — каза тя със смях, който би трябвало да прозвучи небрежно, но не се получи.

Спенсър не отговори. Когато накрая проговори, зададе друг въпрос:

— Ще бъде ли достатъчен остатъкът от живота ти, за да успееш?

— Ако имам бебе, да.

Той беше скептичен:

— Дори с бебе?

— Да.

— А когато бебето порасне и си тръгне по пътя?

Засягали бяха този въпрос в по-раншни разговори, в Роуд Айлънд, когато Джена се опитваше да му обясни защо толкова много иска да има бебе. Но след това се влюби в Спенсър. Той също ще си тръгне, от което както въпросът, така и отговорът ставаха още по-уместни.

— Когато бебето — детето — пораслото дете си тръгне, ще ми остане бизнесът, но това не означава, че ще престана да бъда родител. Според една поговорка родителят е родител до края на живота си. Разбира се, винаги ще обичам това дете. Винаги ще се чувствам

отговорна за него. С малко късмет той или тя и аз винаги ще се чувстваме близки.

— Би ли искала още едно?

Тя се задъха.

— Ах. Труден въпрос, много труден.

— Би ли? Ако срещнеш любовта на живота си, така че осигуряването на сперма да не е проблем, би ли искала да имаш повече от едно дете?

Без да се колебае, тя каза:

— Да. Бих искала да имам две или три. Ако имах любовта на живота си, бих искала да бъда винаги навсякъде с него, но не бих искала детето ми да се чувства така самотно, както се чувствах аз. Не че критикувам родителите си. Те винаги са ме оставяли на добри грижи. Но ми липсваха, когато ги нямаше. Ако имах брат или сестра, нямаше да е толкова лошо.

Тя въздъхна.

— Но това е друг въпрос. Ще бъда доволна и с едно дете. Ще си правим компания.

След няколко дни Спенсър я изненада, като отново повдигна въпроса за бебето. Седяха на мокрия пясък, играеха си с малки мидички и водорасли, не рисуваха картини, просто си драскаха по пясъка. Развеселиха се, когато след няколко минути силна вълна изтри творенията им, оставяйки след себе си нещо много по-интересно и привлекателно от това, което бяха започнали. Разбира се, то се промени отново със следващата вълна, намаляваше с всяка последваща, но това нямаше значение. Просто започваха отначало.

— Когато си мислиш за бебето — попита той — мислиш ли за неща като това?

Точно тогава тя не мислеше за бебето. Не мислеше дори за Спенсър, макар че ѝ беше партньор в изкуството. Работата я беше погълнала и тя се чувстваше весела и безгрижна. Би ли правила подобни неща с бебето?

— С удоволствие. Децата обожават да гледат как пясъкът се мени.

Тя се разсмя, когато ги заля нова вълна.

— Аз също обожавам това. Виж.

Тя сви коляно, за да позволи на приборя да премине и се загледа в новия дизайн, който изплува на пясъка.

— Живееш на брега. Виждаш това през цялото време.

— Но ти познаваш нашия пясък. Той е различен. По-твърд е. Освен това не мисля, че някога съм седяла така, когато съм си била вкъщи. Никога не съм имала време. Когато дойде бебето, ще го правя.

Допусна, че ще го прави, когато се завърне на Роуд Айлънд. Фактът, че и най-малкият ветроход не е минавал наблизко, от време на време я тревожеше. Но Спенсър твърдеше, че ще ги спасят. Щом той не се тревожи, и тя не трябва да се тревожи. Беше много по-забавно да реди нови мидички в пясъчния си дизайн.

Странно, той изглежда се вълнуваше за бебето.

— Няма ли да се чувстваш неспокойна, след като ще трябва да отглеждаш малко дете толкова близо до водата?

— Ти си отгледан близо до водата. Също и аз. Никой от нас не се е удавил.

— Аз веднъж за малко не се удавих. Родителите ми никога не ми позволяват да го забравя. Твърдят, че е трябвало още тогава да се досетят що за човек ще стана, като порасна, след като така съм предизвиквал съдбата. Ами ако родиш момченце като мен?

Тя му се усмихна:

— Много бих искала да имам момченце като теб.

— Косите ти ще побелеят.

— Може би не. Може би ще ме поддържа млада.

— Ти си млада. Много млада.

— Само шест годиш по-млада от теб.

— Точно сега изглеждаш като на дванадесет години.

Погледът му се спря на гърдите ѝ.

— Да кажем четиринадесет.

Той се намръщи и се изправи на крака.

— Почервеняваш. Трябва да донеса крема против слънчево изгаряне.

Тръгна към самолета.

Една минута Джена го наблюдава. Беше доволна, че плувките му не бяха малко парче плат, като тези, които носеше на Крит преди години. Оскъдните бикини бяха подходящи за тийнейджъри и мъже

под тридесет години, но стойката на Спенсър изискваше нещо по-шикозно. Банският, който носеше, беше точно такъв. Стоеше му като боксерки по мярка и придаваше горда осанка на тялото му.

Господи, как ли си я представяше той. Подготовката ѝ за пътуването — маникюр и педикюр, масаж на лицето, фризура — май се оказа съвсем излишна. Всъщност ако не бяха гърдите ѝ, сигурно щеше да изглежда много по-млада. Нямаше нужда от огледало, което да ѝ го каже. Нямаше грим, не носеше бижута. На главата ѝ, за да пази очите си от слънцето, стоеше бейзболната шапка на Спенсър. Бикините ѝ — от които беше облякла само долницето — бяха от младежкия отдел и защо не? Компенсираше за пропиляното време. Като тийнейджърка беше твърде пълна, за да носи нещо късо. Дълго време, след като отслабна, тя продължи да се чувства дебела, въобразявайки си, че има гънки по кожата си, където приятелките я уверяваха, че няма нищо. Само през последните няколко години носеше бикини, и то само в подобрена компания.

Спенсър беше достатъчно подобрена компания. Вече я беше виждал съвсем гола повече пъти, отколкото можеше да преброи. Не ѝ се усмихваше похотливо. Просто с наслада я гледаше. Тя остана с впечатлението, че той изпитва почти еднакво удоволствие както от това, че вижда тялото ѝ, така и от факта, че тя му има доверие да му го показва разсъблечено.

Изминала е дълъг път, помисли си тя с усмивка, и го видя да се връща към нея по пясъка. Той приклепна така, че тя се оказа между колената му, изстиска крем по ключиците ѝ, затвори тубата и започна да го размазва по кожата ѝ.

— Много се грижиш за мен — каза тя.

Имаше чувството, че я гледят.

— Слънчевото изгаряне не е шега работа.

— Мислех, че добивам кафяв тен.

— Да. Под червения.

Умелите му ръце разтриваха, размазваха крема по раменете ѝ, по гърба ѝ, по гърдите ѝ. Той се задържа дълго на гърдите ѝ, за да го втрие по-дълбоко. С пресилен глас тя попита:

— Опитваш ли се да ми кажеш нещо, Спенсър?

И най-лекото му докосване я правеше готова да се люби, нямаше значение дали е посред нощ или по пладне. Очевидно беше загубила

всякакъв срам.

Той прокара ръката си под гърдите ѝ, леко ги повдигна.

— Винаги ме изненадват. Знаех, бях усетил, че са твърди, но не си ги представях толкова големи.

Бяха по-големи, отколкото предишния месец и Джена знаеше защо. Коремът ѝ продължаваше да си е все така плосък, което означаваше, че Спенсър няма да се досети за състоянието ѝ. Като не ѝ дойде мензисът след десет дни, той ще разбере и това беше добре. Най-добрият начин да разбере. В края на краищата няма да разбере дали бебето се е родило един месец по-рано. Тогава него няма да го има.

— Когато ме докосваш — каза тя тихо — аз набъбвам. Когато си някъде наблизо до мен, набъбвам.

Той притисна уста в тила ѝ. Дланите му се задвижиха на големи, галещи кръгове по гърба ѝ, по корема ѝ. След минутка той задъхано си пое въздух.

— О, Господи.

Нещо в тона му я стресна и това не беше само болката от възбудата. Тя вдигна поглед:

— Нещо не е наред?

Сребристо сините му очи заблестяха:

— Искам те. Вината те искам. Би трябвало да ми мине, но не ми минава.

От признанието сърцето ѝ замря, защото то съдържащо учудване, а учудването беше нещо, което Джена обикновено не свързваше със Спенсър. Той винаги е бил силен и сигурен. Учудването му я обезпокои.

Но той също каза и нещо, от което сърцето и замря.

Тя толкова искаше да му каже, че го обича, че чак усети думите в устата си. Но не можеше да ги изрече. Не смееше. Той не искаше да ги чуе. Може би щеше да настъпи време — позволи си тя за минутка да помечтае, преди да ги прогони от главата си — когато той ще иска тези думи така, както искаше тялото ѝ. Дотогава на нея ѝ оставаше само да прави второто най-добро нещо, а именно да го обича до безумие с устата си, с ръцете си и с тялото — нещо, което той я беше научил да прави толкова добре.

Спасителен самолет нямаше. Нито кръстосвач, нито ветроход, нито чартър. На острова вече бяха от десет дни. Дори Спенсър имаше своите мигове на съмнение. Опитваше се да ги скрие от нея, но тя виждаше тревожния му вид, когато седеше на плажа, загледан в морето със свити крака и облакътен на колената си. Тя вече не го питаше, отчасти защото той никога не признаваше тревогата си, отчасти защото тя не искаше той да я признае и защото останалото време беше божествено.

Джена и по-рано бе имала ваканции, но никога като тази. Никой от двамата не носеше часовник. Събуждаха се сутрин, когато се чувстваха отпочинали, и заспиваха вечер, когато бяха изморени. Дните им бяха изпълнени с разходки, плуване и слънчеви бани. Четяха много. Общо книгите, които Спенсър носеше, и тези, които Джена беше опаковала, им стигаха, още повече, че вкусовете им бяха подобни и те можеха да си разменят любимите. Понякога слушаха касетофона му, който работеше с батерии, но и двамата бяха съгласни, че естествената музика на острова е за предпочитане.

А що се отнася до най-необходимите неща, справяха се много по-добре, отколкото тя очакваше. Първо свършиха прясната храна, която Спенсър носеше, след това замразените неща, които бавно се размразяваха в хладилната чанта. Вече преминаваха към консерви в кутии и сушена храна, която силно я изненада, Спенсър ѝ беше казвал, че носи сушена храна на пътуванията си, както и че в Ню Йорк се намира най-доброто място, откъдето може да се купи. Той се беше снабдил оттам. Тя реши, че това е щастливо съвпадение. Сушените храни, опаковани в торби, в които можеха да се варят, бяха готови гозби. Той имаше достатъчно за цял месец редовно хранене, пък и те не ги ядяха редовно. Веднъж на ден Спенсър нагазваше във водата в края на острова, където на плиткото имаше подводни скали, и ловеше риба. Чистеше я и я приготвяше. Джена през живота си не беше яла нещо толкова прясно и толкова вкусно. Отчасти, смяташе тя, това се дължеше на островната атмосфера. Тя се чувстваше част от околната среда там — още едно живо същество, което се бори за оцеляване.

Не. Не се бореше. Спенсър имаше право. Те си имаха храна и подслон. Не бяха в опасност. Всъщност, ако оставеше настрана притесненията за спасяването им, тя през живота си не беше

прекарвала толкова добре. Вече познаваше острова, така че дори частите, които някога смяташе за отблъскващи, сега ѝ се струваха красиви. А някои от местата по начало си бяха красиви.

Едно от тези места беше водопадът. Намираше се на най-високото място на острова. Откриха го на втория ден от престоя си там, когато проследиха поточето нагоре по хълма до мястото, откъдето то клокочеше през големи скалисти образувания. А по-райско кътче Джена не би могла да си представи. Тук дърветата бяха високи и зелени, земята, покрита с мъх. Скалите бяха гладки, някои високи, други плоски, водата, която се разливаше над най-високата скала, беше по-мека и освежаваща от всякакъв душ, под който е стояла някога. Бяха свикнали в края на всеки ден да се изкатерват по хълма, не само за да се измият от солта и пясъка, полепнали по телата им, но и за да наблюдават как бавно слънцето залязва в океана.

Този ден Джена особено много се любуваше на водната завеса, която се спускаше от косата към раменете ѝ и надолу по тялото ѝ. Сутринта се беше събудила замаяна и с напредването на деня горещината я измъчи повече от обикновено. А сега, като оставяше сапунът да се стича по нея, се почувства като нова.

Спенсър свърши собствения си душ. Винаги е бил по-бърз от нея, дори в най-добрите ѝ дни, но никога не я е юркал. Предпочиташе, след като е свършил, да се излегне на най-голямата и най-плоската скала и да я наблюдава. След време тя се присъединяваше към него. Той изтриваше лицето ѝ с кърпа, същевременно леко навиваше косата ѝ и я изстискваше от водата.

— Ако родиш дъщеря, ще има точно такава коса. Мислила ли си някога за това? Представяла ли си някога как ще изглежда нашето дете?

Джена не отговори веднага. „Нашето“ продължи да ечи в главата ѝ. Никога не беше го казвал по-рано, никога не го беше споменавал във въпросите, които ѝ задаваше. А въпроси беше задавал. За мъж, който твърдеше, че не иска да има нищо общо с бебе, Спенсър развиваше странен интерес към бебето на Джена. Но никога преди това не беше казвал „нашето“.

Звучеше като фразата „да правим секс“, помисли си тя. Понякога се перифразираше в „да правим любов“, което имаше смисъл, тъй като тя беше влюбена. Но Спенсър първи я използва, а той не беше влюбен

или ако беше, това беше любов, която идва на второ място, много след работата му — любовта на живота му.

Представи си го как си тръгва през ноември, за да спаси испанския галеон. След това си го представи следващата година как тръгва да изследва нещо друго. По това време бебето вече ще е родено. Представи си и това и се почувства божествено спокойна.

— Къдрици — каза тя. — Като малка имах къдрици. Момче или момиче, и то ще има къдрици. И, да, тъмна коса. И на двамата косата ни е черна. Също кожа в кремав цвят.

— Моята не е такава.

— Такава е.

— Къде?

Тя извърна главата си и смело го изгледа:

— Слабините ти.

— Наблюдателна си.

— Аха.

Всъщност „наблюдателна“ не обясняваше напълно каква е тя. Тя подозираше, че познава тялото на Спенсър по-добре от своето собствено. Безспорно, с лекота можеше да оглежда по-голямата част от него, особено когато той се излягаше и я оставяше тя да го гледа, нещо, което той правеше често. Единственото му правило беше тя да не престава да гледа. И тя нито веднъж не го наруши.

Той се намръщи.

— Ако е момиче, ще бъде поразителна. Момчетата непрекъснато ще тичат след нея. Ще трябва да внимаваш, Джена. Знам на какво са способни момчетата. Като дете, бях страхотно буен.

— Само като дете ли? — попита го тя закачливо.

Ако я беше чул, не го показва.

— Всички говорят за безопасен секс, но децата продължават да си мислят, че са безсмъртни.

Джена не можеше да мисли години напред, след като преди това ѝ предстоеше толкова много. Тя изтри остатъците от вода по тялото си, след това се пресегна към лосиона, който винаги носеше. Той се изсмя първия път, когато я видя да го прави, каза ѝ, че лосионът ѝ за тяло беше абсолютно неуместен, след като имаха островен водопад, но следващия път именно той ѝ напомни да го вземе.

— Днес е трудно да се отглеждат деца — продължи той. — Дори в семейство с двама родители. Сигурна ли си, че ще се справиш сама?

— Аха.

Тя втри лосион в краката си, изстиска още и го размаза по стомаха си.

— Бебетата са напълно зависими. Нуждаят се от постоянни грижи. Няма ли да ти дойде много?

— Не повече, отколкото на която и да е нова майка.

— Как ще посещаваш разни места? Бебета плачат от най-малкото нещо.

— Плачат, ако са изморени, гладни или мокри. Ще се старая на моето да не му случва нищо от тези неща — поне за дълго време и не когато го вода някъде.

Тя размаза лосион по раменете си.

— Ще го носиш ли на гръб в една от онези раници?

Тя се усмихна.

— Забавно е.

— Но как ще се справиш? Не са ли нужни двама души, за да го качат там?

Тя пак го погледна.

— А ти нуждаеш ли се от помощ, когато качваш сака на гърба си?

— Не.

Тя изви вежда и продължи да втрива лосион в ръцете си, но мислите ѝ се задържаха на въпросите му. Нещо ставаше в главата му. Ако се опитваше да ѝ намеква, че се нуждае от съпруг, сбъркал е адреса. Ако се опитваше да я убеди, че бебетата изискват повече работа, отколкото си струват, и следователно има право да не иска да участва в отглеждането им, тя по никакъв начин няма да го насърчи. А пък ако се опитваше да я убеди да се откаже да има бебе изобщо, вече беше много късно.

— Не можеш да имаш бебе там, където аз ходя — обяви той.

Тя втри крем между пръстите на ръцете си.

— Понякога съм на километри от цивилизацията — продължи той да разсъждава. — Няма никакви телефони, бани, никакви легла.

Джена можеше да се закълне, че той се опитва да се оправдае, че няма съпруга и семейство, но това, което описваше, по нищо не се

различаваше от това, което имаха тук. Вярно е, тя не му беше съпруга, но нямаше нищо против живота тук. Нито веднъж не се оплака.

— Ако се разболееш — настоя той, — не можеш да изтичаш до аптеката за антихистамин. Не можеш да изтичаш до ресторанта за вечеря, ако ти е омръзнало да готвиш. Не можеш да отидеш на кино, ако ти е скучно, или да изтичаш до книжарницата, за да си купиш нещо за четене.

— Изглежда много труден живот — каза Джена.

— Наистина е труден. Има дни, през които се влача километри и километри с тежка раница на гърба си. Една жена не би могла да го направи, особено с бебе.

Той изсумтя.

— Просто не мога да си те представя как се спиращ сред тундрата, за да кърмиш.

Той млъкна.

— Нали имаш намерение да го кърмиш?

— Да.

— Е, не можеш да го кърмиш там, където аз ходя. Условията там са сурови. Често трябва да се ходи по дванадесет час на ден.

Отново изсумтя, този път по-високо.

— Изобщо можеш ли да си представиш що за живот би било това за жена в края на бременността ѝ?

Тя тихо отговори:

— Не мога да си представя що за живот би било това за жена в края на бременността ѝ, тъй като това е първата ми.

Едва изрекла думите, и сърцето ѝ заби силно. Замисли се дали не се е издала. Дали той не се е досетил?

— Страх ли те е? — попита той.

— Да ме е страх?

— От последния месец.

Тя леко въздъхна:

— Малко.

— Чудя си колко ли ще наедрееш.

Посегна към ръката ѝ и я притегли към себе си. Очите му докоснаха гърдите ѝ. Ръката му ги последва. С кокалчетата на пръстите си погали меката кожа под пъпа ѝ.

Гласът му прозвуча като неравна въздишка, когато проговори:

— Имаше бременни момичета в онова индианско племе, което изследвах. Не носеха повече дрехи от останалите и коремите им се виждаха. Понякога отвътре щръкваше коляно или лакът. Това ме омайваше.

Ръката му се плъзна по-надолу, пръстите му бяха стигнали почти до мястото, откъдето трябваше да се появи бебето.

— Веднъж ми позволиха да наблюдавам раждане. Беше невероятно.

Джена преглътна. Сърцето ѝ беше набъбнало, беше станало два пъти по-голямо от нормалния си размер. Затова без да се замисли, каза:

— Можеш да наблюдаваш раждането на нашето бебе, ако искаш.

Ръката му постепенно се спря, след това той я отдръпна. Хвана се за един камък, изправи рамене и вдигна поглед към нея:

— Споразумението ни беше да ти помогна да забременееш. Това е всичко.

Тя се жегна. Побърза да каже:

— Знам и сама ще се справя отлично, но каза, че било невероятно да гледаш раждане, затова си помислих...

— Мисли само за бременността.

Той се изправи на крака.

— Кога ще знаеш?

Тя се помъчи да преодолее болката.

— Пет дни. Или шест.

Не беше сигурна. Беше ѝ трудно да си води сметка за времето. Дните се сливаха.

Той се наведе да си вземе хавлията. Без да изчака тя да се присъедини към него, тръгна надолу по хълма.

Една сутрин Джена се събуди с чувството, че ѝ се повдига. Мина ѝ веднага, след като закуси, така че Спенсър не забеляза нищо. За това беше безкрайно благодарна. Настроението му далеч не беше от най-добрите, когато се върнаха на самолета предишната вечер и макар че той я прегръщаше плътно през цялата нощ и на сутринта изглеждаше по-спокоен, тя не искаше да рискува пак да го разстрои.

Отново почувства, че ѝ се повдига по-късно същия следобед. Налапа шепа сухари. Помогна ѝ.

Но на следващата сутрин нямаше такъв късмет. Отново се събуди с чувство, че ѝ се повдига. Успя да го преодолее само докато излезе от покритието на мушамата и се запъти към тоалетната. По средата на пътя се отклони от пътеката и изпразни съдържанието на стомаха си в гората.

Спенсър беше на пътеката, когато тя се връщаше.

— Какво има?

— Не се чувствам много добре — каза тя.

Мина покрай него и бързо тръгна към плажа, искаше само да измие лицето си и да изплакне устата си.

Той се оказа точно зад нея.

— Повърна ли?

— Да.

— Да не би да е нещо, което си яла?

— Не знам.

— Беше ли ти лошо през нощта?

— Не.

Тя разшири крачката си по пясъка. Когато стигна до водата, се отпусна на колене и незабавно с шепи наплиска лицето си.

Той клекна до нея.

— Джена?

— Дай ми минутка — измърмори тя слабо.

Все още се чувстваше неразположена, макар че в стомаха ѝ вече нямаше нищо за изхвърляне.

— Не е ли много рано да ти е лошо сутрин?

Тя не отговори. Чувстваше се слаба и изведнъж изморена, задето трябваше да пази тайна.

— Нали, Джена?

— Не знам.

— Каза, че сутрешното неразположение започва едва през петата или шестата седмица най-рано. Каза ми го, преди да заминеш за Хонконг, не помниш ли?

Тя кимна. Водата помагаше. Тя нагребва още за челото си, устата си, гърба си, врата си.

— Ако си забременяла, откакто сме тук, не може да е повече от седмица и половина.

— Навярно това е отклонение.

— А може би си била бременна, преди да стъпиш на самолета ми. Това обяснява защо чувствам гърдите ти по-големи, отколкото си спомнях.

Тя плисна лицето си още веднъж и се скри зад ръцете си.

— Джена?

Тя не знаеше какво да каже.

— По дяволите, Джена — изръмжа той предупредително.

След това постепенно започна да осъзнава положението.

— Вярно е, нали?

Той я хвана за китките и издърпа ръцете от лицето ѝ.

— Бременна ли си?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джена не можеше да лъже. Повече не можеше да лъже.

— Да, бременна съм — каза тя и впери широко отворени очи в Спенсър, за да прецени реакцията му.

Той погледна към корема ѝ, преглътна и отново вдигна поглед.

— Станало е във Вашингтон?

Тя кимна.

— Но ти го отрече.

— Знам.

— Защо?

Можеше пак да излъже и да каже, че не е била сигурна дали е бременна, но веднага отхвърли тази мисъл. Не беше лъжкиня. По начало не искаше да лъже, но нямаше избор. Сега обърканото изражение на Спенсър я трогна. Беше настъпил моментът на истината.

— Бях егоистка — каза тя, потисната от бремето на вината си. — Исках отново да бъда с теб. Знаех, че ще е за последен път и мислех, че няма нищо лошо в това.

— Нищо лошо? — изрева той.

От гнева, който Джена познаваше, но който никога не е бил насочван направо към нея, лицето му потъмня, ръцете му се стегнаха около китките ѝ.

— Качи се на самолета ми, макар и да знаеше, че изпитваш смъртен страх от него, макар и да знаеше, че самолетът ще бъде травмиращ...

— Не травмиращ...

— Достатъчно стряскащ, така че да загубиш бебето.

— Не загубих бебето. Никога не съм мислила, че ще го загубя.

— Не каза нищо, когато се приземихме. Остави ме да си мисля, че не си бременна. Водих те нагоре-надолу, навсякъде из острова. Накарах те да се разхождаш в дъжда, да спиш на земята, да ядеш сухари и сушено говеждо месо, а ти през цялото това време си държа

устата затворена, след като трябваше да си бъдеш вкъщи, да отидеш на лекар, да ядеш прясна храна и да вземаш витамини.

Пръстите му се забиха в кожата ѝ.

— Мислех, че искаш това бебе.

— Искам го — извика тя. — Искам го.

Сълзи бликнаха в очите ѝ.

— Това е най-скъпоценното нещо на света за мен!

— Щом като е така, защо не ми каза, че си бременна?

— Защото това нямаше да промени нищо!

Защитавайки се, тя обясни:

— Нямаше нищо лошо в това, че се катерих нагоре по острова, че се разхождах в дъжда, че спях на земята, или ядях това, което ядях. Всички тези неща са добри — уверих се в това. Но ако ти бях казала истината, ти щеше да се ядосаш, да се разтревожиш, както сега, и какъв е смисълът! Целият гняв и всички тревоги на света няма да ни помогнат да се измъкнем от този остров! Самолетът не може да лети! Не можеш да промениш това, Спенсър!

Той ѝ хвърли продължителен остър поглед. Накрая предизвикателно заяви:

— По дяволите, разбира се, че мога.

Тя не разбра, но преди да успее да го попита какво иска да каже, той беше пуснал китките ѝ и тръгнал по пясъка право към самолета. По средата на пътя рязко се обърна, върна се до мястото, където тя все още беше коленичила, и я хвана за ръка.

— Хайде. Стягаме си багажа.

— Сега?

— Заминаваме.

Той я изправи и те тръгнаха. Хватката му беше здрава, гласът — стегнат.

— Но как? — попита тя объркано.

— Самолетът ми.

— Трябват ти части.

— А може би не.

— Но каза, че не можем да летим без тях.

— Излъгах.

— Какво?

— Излъгах.

Тя завлачи краката си по пясъка.

— Как така излъга?

— На самолета му няма нищо. Можем да летим.

— Няма му нищо?

— Точно така.

— Никакъв проблем с електричеството? Никакъв проблем с радиото?

— Не.

— Не ти вярвам.

— Ако щеш, ми вярвай. Ще хапнеш нещо, докато развалям този лагер. След това излитаме.

Тя все още се опитваше да проумее казаното от него. В продължение на единадесет дни бяха заседнали на острова и чакаха да бъдат спасени. Или така си мислеше тя.

— Тръгваме си просто ей така?

— Искам да се върнеш на Роуд Айлънд, където всичко е сигурно и предвидимо. Искам да се видиш с доктора си. По дяволите, сега четем само за пренаталните грижи.

Точно в този момент Джена пет пари не даваше за пренаталните грижи.

— Излъгал си ме, Спенсър?

— Да, излъгах те.

Разгневена, тя издърпа ръката си от неговата и отстъпи настрана.

— Запланувал си това произшествие, макар и да знаеше, че родителите ми загинаха по този начин? Как можа?

Той се изкатери на самолета и се провикна през рамо:

— Крайно време е да се пребориш с този страх. Пък и не беше никакво произшествие. Непрекъснато ти повтарях, че знам какво правя. Приземяването ни беше грижливо обмислена маневра.

— Но кацнахме на плаж!

Той търщуваше из кутиите с храна.

— Кацал съм на този плаж десетки пъти. Островът е собственост на мой приятел. Той знаеше, че ще бъдем тук. Затова и никой не се отби.

Гневът ѝ нарасна.

— Знаел ли си, че няма да ни трябва сигнален огън? Знаел ли, че няма да ни трябва сигнална пушка? Знаел си, че никой няма да дойде

да ни търси? Обзалагам се, че дори си казал на Каролайн къде отиваме!

— Разбира се. Не исках никой там да се тревожи.

Той се подаде с кутия със сок и ѝ я подхвърли. Тя инстинктивно я улови и след това я хвърли обратно. Не го улучи, кутията се удари във вратата и падна на земята.

— Всички тези провизии си купил с това наум.

Никакво съвпадение, а грижливо планиране. Трябваше да се сети. Беше чела всичките му книги. Старателно планираше авантюрите си.

— Имаше точно толкова прясна храна, колкото да изядем, преди да се развали, точно толкова лед, колкото е необходимо, за да не се размразят замразените храни, преди да свършим прясната храна. Имаше сапун, хавлии и тоалетна хартия. Имаше книги и касетофон. Дори крем против слънчево изгаряне.

— Имаше те и теб — каза той и вдигна кутията със сока.

— Разбира се, че и мен. Мислех, че отиваме в Кийз!

Лъжата му дълбоко я засегна.

— Трябваше да се досетя. Беше близко до ума. Но ти повярвах!

— Така, както и аз ти повярвах.

— Млъкни, Спенсър. Не е същото. Всъщност, изобщо не съм те излъгала. Не съм казала, че не съм бременна. Подведох те и след това не те поправих, когато ти допусна, че не съм. Но ти — ти си измислил цяла история, една след друга опашати лъжи. Това е непростимо.

Той ѝ подаде десертно блокче с шоколадов кувертюр, беше ѝ казал, че го носи, защото много обичал да го хруска, когато си е вкъщи.

— Изяж това. И сока.

Тя не обърна внимание на предложението му.

— Как смееш да постъпваш така с мен, Спенсър! Как смееш да решаващ, че ще преодолее страха си от летене! Как смееш да вземаш целия ми живот в ръцете си и нищо да не ми кажеш!

— О, моля ти се — измърмори той. След това по-високо: — За Бога, вземи храната.

— Не я искам. Искам да знам колко дълго смяташе да ме държиш тук.

Тъмните му вежди плътно се събраха.

— Звучиш сякаш беше затвор. Беше ли нещастна? Лошо ли се отнасяха с теб?

— Бях лишена от свободата да си тръгна.

— Искаше ли да си тръгнеш?

— Въпросът не е в това. Въпросът е, че имах право да знам истината.

Погледът му се заби в нейния:

— Аз също!

— Щеше да разбереш, след като не ми дойде мензисът — каза тя, изведнъж почувствала се победена.

Стомахът ѝ отново започваше да се бунтува.

— През цялото време знаех, че тогава ще ти кажа. А ти, кога смяташе да ми кажеш?

— Щях да ти кажа много по-рано.

Той се усмихна.

— Изобщо не мислех, че ще издържиш тук. Мислех, че след седмица ще започнеш да си скубеш косите. Мислех, че ще ти дойде до гуша от пясъка, от буболечките, че ще се поболеееш от горещината. А ти се държа геройски, ангелче.

Той ѝ подаде храната.

— Вземи това.

— Не я искам!

Тя се обърна:

— Лошо ми е.

Тъй като не знаеше какво друго да прави, тръгна надолу по плажа към същите скали, на които седна първия ден. Тогава се чувстваше силно възбудена. Сега също се чувстваше силно възбудена. И ѝ се повдигаше.

Спенсър се приближи към нея отзад и се пресегна да ѝ даде шепа сухари.

— Трябваше да се досетя какво ти е, когато хрускаше тези неща — измърмори той. — От колко дни ти става лошо?

— Два.

Ругаейки под носа си, той продължи да тика сухарите в ръката ѝ, докато накрая тя ги взе. След това той се върна на самолета.

В продължение на няколко минути Джена се загледа в сухарите. Чувстваше се ужасно. Те щяха да помогнат на стомаха ѝ, но не знаеше

какво можеше да помогне на душата ѝ. Сега не ѝ трябваше да поглежда назад, за да разбере дали Спенсър стяга самолета. Той щеше да я отведе вкъщи. Времето им заедно свърши.

Тя опря лице в коленете си и заплака. Дълбоки, тихи хлипания извираха отвътре. Искеше да спре да плаче — Спенсър мразеше сълзите — но чувствата, които ги бяха предизвикали, бяха много силни. И като прегърна краката си, тя остави сълзите да се стичат. Постепенно намаляха. Хълцукайки, тя опря буза в бедрото си и се загледа в морето.

Добре е, че се прибирам, си каза тя. Една гореща вана ще ми дойде добре, искам да четкам косата си, докато стане гладка, да облека истински дрехи. Но Господи, Спенсър ще ѝ липсва. През цялото време знаеше, че любовта ще бъде проблем, но беше подценила големината му. Не можеше да го забрави. Ще го вижда всеки път, когато минава покрай стаята в къщата ѝ, където спа, всеки път, когато гледа филм по телевизията, всеки път, когато чете книга или яде пържола, или види самолет, всеки път, когато целува бебето му за лека нощ. Тръгнеше ли си той, щеше да се почувства, сякаш късат парче от сърцето ѝ. Вече чувстваше болката.

В гърлото ѝ отново заседна буца. Преглътна, опита се да го освободи. Пое си дълбоко въздух и се изправи. С плач нямаше да постигне нищо. Тя умееше да се приспособява. Животът продължаваше. Щеше да оцелее — дори повече — ще бъде добре. В края на краищата чакаше бебе.

Пък и кому е нужен някакъв си авантюрист? Авантюристите може да са вълнуващи, но обикновено ги няма, когато най-много се нуждаеш от тях. Някъде ще преследват собствените си мечти. Освен това бяха интриганти, нагли лъжци.

Бавно изяде един сухар, след това още един. Останалите няколко натроши в ръката си и ги хвърли във водата на рибарките, които се гмуркаха наблизо. Тя се избута от скалата и се приближи до края на водата, за да измие лицето си от пораженията на сълзите.

След това, съзнавайки, че следващите няколко часа ще бъдат най-мъчителните в живота ѝ, но че ще трябва да ги изтърпи, тя тръгна, за да се присъедини към Спенсър на самолета.

Той беше почти готов. Мушамата беше свалена, хавлиите и одеялата събрани, личните им вещи, които лежах на приспособената

масичка от плавеи, прибрани и опаковани. Плажът, който беше малкият им дом, сега изглеждаше толкова трагично гол, че Джена отново почувства заплахата на сълзите, но не им позволи да потекат. Животът е пълен със сърцераздирателни неща, каза си тя. Трябва да преживее това. Ще го преживее.

— Сега по-малко ли ти е лошо? — попита я Спенсър намръщено.

— Да.

— Тогава изяж това.

Той ѝ подаде шоколадова вафла и банан.

Тя не искаше да говори, да спори или да прави каквото и да било, което би продължило агонията на раздялата им. Колкото по-скоро се прибере в Роуд Айлънд, толкова по-добре. Затова, макар че не ѝ се ядеше, тя взе храната.

Той остана да я гледа с ръце на бедрата, изглеждаше сякаш знае точно какво си мисли тя.

— Хайде.

— Ще ям, докато ти опаковаш.

— Аз съм готов. Изяж го, преди да излетим.

Той настояваше. Това не ѝ хареса.

— Ти яде ли?

— Не съм гладен.

— Е, и аз не съм гладна.

— Тогава яж заради бебето.

Ще ям заради бебето по-късно — сопна се тя, мислейки си колко досадно арогантни могат да бъдат мъжете. — Сега не ми се яде.

— Що за майка ще бъдеш.

— А теб какво те интересува? Ти по начало не искаше бебето. Не искаше отговорността. Пак ти казвам ти да не я поемаш. Остави на мен да се тревожа за бебето.

Тогава той се втренчи в нея, погледът му я разтнесе. Виждала бе гняв в очите му, но никога не беше виждала такъв леден гняв, който вледени среброто в тях. Тя усети студа до пръстите на краката си.

Толкова по-добре, разсъди тя, но сърцето ѝ още малко се разкъса. Тя и Спенсър никога няма да бъдат отново приятели. Чувствата им бяха много силни. Щом не можеха да се обичат, трябваше да се мразят — заповяда си тя и трябваше да поработи върху това, но друг начин нямаше. Друг начин нямаше.

Сякаш стигнал до същото заключение, Спенсър с гневно движение на главата ѝ даде знак да се качва на самолета. Той се изкатери след нея, сложи си колана и започна да натиска бутоните. След малко перките се завъртяха.

— Чудовище.

— Аха.

Тя стисна зъби и впери невиждащ поглед напред. Не погледна към Спенсър, когато той изманеврира самолета до края на плажа и зави. Тя погледна към лагера им, когато се засилиха покрай него. Беше твърде угнетена, за да се изплаши, когато колелата се отлепиха от земята и самолетът бавно се издигна във въздуха.

Искаше само да се прибере вкъщи. Сигурно е час и половина до Савана, след това два и половина до Роуд Айлънд. Искаше времето бързо да минава. След няколко минути, за да му помогне да мине по-бързо, тя погледна през страничния прозорец.

— Каква е тази земна маса?

Простираше се напред и назад, докъдето погледът ѝ стигаше и подозрително изглеждаше като континент.

— Флорида.

— Ако летим на север, какво търси от моята страна на самолета?

— Летим на юг.

— Но аз живея на север.

В отговор той само стегна челюстта си, от което профилът му стана още по-грубоват, отколкото беше. Изглеждаше по-напрегнат, отколкото го бе виждала когато и да било, и ядосан, много ядосан. Е, помисли си Джена, и тя беше ядосана и не ѝ харесваше това, което четеше между редовете.

— Мислех, че ме отвеждаш у дома.

— Така е.

— В моя дом.

Той стегна един мускул на челюстта си, който така се опъна, че за малко не се скъса.

— Достатъчно, Спенсър — обяви тя, седнала с изправен като бастун гръб зад предпазния си колан. — Ти реши да отидем на този остров, и отидохме. Сега е мой ред да решавам и аз решавам да ме върнеш на Роуд Айлънд.

— Сега няма да летя чак дотам — отрязва той.

— Защо не? До ноември нямаш нищо по-интересно за правене. Самият ти ми го каза.

— Трябва да мисля. Трябва ми време. Не знам какво да правя.

— Аз ще ти кажа какво да правиш. Заведи ме в Роуд Айлънд, остави ме там и ме остави на мира.

— Не мога да го направя.

— Защо?

— Защото не сме приключили.

Джена усети леко жегване отвътре. Болката беше непоносима.

— Приключили сме, приключили сме! Ти си свърши работата. Даде ми бебе. Няма друго какво да правиш. Подписала съм документи в този смисъл.

— Е, аз не съм подписвал никакви документа! — изрева той. — А ти можеш да си вземеш твоите и да ги изгориш, пет пари не давам. За мен те не струват нищо!

Джена впери невярващ поглед в него.

Той продължи ядосано:

— Казах ти, че ще си взема белята. Казах ти, че не мога да стана баща на дете и да не ме е грижа за него. Предупредих те, Джена, но ти, изглежда, смяташе, че документите са някаква защита. Е, не са! Просто не мога да пренебрегна факта, че моето бебе расте вътре в теб. Не мога просто да си тръгна и да забравя. По дяволите, не мислиш ли, че и аз се чудя как ли изглежда то?

Той прокара ръка през косата си.

Джена се боеше да мисли за бъдещето.

— Да, аз запланувах това пътешествие — продължи той.

Очите му бяха приковани в хоризонта. Тонът му беше открита самоирония.

— Да, казах си, Спенс, жената ти завъртя главата. Наистина прекарахме толкова добре в Литъл Комптън. Толкова приятно в Окръг Колумбия. Сигурно ще бъде чудесно и в Кийз. След това се сетих за острова и си казах, каква авантюра! Свикнала е с мрамор и кадифе. Да видим как ще се почувства с водорасли и пот.

Тихо добави:

— Не ставам често на глупак. Вярно е, че исках да разбера дали ще рухнеш, а същевременно исках да ти се наслаждавам. Не беше само секс, а това че бяхме заедно.

Той сви устни. Ноздрите му се разшиха, когато си пое въздух.

— Направо обезумявах от това, че бяхме заедно. От наладата, че сме заедно. От нетърпението да бъдем заедно. Никога не съм изпитвал подобно нещо с друга жена и не исках да го изпитам с теб. Но продължих и имах намерение да заседнем няколко седмици на острова, тъй като не можех да устоя. А и колко забавно беше да купувам провизии! Чувствах се, сякаш съм натрупал познания от много, много години и сега за първи път ги използвам с добра цел. Можеш ли да си го представиш?

Звучеше така, сякаш самият той не можеше да си го представи, Джена притисна пръсти в устата си.

Той тихо изруга и поклати глава.

— По дяволите, беше приятно. Всичко беше приятно. Искан да кажа, ти не рухна. Не се оплака. Забавляваше се точно толкова, колкото и аз, и го правеше в моя стил.

Гласът му засече.

— Никога няма да забравя как стоеше там на прибой само с долниците на бикините и моята бейзболна шапка. Беше толкова трогателно.

Той пак изруга, а на нея ѝ се стори, че видя нещо мокро и бляскаво в очите му.

— Можех да остана там завинаги. Знаеш ли това? Не мисля, че някога съм оставал някъде повече от шест месеца през последните двадесет и три години, но на онзи остров бих останал вечно. Или поне докато свършим храната — той изсумтя. — Или докато забременееш. Боже мой, а това не отне много време, нали?

Джена искаше да говори, но гърлото ѝ се беше стегнало. Там беше заседнало сърцето ѝ, заедно с надеждите и мечтите ѝ.

— А сега, по дяволите, не знам какво да правя — изломоти той. — Ще те върна в цивилизацията, но ако това означава повече да не те виждам, няма да мога да го направя — просто не мога. Толкова съм разочуван. Искан толкова много. Не мога просто да те пусна обратно и да излетя, а всъщност само малка част от мен има нещо общо с бебето. По-голямата част има общо с теб. Когато миналия месец ми каза, че не си бременна, бях разочарован заради теб, не заради мен. Нямах да се притесня, ако трябваше да продължим да пробваме още

месеци, защото така щях да имам време да обмисля нещата. Но сега ти си бременна, по дяволите. И аз нямам време. И не знам какво да правя.

Джена, дръзна да се надява.

— И какво искаш да правиш?

Той я стрелна със страховит поглед:

— Да се ожения за теб. Чувала ли си някога нещо толкова налудничаво? Искам да кажа, ето ме, обикалям целия свят и искам да се ожения за теб. Искам законно да се обвържа с теб. Искам да знам, че ме чакаш, когато се връщам. Искам отново да ти изпратя цветя и да те мажа с крем против слънчево изгаряне, да ти нося обувките, и чантата, и книгите. Искам пак да вържеш вратовръзката ми на възел в косата си. Искам детето ти да носи моето име.

Той отново я стрелна с поглед, не по-малко страховит от първия.

— Но ти не искаш нищо подобно и не те обвинявам. Имаш си собствена корпорация, собствена къща, а сега и собствено бебе. Нямах нужда от мен.

Този път, като я погледна, се намръщи:

— Вържи се, Джена.

Тя беше отвързала предпазния колан и се хлъзгаше към него. Когато със седалището си докосна бедрото му, тя го прегърна през врата.

— Грещиш, грещиш, грещиш — прошепна тя и заплака. — Нуждая се... от теб. Толкова... много.

— О, Господи, не плачи. Джена, моля те.

Гласът му секна.

— Не знаеш какво ми причинява това.

Той я прегърна с една ръка и разтреперан я притисна към себе си.

— Обичам те — изхълца тя.

— О, Господи!

— Обичам те... и те излъгах и за още нещо. Там на острова... ти казах, че бебето е... най-скъпоценното нещо за мен на света. Не е вярно — някога беше така, но вече не е. Ти си... ми също толкова скъпоценен, колкото и бебето... но не мога да те задържа, Спенсър. Ако го направя, ще ме отбягваш така, както отбягваш родителите си. Това би ме убило.

Ръката му се стегна около нея.

— О, Джена.

— Обичам те — прошепна тя.

Сега, след като го каза, не можеше да престане да го казва.

— Обичам те.

Той се задъха.

— Ах, ангелче.

Ръката, с която я беше прегърнал, отмести косата ѝ от ухото ѝ, за да може да сложи устните си там. Тежко въздишайки, каза:

— Не искам да живея с детски фантазии, когато остарее и побелея. Искам животът да ми дава повече от испански галеони, лъщящо злато и секс.

— Бях отвратителна, когато ти изрекох тези неща.

— Имаше пълно право да ми ги кажеш.

— Но животът ти е страхотен.

— Не е достатъчно. Непрекъснато съм в движение, за да не пропусна нещо, но така или иначе пропускам. Искам топлина, ангелче. Искам дом.

Джена никога не беше очаквала да чуе тези думи. Сълзите ѝ отново се появиха.

— Какво трябва да правим?

— Да мислим. Трябва да помислим. Трябва да седнеш обратно и пак да си сложиш предпазния колан. Възбуждаш ме.

— Имам ти доверие като пилот.

— Да, но след няколко минути можеш да го загубиш, ако не се завържеш. Чувствам необходимост да правя нещо повече, освен да те прегръщам.

— О!

Тя отдръпна назад главата си и го изглежда.

— Но нищо не е решено.

Той с целувка обра сълзите от бузите ѝ.

— Едно нещо е решено.

Гласът му прозвуча толкова нежно, че сърцето ѝ спря, толкова болезнено топло като среброто в очите му.

— Любов има. Някак ще намерим начин нещата да тръгнат.

Докато е жив, Спенсър никога нямаше да забрави колко просто е всичко, и беше просто, защото никога преди това не е бил влюбен, не знаеше силата на любовта.

Джена настоя да прехвърли президентството на „Макюз“ на вицепрезидента. Спенсър протестира, но тя му каза, че така или иначе е щяла да го направи, след като бебето се роди. Искаше повече време за семейството си, каза тя, а освен това все още беше председател на борда и акционерът с контролния пакет в компанията.

Ожениха си в Деня на благодарността. Родителите на Спенсър бяха щастливи до немай-къде от съюза им, след това направо ужасени, когато Спенсър на бърза ръка отвлече Джена на Южните морета за три месеца. Дори Каролайн се начумери, заявявайки, че вместо да си върне брата, губи снаха. Но Джена настоя за пътуването. Знаеше, че Спенсър иска да отиде, беше получила пълното одобрение на лекаря си и на всички заяви, че тъй като Спенсър спечели делото, но изчакваше, за да започне спасяването на галеона, след като бебето се роди, следователно това безспорно беше най-доброто време да заминат.

Спенсър си помисли, че той е имал страст към скитане! През цялото време тя беше толкова въодушевена, колкото и него, независимо от надуващия ѝ се корем.

Сега с надуващия се корем вече се бяха прибрали и чакаха раждането. След като прекараха известно време в Роуд Айлънд, за да се уверят, че в „Макюз“ всичко върви добре, наеха вила по крайбрежието на Мейн, достатъчно далеч от родителите на Спенсър, за да може той да диша спокойно, но същевременно и достатъчно близко до реномирана болница, в случай че бебето избърза.

Беше краят на март и все още доста хладно, затова Спенсър накладе огън в каменното огнище. Пламъците запращяха около цепениците и той седна на пода срещу канапето. Джена го възседна на скута. С ръце около врата му, погледът ѝ на едно ниво с неговия, сладка усмивка размекна устните ѝ.

— Ти си много красив мъж, господин Смит — каза тя.

— Въпреки белега.

Тя докосна челюстта му:

— Въпреки белега.

— Не знаеше ли, че това беше едно от първите неща, които ми харесаха у теб? Ти не се вторачи в проклетия белег.

— Та това е просто някакъв си белег. Той толкова отдавна е част от тебе, че аз рядко го забелязвам.

— Знаеш ли как го получих?

— Аха. В злополука с джип в Кения.

— Обикновено казвам на жените, че съм прободен от слон.

— Хайде де.

— Наистина. Така е по-драматично.

Тя завъртя очи.

— Предпочитам да няма нови драми.

Тя се усмихна:

— Все още не мога да повярвам, че си мой.

Той поднесе ръката ѝ до устата си и целуна диамантената гривна, която ѝ подари за сватбата, от което се почувства много горд.

— Аз съм твой.

Остави ръката ѝ на врата си, а своята плъзна под пуловера ѝ. Терминът ѝ беше след шест седмици, но понякога той се чудеше дали няма да се взриви преди това. Всяко грамче, което беше прибавила, се намираще в корема ѝ, който стърчеше пред нея като голям увиснал нос. Отзад изглеждаше стройна, както винаги. Той се наслаждаваше на задницата ѝ, но обичаше този топъл, гладък, опънат, разтегнат корем, който приличаше на стъкло и беше жив.

— Добре ли се чувстваш?

Тя кимна.

— Чувствам се чудесно. Тук ми харесва.

— И на мен. Бихме могли пак да дойдем, след като бебето се роди.

Тя поклати глава.

— Тръгваме на юг. Корабът ти те чака.

— Наистина ли го очакваш с нетърпение?

— Разбира се. Никога не съм работила със спасителен екипаж.

— Джена, ти няма да работиш с екипажа ми. Колко пъти трябва да ти го казвам?

— Знам. Знам. Аз ще бъда на твоя кораб с капитан на пълно работно време, но ще бъдем близо до работещите кораби, следователно ще мога да виждам какво вадят. Сигурен ли си, че мъжете ти няма да възнегодуват срещу присъствието ми?

Спенсър съвсем не беше сигурен в това. Корабът, който беше купил за Джена и за себе си, беше много по-луксозен от кораба, на който щяха да живеят мъжете. Известна завист трябваше да се очаква. Ако завистта достигнеше непоносимо равнище в когото и да било от екипажа му, човекът бързо ще бъде отпратен на еднопосочно пътуване обратно към брега.

— На мъжете ми всичко ще е наред. Аз ще имам проблем.

— С негодуването.

— С разсейването.

Очите му се отвориха широко. Гласът му се снижи до развълнуван шепот.

— То мърда, хей, усещаш ли това?

Той сложи и двете си ръце на корема ѝ, разпери пръсти, за да усети помръдването на малка ръчичка или краче.

Джена се разсмя.

— Какво чудо. Изражението ти е безценно. Но си усещал това и друг път.

— Все пак е най-невероятното нещо на света.

Той остави ръцете си, където бяха. Харесваше му да си мисли, че бебето разпознава докосването му. Харесваше му да си мисли, че се осъществява най-примитивната форма на обвързване.

А може би не. Но му харесваше да си мисли така.

— Спенсър?

Той вдигна очи и видя, че погледът ѝ изведнъж беше станал дълбок и напрегнат.

— Какво, ангелче?

— Радвам се, че си тук.

— А къде другаде да бъда?

Нямаше друго място на света, което да му предлага половината от това предизвикателство и частица от наградата.

— Искам да кажа, радвам се, че го правиш заедно с мен.

— Нали съм ти съпруг.

— Но не ми беше съпруг, когато забременях и ти казах, че можех и сама да се справя. Мисля, че грешах. Далеч нямаше да бъде толкова лесно и вълнуващо преживяване, ако ти не го споделяше с мен.

Той тихо я целуна, след това я взе в прегръдките си и затвори очи, когато тя изпусна въздишка на доволство в бузата му. Той винаги

се учудваше, когато тя казваше подобни неща, тъй като именно той беше този, който толкова грешеше, когато ставаше дума за независимост и самостоятелност. Разбира се, че можеше да има и двете. Също и тя. И бяха хубави неща, ако ги имаш. Но ако ги нямаш, ами ето къде се криеше истинската радост.

Откакто беше с Джена, дори най-малките неща в живота придобиха нов смисъл. Реакцията ѝ беше важна за него. Нейното въодушевление възбуждаше неговото и обратно.

Когато мислеше да пътува, мислеше как да го направи, за да бъде с Джена. И с бебето. Бебето също щеше да го придружава. Всъщност смяташе да разреди пътуванията си. Всъщност мислеше отново да започне да учи. Той и Джена бяха прекарвали часове да говорят за преживяванията му с индианците в Амазонка, затова реши, че би било добре да добие известни познания по антропология. Дори му хрумна, че ако вземе докторат, един ден би могъл да преподава. Би могъл да редува учението с експедициите. Би могъл да има вълнуващ и разнообразен живот, но и достатъчно стабилен за жена и дете. И деца.

Той искаше всичко това. По-важното беше, че и Джена го искаше, а нейното щастие беше целият свят за него. Тя беше съкровище, паднало в ръцете му. И сега, след като я беше намерил, нямаше да я пусне да си отиде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.